PARLAMENTUL ROMÂNIEI

Camera Deputaţilor **Senatul**

LEGE

pentru modificarea şi completarea Legii nr. 302/2004 privind cooperarea judiciară internaţională în materie penală

Parlamentul României adoptă prezenta l e g e.

Art. I. – Legea nr. 302/2004 privind cooperarea judiciară internaţională în materie penală, republicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 377 din 31 mai 2011, se modifică şi se completează după cum urmează:

1. La articolul 10, litera a) se modifică şi va avea următorul cuprins:

„a) Ministerul Justiţiei, dacă au ca obiect extrădarea şi transferarea persoanelor condamnate sau dacă se referă la activitatea de judecată ori la faza executării hotărârilor penale, precum şi, indiferent de faza procesuală, ori de câte ori se prevede astfel în tratatele internaţionale la care România este parte."

2. La articolul 14, alineatul (2) se modifică şi va avea următorul cuprins:

„(2) Cererile formulate de organele de urmărire penală sau de instanţele judecătoreşti române, precum şi actele anexate vor fi însoţite de traduceri în una din limbile prevăzute în instrumentul juridic aplicabil în relaţia cu statul solicitat. Cererile formulate în temeiul curtoaziei internaţionale şi actele anexe se vor traduce în limba oficială a statului solicitat. Traducerea se efectuează la solicitarea organului de urmărire penală sau a instanţei judecătoreşti, de către un traducător autorizat. În cazul în care pe listele curţii de apel în circumscripţia căreia se află organul de urmărire penală sau instanţa judecătorească nu există niciun traducător autorizat pentru limba în care trebuie tradusă cererea ori, deşi există, acesta refuză să presteze serviciul

solicitat organul de urmărire penală sau instanţa judecătorească va solicita Parchetului de pe lângă Înalta Curte de Casaţie şi Justiţie sau Ministerului Justiţiei, după caz, traducerea acesteia. În caz de refuz din partea traducătorului autorizat contactat, organul de urmărire penală sau instanţa judecătorească, după caz, sesizează Ministerul Justiţiei în condiţiile Legii nr. 178/1997 pentru autorizarea şi plata interpreţilor şi traducătorilor folosiţi de Consiliul Superior al Magistraturii, de Ministerul Justiţiei, Parchetul de pe lângă Înalta Curte de Casaţie şi Justiţie, Parchetul Naţional Anticorupţie, de organele de urmărire penală, de instanţele judecătoreşti, de birourile notarilor publici, de avocaţi şi de executori judecătoreşti, cu modificările şi completările ulterioare."

3. La articolul 19 alineatul (1), litera b) se modifică şi va avea următorul cuprins:

„b) solicitanţii de azil, beneficiarii statutului de refugiat sau ai protecţiei subsidiare în România, în cazurile în care extrădarea ar avea loc în ţara de origine sau în orice alt stat în care viaţa ori libertatea acestora ar fi pusă în pericol sau în care ar fi supuşi la torturi, tratamente inumane şi degradante".

4. La articolul 19, alineatul (2) se modifică şi va avea următorul cuprins:

„(2) Calitatea de cetăţean român, de solicitant de azil sau de beneficiar al statutului de refugiat ori al protecţiei subsidiare în România se verifică de către Ministerul Justiţiei la data primirii cererii de arestare provizorie în vederea extrădării sau a cererii de extrădare. În acest scop, Ministerul Justiţiei poate solicita autorităţilor competente în domeniul azilului să comunice dacă persoana urmărită în vederea arestării şi extrădării către un stat terţ, a depus cerere de azil şi care este stadiul procedurii de azil. În cazul în care se constată că persoana urmărită nu este solicitantă de azil, Ministerul Justiţiei sesizează parchetul competent în vederea reţinerii şi prezentării acesteia curţii de apel competente. Dacă persoana este solicitantă de azil, Ministerul Justiţiei suspendă procedura până la finalizarea procedurii de azil, în

condiţiile legislaţiei naţionale în materie. Cererea de azil având ca subiect persoana urmărită în vederea extrădării se soluţionează, în regim de urgenţă, cu prioritate faţă de celelalte cereri de azil, ţinându-se cont şi de actele efectuate în cadrul procedurii de extrădare. În caz de extrădare, data predării va fi stabilită numai după finalizarea procedurii de azil cu respectarea dispoziţiilor alin. (1) lit. b)."

5. La articolul 14, alineatul (1) se modifică şi va avea următorul cuprins:

„(1) În procedura de extrădare pasivă, statul solicitant este reprezentat de direcţia de specialitate din Ministerul Justiţiei şi de Ministerul Public. La cererea expresă a statului solicitant, reprezentanţi ai acestuia pot participa, cu aprobarea instanţei competente, la soluţionarea cererii de extrădare."

6. La articolul 42, după alineatul (1) se introduce un nou alineat, alin. (1^1), cu următorul cuprins:

„(1^1) În cazul în care se solicită extrădarea mai multor persoane cercetate în aceeaşi cauză penală sau în cauze conexe, competenţa soluţionării cererilor de extrădare aparţine Curţii de Apel Bucureşti indiferent de locurile în care se află persoanele extrădabile."

7. La articolul 43, alineatele (2) şi (4) se modifică şi vor avea următorul cuprins:

„(2) După identificare, procurorul general al parchetului de pe lângă curtea de apel în a cărui circumscripţie a fost prinsă persoana urmărită sesizează de îndată curtea de apel competentă, pentru a aprecia asupra luării măsurii arestării provizorii în vederea extrădării a persoanei extrădabile şi continuarea procedurii judiciare de soluţionare a cererii de extrădare. În cazul prevăzut la art. 42 alin. (1^1), audierea persoanei extrădabile de către Curtea de Apel Bucureşti se poate realiza şi prin videoconferinţă. Lucrările efectuate de parchetul de pe lângă curtea de apel în a cărui

circumscripţie s-a aflat persoana extrădabilă se trimit Parchetului de pe lângă Curtea de Apel Bucureşti, imediat după audierea persoanei extrădabile.

.....

(4) Arestarea provizorie în vederea extrădării se execută în centrele de reţinere şi arestare preventivă, care se organizează şi funcţionează în subordinea Ministerului Administraţiei şi Internelor, cu excepţia cazurilor în care persoana se află în executarea unei pedepse într-un penitenciar din subordinea Administraţiei Naţionale a Penitenciarelor. În cazul prevăzut la art. 42 alin. (1^1), măsura se execută într-unul din centrele de reţinere şi arestare preventivă din municipiul Bucureşti."

8. Articolul 44 se modifică şi va avea următorul cuprins:

„**Art. 44.** – Arestarea provizorie în caz de urgenţă

(1) Arestarea provizorie în vederea extrădării se dispune anterior primirii cererii de extrădare, în caz de urgenţă, în baza cererii formulată de autoritatea competentă a statului solicitant.

(2) Notiţa roşie sau difuziunea de urmărire internaţională prin canalele Organizaţiei Internaţionale de Poliţie Criminală - Interpol echivalează cu o cerere de arestare provizorie în vederea extrădării dacă se prevede expres în tratatul aplicabil sau există reciprocitate.

(3) Persoanele prevăzute la art. 19 nu pot fi arestate în baza unei notiţe roşii sau a unei difuziuni de urmărire internaţională prin canalele Organizaţiei Internaţionale de Poliţie Criminală - Interpol.

(4) În cererea de arestare provizorie în vederea extrădării trebuie să se arate:

a) autoritatea care solicită arestarea provizorie în vederea extrădării;

b) datele de identificare ale persoanei urmărite internaţional, inclusiv cetăţenia;

c) existenţa unui mandat de arestare sau a oricărui alt document având aceleaşi efecte juridice ori a unei hotărâri judecătoreşti executorii;

d) confirmarea valabilităţii actului prevăzut la lit. c);

e) expunerea faptelor, care trebuie să precizeze data, locul unde au fost comise şi gradul de participaţie la săvârşirea lor;

f) dispoziţiile legale aplicabile, inclusiv cele privind prescripţia răspunderii penale sau a executării pedepsei;

g) confirmarea că va fi transmisă cererea de extrădare.

(5) În cazul în care se solicită arestarea unei persoane prevăzute la art. 19 sau atunci când se prevede astfel prin tratatul aplicabil între România şi statul solicitant, cererea de arestare provizorie în vederea extrădării se transmite direcţiei de specialitate din Ministerul Justiţiei, direct sau prin intermediul Centrului de Cooperare Poliţienească Internaţională din cadrul Inspectoratului General al Poliţiei Române.

(6) În cazul în care echivalează cu o cerere de arestare provizorie în vederea extrădării, notiţa roşie sau difuziunea de urmărire internaţională prin canalele Organizaţiei Internaţionale de Poliţie Criminală - Interpol se transmite de către Centrul de Cooperare Poliţienească Internaţională din cadrul Inspectoratului General al Poliţiei Române parchetului de pe lângă curtea de apel în a cărui circumscripţie a fost localizată persoana urmărită şi direcţiei de specialitate din cadrul Ministerului Justiţiei, cu excepţia cazului în care sunt aplicabile dispoziţiile alin. (5).

(7) După identificare, procurorul sesizează de îndată curtea de apel în a cărei circumscripţie a fost prinsă persoana urmărită, pentru a aprecia asupra luării măsurii arestării provizorii în vederea extrădării.

(8) Instanţa, din oficiu ori la sesizarea procurorului competent sau la cererea persoanei extrădabile, poate dispune încetarea măsurii arestării provizorii în vederea extrădării dacă, în termen de 30 zile de la luarea măsurii, statul român nu a primit cererea de extrădare, însoţită de documentele prevăzute la art. 36. Arestarea provizorie în vederea extrădării încetează de drept după trecerea unui termen de 40 de zile, dacă în acest interval de timp nu se primesc cererea de extrădare şi înscrisurile necesare, cu excepţia cazului în care printr-un tratat bilateral este prevăzut un alt

termen privind durata maximă a perioadei de arestare provizorie în vederea extrădării.

(9) Punerea în libertate nu exclude o nouă arestare provizorie în vederea extrădării şi nici extrădarea, dacă cererea de extrădare este primită ulterior."

9. La articolul 46, alineatul (1) se modifică şi va avea următorul cuprins:

„(1) La primul termen, instanţa procedează la luarea unei declaraţii persoanei extrădabile, care va fi asistată gratuit de un interpret şi de un apărător din oficiu, dacă nu există un avocat ales. Prezenţa procurorului este obligatorie. Prezenţa reprezentantului direcţiei de specialitate a Ministerului Justiţiei nu este obligatorie. Procedura este publică, dacă persoana extrădabilă sau procurorul nu se opune, orală şi contradictorie."

10. Articolul 65 se modifică şi va avea următorul cuprins:

„**Art. 65.** - Darea în urmărire internaţională

(1) Atunci când persoana faţă de care s-a emis un mandat de arestare preventivă, un mandat de executare a unei pedepse privative de libertate sau faţă de care s-a luat o măsură de siguranţă nu a fost găsită şi există presupunerea rezonabilă că a părăsit teritoriul ţării, Centrul de Cooperare Poliţienească Internaţională din cadrul Inspectoratului General al Poliţiei Române, la cererea instanţei care a emis mandatul de arestare preventivă sau a instanţei de executare, în baza mandatului de urmărire internaţională sau a mandatului european de arestare emis de aceasta, ia măsurile necesare în vederea dării în urmărire internaţională pe canalele Organizaţiei Internaţionale de Poliţie Criminală - Interpol sau introducerii în Sistemul de Informaţii Schengen a unei semnalări în vederea arestării persoanei respective. În acest sens, instanţa va transmite informaţiile prevăzute la art. 44 alin. (4) lit. a)- e), precum şi orice alte date şi informaţii suplimentare solicitate.

(2) Centrul de Cooperare Poliţienească Internaţională din cadrul Inspectoratului General al Poliţiei Române comunică instanţei solicitante, precum şi

Ministerului Justiţiei data dării în urmărire internaţională sau data introducerii semnalării în Sistemul de Informaţii Schengen.

(3) Instanţa care a emis mandatul de arestare preventivă sau instanţa de executare verifică periodic, dar nu mai târziu de 6 luni de la data dării în urmărire internaţională sau introducerii semnalării în Sistemul de Informaţii Schengen, valabilitatea mandatului de arestare preventivă sau a mandatului de executare a pedepsei privative de libertate ori a măsurii de siguranţă dispusă şi, în măsura în care au intervenit modificări, informează Centrul de Cooperare Poliţienească Internaţională din cadrul Inspectoratului al Poliţiei Române şi direcţia de specialitate din cadrul Ministerului Justiţiei.

(4) În cazul în care, potrivit legii statului pe teritoriul căruia persoana a fost localizată sau a tratatului aplicabil, semnalarea introdusă nu echivalează cu o cerere de arestare provizorie în vederea extrădării sau ori de câte ori Biroul Naţional corespondent solicită expres, direcţia de specialitate a Ministerului Justiţiei întocmeşte şi transmite cererea de arestare provizorie."

11. După articolul 66 se introduce un nou articol, art. 66^1 , cu următorul cuprins:

„**Art. 66^1.** - Extrădarea simplificată

Atunci când persoana dată în urmărire internaţională pe canalele Organizaţiei Internaţionale de Poliţie Criminală - Interpol sau cu privire la care s-a introdus o semnalare în Sistemul de Informaţii Schengen este de acord să fie extrădată în România, prezentarea unei cereri formale de extrădare nu mai este necesară dacă autoritatea centrală a statului solicitat informează în acest sens, iar convenţia internaţională aplicabilă în relaţia cu statul solicitat sau legislaţia acelui stat reglementează o astfel de procedură."

12. Articolul 82 se modifică şi va avea următorul cuprins:

„**Art. 82.** - Semnalarea în Sistemul de Informaţii Schengen

Semnalarea introdusă în Sistemul de Informaţii Schengen echivalează cu un mandat european de arestare în toate cazurile în care se aplică Decizia-cadru 2002/584/JAI din 13 iunie 2002 privind mandatul european de arestare şi procedurile de predare între statele membre, publicată în Jurnalul Oficial al Uniunii Europene nr. L 190 din 18 iulie 2002. Atunci când nu se aplică respectiva decizie-cadru o semnalare introdusă în Sistemul de Informaţii Schengen produce aceleaşi efecte juridice ca o cerere de arestare provizorie în vederea extrădării."

13.La articolul 88, alineatele (1) - (5) se modifică şi vor avea următorul cuprins:

„(1) Arestarea şi predarea dintr-un stat membru al Uniunii Europene în România a unei persoane împotriva căreia s-a emis un mandat de arestare preventivă sau un mandat de executare a unei pedepse privative de libertate ori s-a luat o măsură de siguranţă, se solicită în baza mandatului european de arestare emis de instanţa prevăzută la alin. (2), ori de câte ori nu a intervenit, potrivit legii române, prescripţia răspunderii penale sau a executării pedepsei ori amnistia sau graţierea, şi

a) pedeapsa prevăzută de lege este detenţiunea pe viaţă sau închisoarea de cel puţin un an, dacă arestarea şi predarea se solicită în vederea exercitării urmăririi penale ori a judecăţii, sau

b) pedeapsa sau măsura privativă de libertate aplicată ori restul rămas neexecutat este egală cu sau mai mare de un an închisoare. Pentru punerea în executare a pedepselor cu închisoarea sau a măsurilor de siguranţa mai mici de un an închisoare instanţa poate solicita executarea hotărârii judecătoreşti de condamnare pe teritoriul statului membru al Uniunii Europene pe care aceasta se află, dacă sunt îndeplinite condiţiile prevăzute la Titlul VI.

(2) Mandatul european de arestare este emis, în faza de urmărire penală, de către instanţa căreia i-ar reveni competenţa să judece cauza în fond, iar în faza de judecată şi de executare, de către instanţa care a dispus luarea măsurii arestării preventive a inculpatului sau a măsurii de siguranţă ori a instanţei de executare:

a) la sesizarea procurorului care efectuează sau supraveghează urmărirea penală a persoanei solicitate, dacă arestarea şi predarea se solicită în vederea efectuării urmăririi penale;

b) din oficiu sau la sesizarea organului la care se află spre executare mandatul, dacă arestarea şi predarea se solicită în vederea judecării ori executării pedepsei detenţiunii pe viaţă sau a închisorii sau a unei măsuri de siguranţă.

(3) Instanţa verifică îndeplinirea condiţiilor prevăzute la alin. (1) şi procedează, dup caz, astfel:

a) emite mandatul european de arestare şi supraveghează luarea măsurilor pentru transmiterea acestuia, potrivit dispoziţiilor art. 89 şi art. 90. În cazul în care persoana este localizată pe teritoriul unui stat membru al Uniunii Europene, dispune traducerea mandatului european de arestare, în termen de 24 de ore, potrivit alin. (6);

b) constată, prin încheiere motivată, că nu sunt îndeplinite condiţiile prevăzute la alin. (1) pentru a emite un mandat european de arestare. Încheierea poate fi atacată cu recurs de procuror, în termen de 3 zile de la comunicare. Recursul se judecă de instanţa superioară, în termen de 3 zile de la înregistrarea cauzei, iar în caz de admitere a acestuia, prima instanţa este obligată sa emită un mandat european de arestare.

(4) In cazul prevăzut la alin. (3) lit. a), instanţa emitentă informează procurorul care efectuează sau supraveghează urmărirea penală ori instanţa pe rolul căreia se află cauza penală despre emiterea mandatului european de arestare, iar în cazul prevăzut la alin. (3) lit. b) comunică încheierea procurorului care efectuează sau supraveghează urmărirea penală ori procurorului de pe lângă instanţa de executare.

(5) Instanţa emitentă poate solicita din oficiu sau la cererea procurorului competent, indisponibilizarea şi remiterea bunurilor ce pot servi ca mijloc de probă în procesul penal sau care au fost dobândite de persoana solicitată prin săvârşirea infracţiunii. Instanţa emitentă va face menţiune în acest sens la lit. g) din formularul prevăzut la art. 86 alin. (2)."

14. La articolul 88, alineatul (6) se abrogă.

15. Articolul 89 se modifică şi va avea următorul cuprins:

„**Art. 89**. - Transmiterea spre executare şi traducerea mandatului european de arestare

(1) In cazul în care instanţa emitentă nu deţine nicio informaţie în acest sens, identificarea autorităţii străine competente să primească sau să execute mandatul european de arestare se realizează cu ajutorul punctelor naţionale de contact la Reţeaua Judiciară Europeană sau al direcţiei de specialitate din cadrul Ministerului Justiţiei.

(2) Atunci când este informată cu privire la localizarea sau arestarea pe teritoriul altui stat membru a persoanei căutate, mandatul european de arestare, în limbile română şi străină, este transmis de către instanţa emitentă, prin fax, e-mail sau prin orice mijloc de comunicare sigur, care lasă o urmă scrisă, autorităţii străine competente să îl primească sau să îl execute, în termenul indicat de autoritatea străină.

(3) Originalul mandatului european de arestare se transmite de către instanţa emitentă, la cererea autorităţii străine.

(4) Orice dificultate legată de transmiterea sau autenticitatea mandatului european de arestare sau a oricărui document necesar pentru executarea acestuia se soluţionează prin intermediul direcţiei de specialitate din cadrul Ministerului Justiţiei.

(5) Transmiterea spre executare a mandatului european de arestare autorităţii străine competente să îl primească sau să îl execute, întrerupe cursul prescripţiei.

(6) Atunci când, autoritatea străină competentă să primească sau să execute mandatul european de arestare sau direcţia de specialitate a Ministerului Justiţiei sau Centrul de Cooperare Poliţienească Internaţională din cadrul Inspectoratului al Poliţiei Române, stabileşte că mandatul european de arestare nu întruneşte condiţiile de formă sau este neclar, inconsistent sau imprecis, instanţa emitentă ia măsuri pentru efectuarea modificărilor sau completărilor necesare.

(7) Traducerea mandatului european de arestare se efectuează, în regim de urgenţă, la solicitarea instanţei emitente, de către un traducător autorizat. În cazul în care pe listele curţii de apel în circumscripţia căreia se află instanţa emitentă nu se află niciun traducător autorizat pentru limba în care trebuie tradus mandatul european de arestare ori, deşi există, acesta refuză să presteze serviciul solicitat, instanţa emitentă va solicita direcţiei de specialitate din Ministerul Justiţiei traducerea acestuia. În caz de refuz din partea traducătorului autorizat contactat, instanţa emitentă sesizează Ministerul Justiţiei în condiţiile Legii nr. 178/1997 cu modificările şi completările ulterioare.

(8) În cazul transmiterii directe, instanţa emitentă informează direcţia de specialitate din Ministerul Justiţiei şi Centrul de Cooperare Poliţienească Internaţională din cadrul Inspectoratului General al Poliţiei Române, în ultima zi lucrătoare a fiecărei luni calendaristice cu privire la mandatele europene de arestare transmise spre executare în perioada de referinţă şi stadiul executării acestora."

16. Articolul 90 se modifică şi va avea următorul cuprins:

„**Art. 90.** - Informaţii suplimentare şi garanţii

(1) Ulterior transmiterii mandatului european de arestare, instanţa emitentă comunică din oficiu sau la cererea autorităţii străine de executare, informaţii suplimentare necesare pentru executarea mandatului. Transmiterea şi traducerea informaţiilor suplimentare se efectuează potrivit art. 89.

(2) În cazul în care persoana solicitată care face obiectul unui mandat european de arestare, emis în scopul urmăririi penale sau al judecăţii, este cetăţean sau rezident al statului membru de executare, garanţia că, în caz de condamnare, odată predată, persoana solicitată poate fi transferată în condiţiile prezentei legi în statul de cetăţenie este dată de direcţia de specialitate a Ministerului Justiţiei."

17. Articolul 91 se modifică şi va avea următorul cuprins:

„**Art. 91.** - Transferarea temporară sau audierea persoanei solicitate în cursul procedurii de predare în baza mandatului european de arestare

(1) În cazul unui mandat european de arestare emis în vederea urmăririi penale sau a judecăţii, transmis spre executare unei autorităţi din alt stat membru, faţă de care nu a fost luată nicio decizie ori, deşi a fost luată, aceasta nu este definitivă, instanţa emitentă poate solicita, la cererea procurorului care supraveghează sau efectuează urmărirea penală sau a instanţei de judecată, ca persoana faţă de care s-a emis respectivul mandat european de arestare:

a) să fie transferată temporar în România pe o perioada de cel mult 30 de zile, stabilită de comun acord cu autoritatea străină. Instanţa emitentă va face menţiune în acest sens la litera f) din formularul prevăzut la art. 86 alin. (2), afară de cazul în care autoritatea străină competentă să primească sau să execute mandatul european de arestare a indicat ca transferarea temporară să fie solicitată pe calea unei cereri distincte; sau

b) să fie audiată nemijlocit de procurorul care supraveghează sau efectuează urmărirea penală sau de instanţa de judecată, prin videoconferinţă. Cererea având ca obiect audierea persoanei solicitate prin videoconferinţă se întocmeşte potrivit art. 172 şi art. 178, de procurorul care supraveghează sau efectuează urmărirea penală sau de preşedintele instanţei de judecată şi se transmite odată cu mandatul european de arestare sau în cel mai scurt timp posibil după această dată; sau

c) să fie audiată fie de către autorităţile statului de executare, în prezenţa procurorului care supraveghează sau efectuează urmărirea penală sau a preşedintelui instanţei de judecată ori a judecătorului desemnat de preşedintele instanţei de judecată, fie, în măsura în care legislaţia statului străin emitent o permite, de către procurorul care supraveghează sau efectuează urmărirea penală sau de preşedintele instanţei de judecată ori de judecătorul desemnat de preşedintele instanţei de judecată. Cererea având ca obiect audierea persoanei solicitate se întocmeşte potrivit art. 172, de procurorul care supraveghează sau efectuează

urmărirea penală sau de preşedintele instanţei de judecată şi se transmite odată cu mandatul european de arestare sau în cel mai scurt timp posibil după această dată.

(2) Transferarea temporară în România a persoanei faţă de care s-a emis mandatul european de arestare se solicită doar în caz de urgenţă, atunci când prezenţa în persoană a acesteia este obligatorie, potrivit legii, sau când, în funcţie de împrejurările cauzei, procurorul care supraveghează sau efectuează urmărirea penală sau instanţa de judecată consideră necesară prezenţa acesteia. Transferarea temporară nu trebuie să aducă atingere dreptului persoanei solicitate de a participa la judecarea cererii de predare în baza mandatului european de arestare emis de instanţa română.

(3) Persoana solicitată, transferată temporar, va fi ţinută în detenţie până la returnarea sa în statul membru de executare. Primirea în centrele de reţinere şi arestare preventivă care se organizează şi funcţionează în subordinea Ministerului Administraţiei şi Internelor se va face în baza mandatului de arestare preventivă sau a mandatului de executare a pedepsei închisorii care stă la baza mandatului european de arestare. Durata arestării se prelungeşte în condiţiile legii.

(4) Aducerea în ţară şi returnarea persoanei solicitate faţă de care autoritatea judiciară de executare a dispus transferarea temporară se realizează de către Centrul de Cooperare Poliţienească Internaţională din cadrul Inspectoratului General al Poliţiei Române.

18. Articolul 92 se modifică şi va avea următorul cuprins:

„**Art. 92.** - Mandatul european de arestare emis în baza unei hotărâri de condamnare dată în lipsa inculpatului

(1) Atunci când persoana condamnată nu a fost prezentă la judecată, instanţa emitentă verifică lucrările dosarului pentru a constata dacă:

a) persoana condamnată a fost încunoştinţată în timp util, prin citaţie scrisă înmânată personal sau prin notificare telefonică, fax, e-mail sau prin orice alte asemenea mijloace, cu privire la ziua, luna, anul şi locul de înfăţişare şi la faptul că poate fi pronunţată o hotărâre în cazul în care nu se prezintă la proces, sau

b) având cunoştinţă de ziua, luna, anul şi locul de înfăţişare, persoana condamnată a mandatat pe avocatul său ales sau desemnat din oficiu să o reprezinte, iar reprezentarea juridică şi apărarea în faţa instanţei de judecată au fost realizate în mod efectiv de către avocatul respectiv, sau

c) după ce i s-a înmânat personal hotărârea de condamnare şi i s-au adus la cunoştinţă că, potrivit legii, cauza poate fi rejudecată sau că hotărârea este supusă unei căi de atac şi că poate fi verificată inclusiv pe baza unor probe noi, iar în eventualitatea admiterii căii de atac, poate fi desfiinţată, persoana condamnată fie a renunţat în mod expres la rejudecarea cauzei ori la exercitarea căii de atac, fie nu a solicitat rejudecarea ori nu a declarat, în termenul prevăzut de lege, respectiva cale de atac.

(2) Atunci când din lucrările dosarului rezultă că persoanei condamnate nu i s-a înmânat personal hotărârea de condamnare, instanţa emitentă va informa autoritatea judiciară de executare că

a) în termen de 5 zile de la primirea în centrele de reţinere şi arestare preventivă care se organizează şi funcţionează în subordinea Ministerului Administraţiei şi Internelor sau în penitenciar a persoanei predate, hotărârea de condamnare va fi comunicată personal acesteia, în condiţiile Codului de procedură penală;

b) la momentul înmânării hotărârii de condamnare, persoanei predate i se va aduce la cunoştinţă că are dreptul, după caz,

(i) la exercitarea unei căi de atac, potrivit Codului de procedură penală, sau

(ii) la rejudecarea cauzei, potrivit Codului de procedură penală. Termenul de depunere a cererii de rejudecare este de 10 zile şi curge de la comunicarea hotărârii de condamnare, potrivit dispoziţiilor alin. (2) lit. a) al prezentului articol.

(3) Totodată, când din lucrările dosarului rezultă că persoana în cauză nu a primit în prealabil nicio informare oficială cu privire la procedurile penale împotriva sa, ulterior transmiterii mandatului european de arestare, instanţa emitentă va comunica, la cererea autorităţii judiciare de executare o copie a hotărârii de condamnare tradusă, dacă este cazul, în limba pe care persoana condamnată o înţelege, pentru a fi adusă la cunoştinţa acesteia. Transmiterea hotărârii de condamnare nu va fi considerată o comunicare în sensul alin. (2) şi nici nu va produce efecte cu privire la termenul în care aceasta poate fi atacată, făcându-se exclusiv cu titlu informativ.

(4) Constatările făcute potrivit alin. (1) - (2), vor fi trecute la lit. d) din formularul prevăzut la art. 86 alin. (2). Atunci când sunt incidente dispoziţiile prevăzute la alin. (1) lit. b), dacă conţinutul mandatului încredinţat avocatului ales sau desemnat din oficiu nu rezultă din lucrările dosarului, instanţa va putea solicita avocatului care a asigurat apărarea persoanei condamnate o declaraţie cu privire la relaţia dintre acesta şi clientul său, fără ca prin aceasta să se considere că se aduce atingere secretului profesional ori principiului confidenţialităţii. Declaraţia va fi folosită exclusiv în scopul prezentului articol şi nu este destinată publicităţii."

19. Articolul 93 se modifică şi va avea următorul cuprins:

„**Art. 93.** - Predarea temporară

(1) Dacă autoritatea judiciară de executare, după ce a aprobat predarea persoanei solicitate, dispune suspendarea predării până la terminarea unui proces în curs sau până la executarea unei pedepse, instanţa emitentă poate solicita predarea temporară a persoanei în vederea ascultării sale sau a judecăţii. Predarea temporară se realizează în condiţiile stabilite printr-un acord scris încheiat cu autoritatea judiciară de executare.

(2) Aducerea în ţară şi returnarea persoanei solicitate faţă de care autoritatea judiciară de executare a dispus predarea temporară se realizează de către Centrul de

Cooperare Poliţienească Internaţională din cadrul Inspectoratului General al Poliţiei Române.

(3) Primirea în centrele de reţinere şi arestare preventivă care se organizează şi funcţionează în subordinea Ministerului Administraţiei şi Internelor se va face în baza mandatului de arestare preventivă sau a mandatului de executare a pedepsei închisorii care stă la baza mandatului european de arestare. Durata arestării se prelungeşte în condiţiile legii.

(4) Persoana predată temporar va rămâne în detenţie până la returnarea sa, cu excepţia cazului în care autorităţile statului de executare solicită punerea în libertate. Punerea în libertate a persoanei private de libertate se realizează şi atunci când, la expirarea unui termen de cel mult 18 zile de la data pronunţării încheierii prin care s-a dispus revocarea sau înlocuirea ori s-a constatat ca fiind încetată de drept măsura arestării preventive, persoana solicitată nu a fost preluată de autorităţile statului de executare. Până la expirarea termenului de 18 zile, calculat de la data pronunţării încheierii prevăzute mai sus, persoana solicitată va rămâne în detenţie, la dispoziţia autorităţilor statului de executare."

20. Articolul 95 se modifică şi va avea următorul cuprins:

„**Art.95.** - Aducerea în ţară a persoanei solicitate

(1) Centrul de Cooperare Poliţienească Internaţională din cadrul Inspectoratului General al Poliţiei Române:

a) stabileşte cu autorităţile străine competente termenul de preluare a persoanei solicitate şi asigură, aducerea în ţară, sub escortă, a acesteia. În caz de transfer temporar sau predare temporară, data preluării este stabilită cu avizul instanţei emitente, în funcţie de acordul încheiat de instanţa emitentă cu autoritatea străină de executare;

b) informează, instanţa emitentă şi direcţia de specialitate din Ministerul Justiţiei, precum şi instanţa de executare, instanţa pe rolul căreia se afla cauza, dacă acestea din urmă sunt altele decât instanţa emitentă, sau parchetul care supraveghează

ori efectuează urmărirea penală, cu privire la data preluării şi locul unde a fost depusă persoana în cauză.

(2) Atunci când, pentru aducerea în ţară a persoanei solicitate, este utilizată calea aeriană cu escală sau calea terestră cu tranzitarea unui stat terţ, direcţia de specialitate din Ministerul Justiţiei, la solicitarea autorităţii prevăzute la alin. (1) întocmeşte cererea de tranzit şi asigură, dacă este cazul, traducerea mandatului european de arestare, precum şi a informaţiilor suplimentare.

(3) În cazul în care persoana solicitată a fost condamnată în lipsă, în termen de 5 zile de la primirea în centrul de reţinere şi arestare preventivă care se organizează şi funcţionează în subordinea Ministerului Administraţiei şi Internelor sau în penitenciar a persoanei condamnate, instanţa de executare comunică acesteia hotărârea de condamnare, informând-o potrivit dispoziţiilor art. 92 alin. (2).

(4) Imediat ce persoana solicitată este adusă în ţară, instanţa emitentă solicită din oficiu autorităţii judiciare de executare informaţii cu privire la durata arestului efectuat de persoana predată în baza mandatului european de arestare pe care le comunică, după caz, instanţei de executare, instanţei pe rolul căreia se afla cauza, dacă acestea sunt altele decât instanţa emitentă, sau parchetului care supraveghează ori efectuează urmărirea penală, afară de cazul în care acestea au fost remise la data preluării."

21.La articolul 98 alineatul (2), după litera h) se introduce o nouă literă, lit. i), cu următorul cuprins:

„ i) când persoana condamnată nu a fost prezentă personal la judecată, afară de cazul în care autoritatea judiciară emitentă informează că, în conformitate cu legislaţia statului emitent,

(i) persoana a fost încunoştinţată, în timp util, prin citaţie scrisă înmânată personal sau prin notificare telefonică, fax, e-mail sau prin orice alte asemenea mijloace, cu privire la ziua, luna, anul şi locul de înfăţişare şi la faptul că poate fi pronunţată o hotărâre în cazul în care nu se prezintă la proces, sau

(ii) persoana având cunoştinţă de ziua, luna, anul şi locul de înfăţişare, a mandatat pe avocatul său ales sau desemnat din oficiu să o reprezinte, iar reprezentarea juridică în faţa instanţei de judecată a fost realizată în mod efectiv de către avocatul respectiv, sau

(iii)după ce i s-a înmânat personal hotărârea de condamnare şi i s-au adus la cunoştinţă că, potrivit legii, cauza poate fi rejudecată sau că hotărârea este supusă unei căi de atac şi că poate fi verificată inclusiv pe baza unor probe noi, iar în eventualitatea admiterii căii de atac, poate fi desfiinţată, persoana condamnată fie a renunţat în mod expres la rejudecarea cauzei ori la exercitarea căii de atac, fie nu a solicitat rejudecarea ori nu a declarat, în termenul prevăzut de lege, respectiva cale de atac, sau

(iv)persoanei condamnate nu i s-a înmânat personal hotărârea de condamnare, însă, imediat după predarea sa, acesteia i se va înmâna personal respectiva hotărâre şi i se va aduce la cunoştinţă că hotărârea de condamnare este supusă, într-un termen determinat, unei căi de atac, ocazie cu care instanţa competentă va putea verifica hotărârea atacată inclusiv pe baza unor probe noi, iar în urma soluţionării căii de atac, la judecarea căreia poate participa personal, hotărârea de condamnare poate fi desfiinţată."

22. La articolul 99, alineatele (1) şi (2) se modifică şi vor avea următorul cuprins:

„(1) În termen de 48 de ore de la primirea unui mandat european de arestare, procurorul desemnat de procurorul general al parchetului de pe lângă curtea de apel verifică dacă mandatul european de arestare este însoţit de o traducere în limba română ori în una dintre limbile engleză sau franceză. În cazul în care mandatul nu este tradus în niciuna dintre limbile de mai sus, parchetul solicită autorităţii judiciare emitente remiterea traducerii. Dacă mandatul european de arestare este tradus în limba engleză sau în limba franceză, procurorul competent dispune traducerea, în regim de urgenţă, a acestuia.

(2) Procurorul verifică dacă mandatul european de arestare cuprinde informaţiile prevăzute la art. 86 alin. (1). În cazul în care mandatul european de arestare nu cuprinde aceste informaţii sau este neclar, inconsistent sau imprecis, precum şi atunci când sunt incidente dispoziţiile art. 98 alin. (2) lit. i) pct. (iv), procurorul va solicita autorităţii judiciare emitente, după caz, transmiterea, în termen de cel mult 10 zile, a informaţiilor necesare sau a unei copii a hotărârii de condamnare tradusă în limba pe care persoana condamnată o înţelege. Netransmiterea de către autoritatea judiciară emitentă a hotărârii de condamnare nu are niciun efect asupra reţinerii, arestării şi predării în baza mandatului european de arestare emis în baza respectivei hotărâri".

23. La articolul 100, alineatul (2) se modifică şi va avea următorul cuprins:

„(2) Persoanei reţinute i se aduc, de îndată, la cunoştinţă, în limba pe care o înţelege, motivele reţinerii şi conţinutul mandatului european de arestare. Atunci când sunt incidente dispoziţiile art. 98 alin. (2) lit. i) pct. (iv) şi a fost transmisă de autoritatea emitentă, procurorul dispune comunicarea hotărârii de condamnare persoanei condamnate. Persoana condamnată va fi informată cu privire la efectele pe care le are, potrivit legii statului emitent, transmiterea hotărârii de condamnare."

24. Articolul 101 se modifică şi va avea următorul cuprins:

„**Art. 101**. - Reţinerea persoanei solicitate în baza semnalării transmise prin Sistemul de Informaţii Schengen

(1) Atunci când arestarea unei persoane căutate de un alt stat membru se solicită în baza semnalării transmise prin Sistemul de Informaţii Schengen, măsura reţinerii poate fi luată de procuror sau organele de cercetare penală. Semnalarea transmisă prin Sistemul de Informaţii Schengen echivalează cu un mandat european de arestare. Traducerea semnalării se efectuează potrivit art. 99 alin. (1). Dispoziţiile art. 100 şi art. 104 se aplică în mod corespunzător, dacă nu contravin prezentului articol.

(2) Când măsura reţinerii a fost luată de organele de cercetare penală, acestea sunt obligate, în primele 10 ore de la reţinere, să prezinte persoana solicitată procurorului desemnat de procurorul general al parchetului de pe lângă curtea de apel în a cărui circumscripţie teritorială a fost reţinută.

(3) Imediat după reţinere, Centrul de Cooperare Poliţienească Internaţională din cadrul Inspectoratului General al Poliţiei Române solicită autorităţii judiciare străine emitente să transmită parchetului competent mandatul european de arestare în limba oficială a statului emitent şi tradus în limbile română, engleză sau franceză, în termen de cel mult 7 zile de la data reţinerii."

25. La articolul 103, alineatul (2) se modifică şi va avea următorul cuprins:

„(2) Dacă persoana a fost reţinută în baza unei semnalări transmise prin Sistemul de Informaţii Schengen, judecătorul poate dispune, prin încheiere definitivă, arestarea pe o durată ce nu poate depăşi 20 de zile. Totodată, judecătorul, admiţând propunerea de arestare preventivă, dispune amânarea judecării cauzei până la prezentarea de către procuror a mandatului european de arestare, însoţit de traducerea în limba română. Dacă la expirarea termenului de 20 zile, procurorul nu a prezentat mandatul european de arestare, instanţa dispune revocarea măsurii arestării preventive şi punerea de îndată în libertate a persoanei căutate. În caz de respingere a propunerii de arestare preventivă instanţa poate dispune măsura obligării de a nu părăsi localitatea pe o durată ce nu poate depăşi 30 de zile, pe durata măsurii persoana căutată fiind obligată să respecte obligaţiile prevăzute de Codul de procedură penală."

26. Articolul 113 se modifică şi va avea următorul cuprins:

„Art. 113. - Predarea de bunuri

(1) Autoritatea judiciară de executare română poate dispune, la cererea autorităţii judiciare emitente sau din oficiu, indisponibilizarea şi predarea, în

conformitate cu legea română, a bunurilor care constituie mijloace materiale de probă sau au fost dobândite de persoana solicitată ca urmare a săvârşirii infracţiunii care stă la baza mandatului european de arestare, fără a aduce atingere drepturilor pe care statul român sau terţii le pot avea asupra acestora.

(2) Bunurile prevăzute la alin. (1) se predau chiar şi atunci când mandatul european de arestare nu poate fi executat ca urmare a decesului sau evadării persoanei solicitate.

(3) În cazul în care bunurile sunt susceptibile să fie indisponibilizate sau confiscate în România şi, totodată, necesare bunei desfăşurări a procesului penal aflat pe rolul autorităţilor judiciare române, autoritatea judiciară română de executare poate refuza predarea acestora sau poate dispune predarea lor temporară, sub rezerva restituirii."

27. Articolul 123 se modifică şi va avea următorul cuprins:

„**Art. 123.** - Schimbul de informaţii şi consultările cu autorităţile judiciare străine

(1) Atunci când are motive întemeiate să creadă că într-un alt stat se desfăşoară proceduri penale paralele, cu privire la aceleaşi fapte şi care implică aceeaşi persoană, procurorul care supraveghează sau efectuează urmărirea penală sau instanţa judecătorească română poate contacta autoritatea competentă a celuilalt stat, direct sau, în cazul statelor care nu sunt membre ale Uniunii Europene, prin intermediul autorităţii centrale competente potrivit art. 10, pentru a-i confirma existenţa unor astfel de proceduri paralele, în vederea iniţierii consultărilor. În acest scop, autorităţii străine îi sunt furnizate, cel puţin, următoarele informaţii:

a) o descriere a faptelor şi circumstanţelor care fac obiectul procedurilor penale vizate;

b) toate informaţiile relevante privind identitatea suspectului sau inculpatului şi privind victimele, dacă este cazul;

c) stadiul procedurilor penale;

d) informaţii privind arestarea preventivă sau reţinerea suspectului sau inculpatului, dacă este cazul.

(2) În aplicarea alin. (1) ar putea constitui motive întemeiate inclusiv cazurile în care suspectul sau inculpatul invocă, oferind informaţii în acest sens, faptul că face obiectul unor proceduri penale paralele cu privire la aceleaşi fapte într-un alt stat sau în care o cerere de cooperare judiciară internaţională în materie penală formulată de un alt stat indică existenţa posibilă a unor astfel de proceduri penale paralele sau în care o autoritate poliţienească pune la dispoziţie informaţii în acest sens.

(3) Procedura prevăzută la alin. (1) nu se aplică atunci când autorităţile competente care desfăşoară proceduri paralele au fost deja informate cu privire la existenţa acestor proceduri prin orice alte mijloace.

(4) Atunci când se stabileşte existenţa unor proceduri paralele, procurorul care supraveghează sau efectuează urmărirea penală sau instanţa de judecată competentă iniţiază consultări directe sau, în cazul statelor care nu sunt membre ale Uniunii Europene, prin intermediul autorităţii centrale competente potrivit art. 10, pentru a ajunge la un consens cu privire la orice soluţie eficientă menită să evite consecinţele negative care ar putea decurge din astfel de proceduri paralele, ceea ce, după caz, poate conduce la exercitarea şi continuarea procedurilor penale fie în statul român, fie într-un alt stat.

(5) Atât timp cât consultările directe sunt în desfăşurare, autorităţile competente vizate se informează cu privire la orice măsuri procedurale importante pe care le-au luat în cadrul procedurilor.

(6) În cursul consultărilor directe, oricând este rezonabil posibil, autorităţile competente implicate răspund cererilor de informaţii care provin de la alte autorităţi competente vizate de aceste consultări, afară de cazul în care prin furnizarea acestora s-ar putea aduce prejudicii unor interese naţionale fundamentale în materie de securitate sau care ar putea pune în pericol siguranţa persoanelor."

28. Articolul 124 se modifică şi va avea următorul cuprins:

„**Art. 124.** - Autorităţile judiciare române pot solicita autorităţilor competente ale altui stat iniţierea unei proceduri penale sau continuarea acesteia, atunci când exercitarea de către statul străin solicitat serveşte intereselor unei bune administrări a justiţiei sau favorizează, în caz de condamnare, reintegrarea socială, şi sunt incidente unul sau mai multe din următoarele cazuri:

a) dacă suspectul sau inculpatul are reşedinţa obişnuită în statul solicitat;

b) dacă suspectul sau inculpatul este cetăţean al statului solicitat sau dacă acest stat este statul său de origine;

c) dacă suspectul sau inculpatul execută sau urmează să execute o pedeapsă privativă de libertate în statul solicitat;

d) când suspectul sau inculpatul face obiectul, în statul solicitat, al unei urmăriri judiciare pentru aceeaşi faptă sau pentru alte fapte;

e) dacă se consideră că transferul este justificat prin interesul de a descoperi adevărul şi, mai ales, dacă elementele de probă cele mai importante se găsesc în statul solicitat;

f) dacă se consideră că executarea unei eventuale hotărâri de condamnare în statul solicitat este susceptibilă să amelioreze posibilităţile de reintegrare socială a condamnatului;

g) dacă se consideră că prezenţa suspectului sau a inculpatului la audieri în procedurile penale instrumentate de autorităţile judiciare române nu poate fi asigurată şi că prezenţa în persoană a acestuia poate fi asigurată în statul solicitat;

h) dacă se consideră că o eventuală hotărâre de condamnare nu poate fi pusă în executare în România, chiar şi atunci când ar exista posibilitatea formulării unei cereri de extrădare sau emiterii unui mandat european de arestare, şi că statul solicitat este în măsură să o facă;

i) inculpatul a fost condamnat definitiv în România, sunt incidente unul sau mai multe din cazurile prevăzute la lit. a) - h), iar statul român nu poate pune în executare hotărârea de condamnare, chiar având deschisă calea extrădării sau a mandatului european de arestare şi statul solicitat nu acceptă, ca principiu, executarea

unei hotărâri străine de condamnare sau a refuzat punerea în executare a hotărârii de condamnare dată de instanţa străină."

29.Denumirea Capitolului II al Titlului IV se modifică şi va avea următorul cuprins:

„Preluarea sau iniţierea procedurilor penale la cererea unui stat străin"

30.La articolul 128, alineatul (2) se modifică şi va avea următorul cuprins:

„(2) Cererea de preluare a urmăririi penale se soluţionează de parchetele de pe lângă curţile de apel în circumscripţia cărora domiciliază sau a fost identificat făptuitorul ori este situat locul săvârşirii faptei. Cererile care privesc fapte care, potrivit legii, sunt de competenţa Direcţiei de Investigare a Infracţiunilor de Criminalitate Organizată şi Terorism sau a Direcţiei Naţionale Anticorupţie, se soluţionează de către acestea. Cererea de preluare a judecăţii se soluţionează de secţia penală a curţii de apel în circumscripţia căreia domiciliază sau a fost identificat inculpatul ori este situat locul săvârşirii infracţiunii."

31. După articolul 128, se introduc trei noi articole, art. 128^1 - 128^3, cu următorul cuprins:

„**Art. 128^1** - Iniţierea procedurilor penale la sesizarea autorităţilor unui stat străin

Sesizarea, din oficiu sau la cererea persoanei vătămate, de către autorităţile altor state, cu privire la săvârşirea unei fapte, în vederea iniţierii, de către statul român, a procedurilor penale, se soluţionează de parchetul competent, în conformitate cu dispoziţiile Codului penal şi ale Codului de procedură penală.

Art. 128^2. – Respingerea cererii de preluare sau iniţiere a procedurilor penale

(1) Cererea statului străin de preluare sau iniţiere a procedurilor penale se respinge dacă exercitarea urmăririi penale este contrară principiului non bis in idem

sau, dacă, la data menţionată pe cerere, prescripţia răspunderii penale este împlinită potrivit legii române.

(2) Totodată, cererea statului străin de preluare sau iniţiere a procedurilor penale poate fi respinsă, în tot sau în parte, în următoarele cazuri:

a) dacă se consideră că motivul pe care se bazează cererea nu este justificat;

b) dacă făptuitorii sunt necunoscuţi;

c) dacă suspectul sau inculpatul nu are reşedinţa obişnuită în România;

d) dacă suspectul sau inculpatul nu este cetăţean român şi nu avea reşedinţa sa obişnuită pe teritoriul ţării în momentul săvârşirii faptei;

e) dacă se consideră că infracţiunea în legătură cu care se solicită urmărirea are un caracter politic sau este o infracţiune pur militară ori pur fiscală;

f) dacă se estimează că există motive serioase să se creadă că cererea de urmărire penală este determinată de considerente de rasă, naţionalitate sau opinii politice;

g) dacă legea penală română este deja aplicabilă faptei şi dacă, potrivit acestei legi, răspunderea penală este prescrisă la momentul primirii cererii;

h) dacă urmărirea penală este contrară angajamentelor internaţionale ale României;

i) dacă urmărirea penală este contrară principiilor fundamentale ale ordinii juridice române.

Art. 128[3] - Restituirea cauzei autorităţilor străine solicitante

Restituirea cauzei autorităţilor străine solicitante se dispune, prin ordonanţă sau încheiere motivată, după caz, şi se efectuează prin intermediul autorităţii centrale române competente, atunci când ulterior admiterii cererii de preluare sau iniţiere a procedurilor penale se constată că:

a) prezenţa suspectului sau a inculpatului nu poate fi asigurată în vederea audierii sau se apreciază că o eventuală condamnare nu poate fi executată în România;

b) unul dintre motivele de refuz prevăzute la art. 128^2 este descoperit înainte de începerea judecării cauzei de către o instanţă română;

c) în orice alte cazuri, dacă statul străin solicitant este de acord."

32. Titlul V „Recunoaşterea şi executarea hotărârilor penale şi a actelor judiciare", alcătuit din articolele 130 - 140, se modifică şi va avea următorul cuprins:

„TITLUL V

Recunoaşterea şi executarea hotărârilor judecătoreşti, a ordonanţelor penale şi a actelor judiciare în relaţia cu statele terţe

CAPITOLUL I

Dispoziţii generale

Art. 130 - Domeniu de aplicare şi înţelesul unor termeni sau expresii

(1) Prezentul titlu se aplică în relaţia cu statele terţe, în domeniul recunoaşterii şi executării hotărârilor judecătoreşti şi ordonanţelor penale, în conformitate cu normele cuprinse în tratatele internaţionale la care România este parte, iar în absenţa acestora, pe bază de reciprocitate. Dispoziţiile prezentului Titlu se aplică deopotrivă, în completare, situaţiilor nereglementate prin tratatele internaţionale. Dispoziţiile Capitolului III, se aplică şi în relaţia cu statele membre ale Uniunii Europene, dacă nu contravin dispoziţiilor speciale.

(2) În sensul prezentului Titlu, termenii şi expresiile de mai jos au următoarea semnificaţie:

a) *hotărâre judecătorească* - orice hotărâre pronunţată de instanţa competentă a unui alt stat;

b) *pedeapsă* - pedeapsa detenţiunii pe viaţă sau cu închisoarea sau măsura privativă de libertate aplicată, printr-o hotărâre judecătorească sau ordonanţă penală, ca urmare a unei acţiuni penale;

c) *decădere* - orice privare sau suspendare a unui drept, orice interdicţie sau incapacitate;

d) *act judiciar* – actul care emană de la o autoritate judiciară străină competentă;

e) *ordonanţă penală străină* - oricare din hotărârile prevăzute la art. 1 lit. g) din Convenţia europeană privind valoarea internaţională a hotărârilor represive, adoptată la Haga la 28 mai 1970, ratificată prin Ordonanţa Guvernului nr. 90/1999, aprobată prin Legea nr. 35/2000, sau prevăzute în tratatele bilaterale încheiate de România ori stabilite pe bază de reciprocitate;

f) *stat emitent* - statul în care a fost pronunţată hotărârea judecătorească sau a fost emisă ordonanţa penală, după caz;

g) *stat de executare* - statul căruia urmează sau i-a fost transmisă o hotărâre în scopul recunoaşterii şi executării acesteia;

h) *statul pe teritoriul căruia trăieşte persoana condamnată* - statul cu care aceasta are legături strânse în virtutea reşedinţei obişnuite şi a altor elemente de tipul relaţiilor familiale, sociale, profesionale şi culturale;

i) *persoana condamnată în străinătate* - cetăţeanul român sau străinul care beneficiază în România de un drept de şedere pe termen lung care a fost condamnat într-un stat terţ;

j) *stat terţ* - statul care nu este membru al Uniunii Europene;

k) *drept de ședere pe termen lung* - persoana condamnată are dreptul de a rămâne pe teritoriul României pentru o perioadă nedeterminată, în conformitate cu dispoziţiile Ordonanţei de Urgenţă a Guvernului nr. 194 din 12 decembrie 2002 privind regimul străinilor în România, republicată, cu modificările şi completările ulterioare.

Art. 131 - Autorităţi administrative competente

(1) În ceea ce priveşte hotărârile date de către instanţele judecătoreşti ale statelor terţe şi ordonanţele penale străine, Ministerul Justiţiei, prin direcţia de specialitate, este competent:

a) să primească cererea statului emitent sau a persoanei faţă de care s-a dat hotărârea judecătorească sau ordonanţa penală străină, de recunoaştere a acesteia în vederea executării pe teritoriul ţării a pedepsei aplicate în statul emitent ori în vederea producerii de alte efecte juridice, după caz;

b) să primească cererea de luare a unei măsuri preventive în cazul în care persoana condamnată se află în România;

c) atunci când recunoaşterea se face în scopul executării pe teritoriul ţării a pedepsei aplicate în statul emitent, să transmită, la solicitarea statului emitent, anterior sau ulterior primirii cererii menţionate la lit. a) sau b), următoarele documente şi informaţii:

(i) un înscris care să ateste că persoana condamnată are cetăţenie română sau că beneficiază în România de un drept de şedere pe termen lung;

(ii) dispoziţiile legale din care să rezulte că faptele care au determinat aplicarea unei pedepse în statul emitent constituie infracţiuni potrivit legii române;

(iii)informaţii cu privire la liberarea condiţionată şi prescripţia executării pedepsei;

(iv)o declaraţie conţinând informaţiile prevăzute la art. 132.

d) afară de cazul în care statul emitent a indicat că nu este de acord ca hotărârea judecătorească sau ordonanţa penală dată împotriva unui cetăţean român sau unui străin care beneficiază în România de un drept de şedere pe termen lung să fie executată în România, să solicite acestuia să comunice informaţiile prevăzute la art.132;

e) să efectueze controlul de regularitate şi, dacă este cazul,

(i) să solicite transmiterea de documente şi informaţii suplimentare;

(ii) să solicite declaraţia persoanei condamnate, afară de cazul în care aceasta se află pe teritoriul României;

(iii)atunci când persoana condamnată se află pe teritoriul României, iar hotărârea judecătorească străină a fost dată în lipsă, să solicite informaţii cu privire la dreptul persoanei condamnate de a face opoziţie sau de a exercita orice altă cale de atac, potrivit legii statului emitent.

f) să restituie documentele în cazul în care statul emitent nu a transmis documentele prevăzute la lit. e) până la expirarea unui termen de maxim 40 de zile lucrătoare, precum şi în alte cazuri expres prevăzute de lege;

g) să verifice adresa de domiciliu sau de reşedinţă a persoanei condamnate în străinătate, în vederea stabilirii autorităţii judiciare competente să soluţioneze cererea menţionată la lit. a) sau b);

h) să refuze iniţierea procedurii de recunoaştere şi executare pe teritoriul ţării a hotărârii judecătoreşti străine, atunci când

(i) România nu este statul de cetăţenie ori statul pe teritoriul căruia persoana condamnată beneficiază de un drept de şedere pe termen lung;

(ii) la data primirii hotărârii judecătoreşti străine, din pedeapsa aplicată persoanei condamnate au mai rămas de executat mai puţin de 6 luni, cu excepţia cazului în care persoana condamnată se află pe teritoriul României;

i) să se consulte cu statul emitent ori de câte ori apreciază ca fiind necesar.

(2) În ceea ce priveşte hotărârile judecătoreşti sau ordonanţele penale date de către instanţele române sau organele de urmărire penale române, Ministerul Justiţiei, prin direcţia de specialitate, este competent:

a) să primească cererea statului de executare sau a persoanei faţă de care s-a dat hotărârea judecătorească sau ordonanţa penală, de recunoaştere a acesteia în vederea executării a pedepsei aplicate în România ori în vederea producerii de alte efecte juridice, după caz;

b) să transmită înscrisurile şi informaţiile prevăzute la art. 132, precum şi orice alte informaţii suplimentare solicitate de statul de executare;

c) să solicite statului de executare un înscris care să ateste că persoana condamnată are cetăţenia acestuia sau că trăieşte pe teritoriul său, precum şi

(i) dispoziţiile legale din care să rezulte că faptele care au determinat aplicarea unei pedepse în România constituie infracţiuni potrivit legii statului de executare;

(ii) informaţii cu privire la liberarea condiţionată şi prescripţia executării pedepsei;

(iii) o declaraţie cu privire la procedura aplicabilă hotărârii judecătoreşti române.

d) să întocmească, la solicitarea, după caz, a instanţei judecătoreşti sau a organului de urmărire penală, pe baza înscrisurilor şi informaţiilor prevăzute la art. 132,

(i) cererea de recunoaştere şi executare pe teritoriul unui stat terţ a hotărârii judecătoreşti sau a ordonanţei penale şi să comunice autorităţii judiciare române solicitante decizia statului de executare;

(ii) cererea de luare de măsuri preventive împotriva persoanei condamnate atunci când aceasta se află pe teritoriul statului de executare;

e) să se consulte cu statul de executare, ori de câte ori apreciază ca fiind necesar.

(3) Administraţia Naţională a Penitenciarelor

a) informează persoanele condamnate aflate în executarea unor pedepse privative de libertate în penitenciarele din România, cărora li se poate aplica prevederile prezentului titlu, cu privire la dreptul acestora de a solicita executarea pedepsei, în statul de executare;

b) asigură, predarea sub escortă, a persoanelor condamnate aflate în penitenciarele din România, faţă de care s-a dispus executarea pedepsei în statul de executare sau care au fost returnate potrivit lit. e);

c) informează direcţia de specialitate din cadrul Ministerului Justiţiei, instanţa în a cărei circumscripţie teritorială se află locul de detenţie şi instanţa de executare cu privire la data predării persoanei condamnate autorităţilor statului de executare;

d) după primirea în penitenciar a persoanei condamnate în străinătate, informează direcţia de specialitate din cadrul Ministerului Justiţiei:

(i) cu privire la locul de deţinere, regimul de executare stabilit şi masurile luate, dacă este cazul;

(ii) atunci când persoana condamnată a evadat şi nu a fost posibilă prinderea sa.

e) asigură preluarea, la data aducerii în ţară, şi ţinerea într-un penitenciar, până la retrimiterea în statul de executare ori până la comunicarea deciziei de punere în libertate, a unei persoane transferate din România în statul de executare, care a fost readusă în ţară în vederea participării la judecarea căii extraordinare de atac formulată împotriva hotărârii judecătoreşti române;

f) la expirarea duratei pedepsei închisorii, la termenul hotărât de instanţa de judecată în cazul liberării condiţionate, precum şi la orice altă dată hotărâtă de organele judiciare competente în situaţiile anume prevăzute de lege, comunică de îndată Ministerului Justiţiei şi Inspectoratului General al Poliţiei de Frontieră punerea în libertate a persoanelor transferate în România în vederea executării pedepsei, indiferent de infracţiunea săvârşită. Inspectoratul General al Poliţiei de Frontieră informează direcţia de specialitate a Ministerului Justiţiei, dacă în termenul prevăzut la art. 152 lit. c), persoana eliberată a părăsit teritoriul României;

g) în cazul liberării condiţionate ori graţierii restului rămas neexecutat din pedeapsă, comunică direcţiei de specialitate din Ministerul Justiţiei şi numărul de zile rămase de executat;

h) asigură, la momentul aducerii în ţară, preluarea persoanelor transferate în vederea executării pedepsei într-un penitenciar din subordinea Administraţiei Naţionale a Penitenciarelor.

(4) Centrul de Cooperare Poliţienească Internaţională din cadrul Inspectoratului General al Poliţiei Române asigură

a) preluarea din străinătate, sub escortă, a persoanelor condamnate în străinătate faţă de care s-a dispus transferarea în România;

b) preluarea din străinătate, sub escortă, a persoanelor condamnate, anterior transferate, faţă de care s-a dispus aducerea în România în vederea participării la judecarea căii extraordinare de atac formulată împotriva hotărârii judecătoreşti, afară de cazul în care sarcina aducerii în ţară revine statului de executare.

(5) Ministerul Afacerilor Externe asigură, prin oficiile consulare, luarea declaraţiei persoanei condamnate aflate în executarea unei pedepse la detenţiunea pe viaţă sau cu închisoarea ori a unei măsuri de siguranţă, pe teritoriul statului emitent, pe care o transmite direcţiei de specialitate din cadrul Ministerului Justiţiei, în termen de cel mult 30 zile lucrătoare de la data primirii solicitării.

Art. 132 - Înscrisuri şi informaţii

În vederea recunoaşterii şi punerii în executare a hotărârilor judecătoreşti sau a ordonanţelor penale străine, următoarele înscrisuri şi informaţii sunt necesare:

a) numele, prenumele, pseudonimul, alias-ul folosit, numai în cazul cunoaşterii acestora, precum şi sexul, cetăţenia, numărul cărţii de identitate sau al paşaportului, data şi locul naşterii, fotografia, ultima adresă sau reşedinţă cunoscută, limbile pe care persoana le înţelege;

b) informaţii despre legăturile familiale, sociale sau profesionale pe care le are în România;

c) durata totală a pedepsei, data începerii executării pedepsei, data la care pedeapsa ar urma să fie considerată ca executată, perioada deja executată, dacă este

cazul, numărul de zile care urmează să fie deduse din totalul de pedeapsă ca urmare a efectelor produse de amnistie, grațiere acordate anterior;

d) informații cu privire la liberarea condiționată sau anticipată, după caz;

e) o copie, certificată pentru conformitate, după caz, a ordonanței penale sau a hotărârii judecătorești, inclusiv ale celor date în exercitarea căilor de atac, dacă este cazul, precum și dispozițiile legale aplicabile;

f) afară de cazul în care persoana condamnată se află în România, declarația persoanei condamnate față de cererea de executare într-un penitenciar sau unitate sanitară din România a pedepsei;

g) dacă este cazul, orice raport sau constatare medico-legală ori alte acte medicale care să ateste starea fizică și mintală a persoanei condamnate, tratamentul urmat de acesta pe teritoriul statului emitent și eventualele recomandări pentru continuarea tratamentului în România, precum și, în cazul condamnatului minor, copia referatului de anchetă socială;

h) informații cu privire la posibilitatea exercitării de către persoana condamnată, după transferarea sa, a unei căi de atac extraordinare împotriva hotărârii de condamnare;

i) în cazul hotărârilor judecătorești date în lipsă, atunci când persoana condamnată se află pe teritoriul statului emitent, informații cu privire la dreptul persoanei de a exercita, indiferent de denumirea sa, o cale de atac care are drept efect re-examinarea cauzei în prezența sa.

Art. 133. – Legea care guvernează executarea și efectele transmiterii executării pedepsei

(1) Executarea unei pedepse aplicată printr-o hotărâre judecătorească străină, recunoscută de instanța română, este guvernată de legea română. Executarea încetează imediat ce statul emitent informează cu privire la orice hotărâre sau măsură care atrage imposibilitatea continuării executării pedepsei. Competența judecării unei căi de atac în vederea desființării sau modificării hotărârii judecătorești străine recunoscută de instanța română aparține statului emitent.

(2) Executarea unei pedepse aplicată printr-o hotărâre judecătorească română, recunoscută de statul de executare, este guvernată de legea acestui stat. În cazul în care statul de executare a început executarea pedepsei, instanţa română nu mai are dreptul să pună în executare hotărârea prin care pedeapsa a fost aplicată. Instanţa română redobândeşte acest drept atunci când:

a) este informată de către statul de executare cu privire la ne-executarea parţială a pedepsei ca urmare a evadării persoanei condamnate;
b) cererea de executare a pedepsei este retrasă mai înainte ca statul de executare să fi informat despre intenţia sa de a da curs cererii;
c) statul de executare refuză să preia executarea pedepsei;
d) dacă statul de executare renunţă în mod expres la dreptul său de executare.

(3) Competenţa judecării unei căi de atac, exercitată de către persoana condamnată, în vederea desfiinţării sau modificării hotărârii judecătoreşti române recunoscută de statul de executare, aparţine instanţei române competente, potrivit legii.

(4)Amnistierea sau graţierea poate fi acordată atât de statul român, cât şi de statul terţ. În cazul hotărârilor judecătoreşti pronunţate de instanţele române, aplicarea amnistiei care intervine după transferarea în statul terţ a persoanei condamnate ori după preluarea executării pedepsei privative de libertate de către statul de executare, se face de către un judecător de la instanţa în a cărei rază teritorială s-a aflat locul de detenţie ori de la instanţa de executare.

CAPITOLUL II

Recunoaşterea şi executarea hotărârilor judecătoreşti străine

SECŢIUNEA 1

Transferarea persoanelor condamnate, deţinute în state terţe, în vederea executării pedepsei sau a măsurii de siguranţă într-un penitenciar sau unitate sanitară din România

Art. 134. – Măsuri premergătoare sesizării instanţei

(1)Atunci când constată că statul emitent a transmis înscrisurile şi informaţiile prevăzute la art. 132, Ministerul Justiţiei, prin direcţia de specialitate, le înaintează parchetului de pe lângă curtea de apel în a cărei circumscripţie teritorială locuieşte persoana condamnată sau se află unitatea în care se va executa măsura de siguranţă, în vederea sesizării curţii de apel.

(2)Procurorul, primind dosarul, verifică dacă:

a) executarea hotărârii judecătoreşti străine în România ar fi contrară principiului non bis in idem;

b) persoana condamnată este cercetată penal în România pentru aceleaşi infracţiuni pentru care a fost pronunţată hotărârea judecătorească străină;

c) persoana condamnată este cercetată penal în România pentru alte infracţiuni decât cele pentru care a fost pronunţată hotărârea judecătorească străină;

d) este incident vreunul din motivele de refuz prevăzute la art. 136 alin. (2);

e) persoana condamnată beneficiază de efectele regulii specialităţii. Dispoziţiile art. 152 se aplică numai dacă se prevede astfel în tratatul aplicabil în relaţia cu statul terţ ori dacă potrivit rezervei sau declaraţiei făcute de statul terţ la un tratat multilateral, acceptată de România, transferarea este condiţionată de respectarea regulii specialităţii.

(3)În cazul în care sunt incidente dispoziţiile alin. (2) lit. c) şi e), procurorul informează, după caz, organul de urmărire penală care efectuează sau supraveghează urmărirea penală sau instanţa de judecată.

(4)Dacă până la sesizarea instanţei, cererea prevăzută la art. 131 alin. (1) lit. a) este retrasă, procurorul dispune clasarea şi restituie dosarul direcţiei de specialitate din cadrul Ministerului Justiţiei.

Art. 135. - Durata şi obiectul procedurii de recunoaştere a hotărârii judecătoreşti străine

(1) Preşedintele instanţei fixează termenul de judecată, care nu poate fi mai mare de 5 zile de la data înregistrării cauzei la instanţă. Durata procedurii judiciare de recunoaştere a hotărârii judecătoreşti străine este de 60 zile de la data înregistrării cauzei la instanţă.

(2) Instanţa judecă în complet specializat, format dintr-un singur judecător, în cameră de consiliu, fără citarea persoanei condamnate. Participarea procurorului este obligatorie.

(3) Obiectul procedurii de recunoaştere a hotărârii judecătoreşti străine îl constituie verificarea condiţiilor prevăzute la art. 136, iar în cazul în care acestea sunt îndeplinite, atribuirea hotărârii judecătoreşti străine de efecte juridice pe teritoriul României şi transferarea într-un penitenciar sau unitatea medicală din România a persoanei condamnate. Dispoziţiile referitoare la pedepsele pecuniare, măsurile asigurătorii sau cheltuielile judiciare, precum şi orice dispoziţii, altele decât cele privind executarea pedepsei detenţiunii pe viaţă sau a închisorii sau a măsurii de siguranţă, din hotărârea judecătorească străină nu constituie obiectul prezentei proceduri, afară de cazul în care statul emitent solicită aceasta în mod expres. În acest din urmă caz, instanţa de judecată sesizată în scopul transferării persoanei condamnate se pronunţă şi cu privire la recunoaşterea şi punerea în executare a altor dispoziţii penale din hotărârea judecătorească străină.

(4) În cazul în care persoana a fost condamnată pentru mai multe infracţiuni, verificarea condiţiilor se face pentru fiecare infracţiune în parte. Atunci când condiţiile sunt îndeplinite doar pentru o parte din infracţiuni, instanţa poate dispune recunoaşterea şi executarea parţială a hotărârii judecătoreşti străine. În acest scop, anterior luării unei hotărâri, instanţa va consulta, prin intermediul direcţiei de specialitate, statul emitent.

(5) Dacă, înainte de soluţionarea cauzei, statul emitent îşi retrage cererea, instanţa de judecată o respinge ca nesusţinută.

(6) Instanţa examinează hotărârea judecătorească străină, verifică lucrările dosarului şi, în baza celor constatate, pronunţă una din următoarele soluţii:

a) dispune, prin sentinţă, executarea în România a pedepsei aplicată de instanţa străină;

b) în cazul în care natura şi durata pedepsei aplicată de instanţa străină nu corespunde cu natura şi durata pedepsei prevăzute de legea penală română pentru infracţiuni similare, dispune

(i) prin sentinţă, adaptarea pedepsei privative de libertate aplicată de instanţa străină, potrivit alin. (7) şi (8),

sau, atunci când adaptarea nu este posibilă,

(ii) prin încheiere, admiterea cererii şi rejudecarea, fie de îndată, fie acordând un nou termen, a cauzei, potrivit regulilor de procedură penală privind judecata în primă instanţă, afară de cazul în care prin prezentul Titlu se dispune altfel. Prezenţa persoanei condamnate nu este obligatorie. Instanţa judecă în cameră de consiliu şi hotărăşte prin sentinţă.

c) dispune, prin sentinţă, respingerea cererii de recunoaştere şi executare în România a hotărârii judecătoreşti străine.

(7) În cazul prevăzut la alin. (6) lit. b) pct. (i), instanţa de judecată adaptează pedeapsa aplicată de instanţa străină, atunci când

a) durata acesteia depăşeşte, după caz, limita maximă specială a pedepsei prevăzută de legea penală română pentru aceeaşi infracţiune sau limita maximă generală a pedepsei închisorii prevăzută de legea penală română, sau atunci când durata pedepsei rezultante aplicată în cazul unui concurs de infracţiuni depăşeşte totalul pedepselor stabilite pentru infracţiuni concurente sau limita maximă generală a pedepsei închisorii admisă de legea penală română;

b) natura acesteia nu corespunde, sub aspectul denumirii sau al regimului, cu pedepsele reglementate de legea penală română.

(8) Adaptarea de către instanţa de judecată a pedepsei aplicată de instanţa străină constă în reducerea pedepsei până la limita maximă prevăzută de legea penală română pentru infracţiuni similare. Pedeapsa stabilită de instanţa română potrivit alin. (7), trebuie să corespundă, pe cât posibil, din punct de vedere al duratei sau naturii, cu cea aplicată de statul emitent şi nu va agrava situaţia persoanei condamnate. Pedeapsa aplicată în statul emitent nu poate fi convertită într-o pedeapsă pecuniară.

(9) În cazul în care sunt incidente dispoziţiile alin. (6) lit. b) pct. (ii), rejudecarea se limitează la stabilirea şi aplicarea de către instanţa de judecată a unei pedepse prevăzută de legea penală română pentru infracţiunea săvârşită. Instanţa de judecată este ţinută de constatarea faptelor, de stările şi circumstanţele în care acestea au fost săvârşite, astfel cum rezultă explicit sau implicit din hotărârea judecătorească străină şi, totodată,

a) nu va schimba o pedeapsă privativă de libertate într-o pedeapsă pecuniară;

b) va deduce integral din pedeapsa aplicată perioada executată de persoana condamnată în statul emitent;

c) nu va agrava situaţia persoanei condamnate şi nici nu va fi ţinută de limita minimă a pedepsei prevăzute de legea penală română pentru infracţiunea săvârşită.

(10) Dispoziţiile alin. (6) lit. b) pct. (ii) nu se aplică în cazul în care tratatul aplicabil în relaţia cu statul emitent exclude conversiunea condamnării ori dacă statul emitent a indicat în mod expres că va acorda transferarea numai dacă statul român va executa fie pedeapsa aplicată de instanţa străină, fie pedeapsa adaptată de instanţa română potrivit alin. (7) şi (8).

(11) Sentinţa prevăzută la alin. (6) se redactează în cel mult 5 zile de la pronunţare şi se transmite direcţiei de specialitate a Ministerului Justiţiei în vederea comunicării persoanei condamnate. Sentinţa poate fi atacată cu recurs, în termen de 10 zile, de procuror, din oficiu sau la cererea ministrului justiţiei, precum şi de către persoana condamnată. Pentru procuror, termenul curge de la pronunţare. Pentru persoana

condamnată, termenul curge de la comunicarea copiei de pe dispozitiv. Dispoziţiile alin. (2) se aplică în mod corespunzător.

(12) Punerea în executare a pedepsei se face potrivit dispoziţiilor din Codul de procedură penală. Un exemplar al mandatului de executare a pedepsei detenţiunii pe viaţă sau a închisorii sau al sentinţei, după caz, se comunică Centrului de Cooperare Poliţienească Internaţională din cadrul Inspectoratului General al Poliţiei Române.

(13) Dacă, după emiterea mandatului de executare a pedepsei detenţiunii pe viaţă sau a închisorii, dar mai înainte sau după trimiterea lui spre executare organelor de poliţie, însă, în acest din urmă caz, mai înainte de transferarea persoanei condamnate, respectiv după trimiterea copiei de pe dispozitiv şi a copiei raportului de expertiză medico-legală, statul emitent

a) informează că transferarea nu mai poate avea loc, instanţa dispune anularea mandatului de executare a pedepsei închisorii sau a detenţiunii pe viaţă. În acest caz, sentinţa de recunoaştere a hotărârii penale străine urmează să producă efecte juridice numai sub aspectul stării de recidivă, afară de cazul în care transferarea nu mai este posibilă pe motiv de acordare a amnistiei ori ca urmare a faptului că s-a stabilit ulterior că persoana nu se face vinovată de săvârşirea infracţiunii sau ca urmare a decesului în statul emitent a persoanei condamnate;

b) transmite o nouă hotărâre pentru executarea unei alte pedepse, dispoziţiile din Codul de procedură penală referitoare la contestaţia la executare, care nu sunt contrare dispoziţiilor prezentului titlu, se aplică în mod corespunzător.

(14) Dacă, după transferarea persoanei condamnate, statul emitent transmite o nouă hotărâre judecătorească pentru executarea unei alte pedepse, dispoziţiile art. 137 se aplică în mod corespunzător.

(15) În cazul în care sunt aplicabile dispoziţiile alin. (13) lit. a), iar transferarea nu mai poate avea loc ca urmare a revocării de către persoana condamnată a consimţământului la transferare, aceasta va fi obligată la plata cheltuielilor efectuate de către Ministerul Justiţiei şi Ministerul Administraţiei şi Internelor până la data primirii informării în acest sens.

Art. 136. - Condiţii pentru recunoaşterea şi executarea hotărârii judecătoreşti străine

(1) O hotărâre judecătorească străină poate fi recunoscută în România dacă este de natură să producă efecte juridice potrivit legii penale române şi sunt îndeplinite următoarele condiţii:

a) hotărârea este definitivă şi executorie;

b) fapta pentru care s-a aplicat pedeapsa ar fi constituit, în cazul în care ar fi fost săvârşită pe teritoriul ţării, o infracţiune şi autorul ar fi fost sancţionabil. În cazul în care pedeapsa a fost aplicată pentru mai multe infracţiuni, verificarea condiţiei se face pentru fiecare infracţiune în parte;

c) persoana condamnată a consimţit la executarea pedepsei în România, afară de cazul în care aceasta, după executarea pedepsei, ar fi expulzată în România;

d) nu este incident vreunul din motivele de nerecunoaştere şi neexecutare prevăzute la alin. (2). În cazul în care este incident vreunul din motivele prevăzute la alin. (2), instanţa poate dispune recunoaşterea numai dacă există convingerea că executarea pedepsei în România ar contribui semnificativ la reabilitarea socială a persoanei condamnate;

e) executarea în România a pedepsei detenţiunii pe viaţă sau a închisorii ori a măsurii de siguranţă este de natură să faciliteze reintegrarea socială a persoanei condamnate.

(2) Hotărârea judecătorească străină nu va fi recunoscută atunci când:

a) recunoaşterea şi executarea pe teritoriul ţării a hotărârii judecătoreşti străine ar fi contrară principiilor fundamentale ale ordinii de drept a statului român;

b) hotărârea judecătorească se referă la o infracţiune de natură politică sau o infracţiune conexă unei infracţiuni politice ori la o infracţiune militară care nu este infracţiune de drept comun;

c) pedeapsa a fost aplicată pe motive de rasă, religie, sex, naţionalitate, limbă, opinii politice sau ideologice ori de apartenenţă la un anumit grup social;

d) persoana a fost condamnată în România pentru aceleaşi infracţiuni. În cazul în care, hotărârea judecătorească străină a fost dată şi pentru alte infracţiuni, instanţa poate dispune recunoaşterea parţială a acesteia, dacă sunt îndeplinite celelalte condiţii;

e) persoana a fost condamnată într-un alt stat pentru aceleaşi fapte, iar hotărârea judecătorească străină dată în acest stat a fost anterior recunoscută în România;

f) persoana condamnată beneficiază în România de imunitate de jurisdicţie penală;

g) pedeapsa a fost aplicată unei persoane care, potrivit legii penale române, nu a împlinit vârsta minimă pentru a răspunde penal;

h) pedeapsa constă într-o măsură care vizează starea psihiatrică sau de sănătate a persoanei şi care nu poate fi executată în România sau, după caz, prevede un tratament medical sau terapeutic care nu poate fi supravegheat în România, în conformitate cu sistemul naţional juridic sau de sănătate;

i) hotărârea judecătorească se referă la o infracţiune săvârşită în întregime pe teritoriul României, de către un cetăţean român sau având şi cetăţenia statului emitent, afară de cazul în care organele judiciare române au acordat anterior autorităţilor statului emitent asistenţa judiciară necesară obţinerii probelor care au stat la baza condamnării persoanei ori au dispus anterior transferul procedurii penale către statul emitent;

j) persoana condamnată a părăsit România, stabilindu-şi domiciliul într-un alt stat, iar legăturile sale cu statul român nu mai sunt semnificative;

k) persoana condamnată a comis o infracţiune gravă, de natură să alarmeze societatea, sau a întreţinut relaţii strânse cu membrii ai unor organizaţii criminale, de natură să facă îndoielnică reintegrarea sa socială în România;

l) există indicii obiective că hotărârea judecătorească a fost dată cu încălcarea drepturilor şi libertăţilor fundamentele, în special că pedeapsa a fost aplicată pentru a sancţiona persoana condamnată pe motive de sex, rasă, religie,

origine etnică, cetăţenie, limbă, convingeri politice sau orientare sexuală, iar persoana condamnată nu a avut nicio posibilitate de a contesta aceste circumstanţe în faţa Curţii Europene pentru Drepturile Omului sau a unei alte instanţe internaţionale.

(3) Hotărârea judecătorească străină poate fi recunoscută dacă se referă la o infracţiune săvârşită în parte pe teritoriul României. În cazul în care persoana condamnată este cercetată în România pentru infracţiunea pentru care a fost condamnată în străinătate, în loc să refuze recunoaşterea, instanţa va putea dispune fie recunoaşterea şi executarea în România a hotărârii judecătoreşti străine, fie suspendarea cauzei până la luarea unei decizii în procesul penal aflat pe rolul autorităţile judiciare române.

(4) Hotărârea judecătorească străină, recunoscută de instanţa română, nu va fi pusă în executare, atunci când, potrivit legii penale române, a intervenit prescripţia executării pedepsei, amnistia, graţierea, dezincriminarea faptei, precum şi în orice alte cazuri prevăzute de lege. Totodată, hotărârea judecătorească străină, recunoscută de instanţa română, nu va fi pusă în executare, atunci când sunt aplicabile dispoziţiile art. 134 alin. (2) lit. e), iar statul emitent a respins, anterior transferării persoanei condamnate, cererea pentru acordarea consimţământului în vederea cercetării penale, condamnării sau privării de libertate a persoanei condamnate pentru infracţiuni săvârşite anterior transferării sale în România, altele decât cele pentru care persoana a fost condamnată în statul emitent.

SECŢIUNEA 2

Recunoaşterea şi executarea hotărârilor judecătoreşti străine, în cazul în care persoana condamnată se află în România

Art. 137. - Procedura recunoaşterii hotărârii judecătoreşti străine şi luarea măsurilor preventive

(1) Atunci când constată că statul emitent a transmis înscrisurile şi informaţiile prevăzute la art. 132, Ministerul Justiţiei, prin direcţia de specialitate, le înaintează parchetului de pe lângă curtea de apel în a cărei circumscripţie teritorială

domiciliază persoana condamnată sau se află unitatea în care se va executa măsura de siguranţă ori, în cazul în care aceasta se află în detenţie, în a cărei circumscripţie teritorială se află locul de deţinere, în vederea sesizării curţii de apel. Dispoziţiile art. 134 alin. (2) lit. a) - d), alin. (3) şi (4), art. 135 alin. (1) şi (3)-(10) şi art.136 se aplică în mod corespunzător, dacă nu contravin prezentei secţiuni.

(2) Instanţa judecă în complet specializat, format dintr-un singur judecător, în cameră de consiliu, cu citarea persoanei condamnate. Participarea procurorului este obligatorie.

(3) La cererea expresă a statului emitent, faţă de persoana condamnată se poate lua una din măsurile preventive prevăzute de Codul de procedură penală. Alegerea măsurii ce urmează a fi luată se face ţinându-se seama de pedeapsa aplicată în statul emitent, de natura infracţiunii, de sănătatea, vârsta, antecedentele şi alte situaţii privind persoana faţă de care se ia măsura.

(4) Măsura arestării preventive poate fi luată faţă de persoana condamnată, în cazul în care infracţiunea săvârşită face parte din una din categoriile de infracţiuni prevăzute la art. 96 alin. (1), şi există una din următoarele situaţii:

a) persoana condamnată a fugit din statul emitent, în scopul de a se sustrage de la urmărirea penală, judecată sau de la executarea pedepsei şi s-a refugiat pe teritoriul României, sau

b) pedeapsa aplicată de instanţa străină este de cel puţin doi ani închisoare.

(5) Durata măsurii preventive nu poate fi mai mare de 60 de zile. Măsurile preventive încetează de drept

a) la expirarea termenului prevăzut de lege sau la expirarea termenului stabilit de organele judiciare,

b) atunci când, înainte de pronunţarea unei hotărâri de recunoaştere a hotărârii judecătoreşti străine, durata arestării a atins durata pedepsei închisorii aplicată în străinătate, sau

c) dacă arestarea preventivă s-a dispus anterior primirii cererii de recunoaştere şi executare a hotărârii judecătoreşti străine, atunci când, în termen de 10 zile de la data arestării, nu au fost primite de către direcţia de specialitate din Ministerul Justiţiei, înscrisurile şi informaţiile prevăzute la art. 132.

(6) Sentinţa se redactează în cel mult 5 zile de la pronunţare. Împotriva acesteia pot declara recurs, în termen de 10 zile, procurorul, din oficiu sau la cererea ministrului justiţiei, precum şi persoana condamnată. Pentru procuror, termenul curge de la pronunţare. Pentru persoana condamnată, termenul curge de la pronunţare sau, în cazul în care a lipsit atât de la dezbateri, cât şi de la pronunţare, de la comunicarea copiei de pe dispozitiv. Dispoziţiile alin. (2) se aplică în mod corespunzător.

Art.138. - Notificarea hotărârii judecătoreşti străine şi opoziţia persoanei condamnate

(1) În cazul în care hotărârea judecătorească străină a fost dată în lipsă, procurorul primind dosarul notifică persoanei condamnate hotărârea. Notificarea trebuie să cuprindă următoarele menţiuni:

a) că a fost primită o cerere de executare pe teritoriul ţării a unei pedepse;

b) că are dreptul să conteste hotărârea judecătorească străină şi să depună opoziţie în acest sens;

c) că opoziţia poate fi supusă fie jurisdicţiei statului emitent, fie jurisdicţiei statului român;

d) că opoziţia se depune la parchetul competent potrivit art. 137;

e) că termenul de depunere a opoziţiei este de 30 de zile şi curge de la data primirii notificării;

f)că nedepunerea opoziţiei în termenul de 30 de zile are drept consecinţă considerarea hotărârii judecătoreşti străine ca fiind pronunţată în prezenţa sa.

(2) Un exemplar al notificării este comunicat direcţiei de specialitate din Ministerul Justiţiei care îl remite statului emitent.

(3) La înmânarea notificării persoanei condamnate i se solicită să îşi exprime opţiunea prevăzută la alin. (1) lit. c). Atunci când la expirarea celor 30 de zile se constată că persoana condamnată nu a depus opoziţie, procurorul sesizează curtea de apel competentă potrivit art. 137.

(4) Atunci când la expirarea celor 30 de zile se constată că persoana condamnată a depus opoziţie, iar aceasta este

(i) adresată autorităţilor statului emitent, procurorul dispune clasare, restituie dosarul direcţiei de specialitate din cadrul Ministerului Justiţiei şi, totodată, transmite acesteia opoziţia, precum şi înscrisurile depuse de persoana condamnată;

(ii) adresată autorităţilor române, procurorul transmite opoziţia, precum şi înscrisurile depuse direcţiei de specialitate din cadrul Ministerului Justiţiei şi, totodată, procedează potrivit alin. (5) şi (6).

(5) Atunci când opoziţia este adresată autorităţilor române, procurorul ascultă persoana condamnată şi, dacă este cazul, dispune prin ordonanţă efectuarea de cercetări pentru a verifica temeinicia opoziţiei. Dacă este necesar, procurorul poate solicita statului emitent, prin intermediul direcţiei de specialitate din Ministerul Justiţiei, comunicarea dosarului cauzei. Termenul de efectuare a actelor de cercetare este de 2 luni şi curge de la data depunerii opoziţiei. Orice act de cercetare penală efectuat în statul emitent potrivit normelor legale ale acestui stat are aceeaşi valoare în România ca şi când ar fi fost efectuat de autorităţile române, fără însă ca actului respectiv să i se confere o forţă probantă mai mare decât cea pe care o are în statul emitent.

(6) După efectuarea cercetărilor prevăzute la alin. (5), dosarul împreună cu opoziţia persoanei condamnate se prezintă preşedintelui ori judecătorului delegat de acesta de la instanţa căreia i-ar reveni competenţa să judece cauza în fond. Cu ocazia prezentării dosarului preşedintele sau judecătorul delegat de acesta fixează ora şi ziua de soluţionare a opoziţiei. Citaţia trebuie să fie înmânată persoanei condamnate cu cel puţin 30 de zile înainte de termenul de înfăţişare. Prezenţa persoanei condamnate la judecarea opoziţiei este obligatorie. Dispoziţiile art. 403 şi urm. din Codul de

procedură penală se aplică în mod corespunzător. Hotărârea judecătorească definitivă pronunţată de instanţa română se comunică statului emitent şi se pune în executare potrivit legii române.

(7) În situaţia prevăzută la alin. (6), atunci când persoana condamnată nu se prezintă personal la două termene de judecată consecutive, instanţa respinge opoziţia ca nesusţinută. În cazul în care opoziţia este respinsă ca nesusţinută ori ca inadmisibilă, precum şi atunci când, în urma rejudecării, opoziţia este respinsă ca neîntemeiată, hotărârea judecătorească străină se consideră ca fiind dată în prezenţa persoanei condamnate. Hotărârea prin care instanţa a respins opoziţia ca nesusţinută, inadmisibilă sau ca neîntemeiată nu este supusă niciunei căi de atac. Hotărârea se comunică procurorului şi direcţiei de specialitate din Ministerul Justiţiei. După primirea acesteia, procurorul sesizează curtea de apel competentă potrivit art. 137, în vederea recunoaşterii şi punerii în executare a hotărârii judecătoreşti străine.

CAPITOLUL III

Proceduri speciale de recunoaştere şi executare

Art. 139. - Recunoaşterea şi punerea în executare a sancţiunilor de drept penal şi administrative aplicate de organele judiciare străine şi a cheltuielilor judiciare

(1) Recunoaşterea şi punerea în executare a hotărârilor judecătoreşti sau ordonanţelor penale străine prin care au fost aplicate sancţiuni de drept penal sau administrative ori s-a dispus obligarea la plata de cheltuieli judiciare are loc în condiţiile tratatului aplicabil între România şi statul străin solicitant sau, în lipsa acestuia, în condiţiile prevăzute de prezenta lege, precum şi de Codul de procedură penală, dacă este îndeplinită condiţia reciprocităţii.

(2) Atunci când constată că statul emitent a transmis înscrisurile şi informaţiile prevăzute la art. 132, Ministerul Justiţiei, prin direcţia de specialitate, le înaintează parchetului de pe lângă judecătoria în a cărei circumscripţie teritorială

locuieşte persoana faţă de care s-a aplicat respectiva sancţiune sau care a fost obligată la plata cheltuielilor judiciare, în vederea sesizării instanţei. În cazul în care se solicită confiscarea unor bunuri, competenţa aparţine tribunalului în a cărui circumscripţie se află bunul care face obiectul confiscării. În cazul în care ordinul de confiscare priveşte:

a) mai multe bunuri mobile aflate în circumscripţia unor tribunale diferite, competenţa aparţine Tribunalului Bucureşti;

b) mai multe bunuri mobile şi un bun imobil, competenţa aparţine tribunalului în a cărui circumscripţie se află bunul imobil;

c) mai multe bunuri imobile, aflate în circumscripţia unor tribunale diferite, competenţa aparţine tribunalului în circumscripţia căruia se află bunul imobil având valoarea cea mai mare.

(3) Punerea în executare a decăderilor, precum şi a altor dispoziţii penale din hotărârea judecătorească sau ordonanţa penală străină are loc numai dacă legea penală română prevede pentru infracţiunea săvârşită aplicarea unei astfel decăderi sau măsuri.

(4) Atunci când se solicită confiscarea unei sume de bani sau punerea în executare a amenzii penale sau administrative ori a cheltuielilor judiciare, instanţa competentă schimbă cuantumul acesteia în unitatea monetară a statului român, aplicând paritatea de schimb în vigoare la data pronunţării hotărârii.

(5) Cuantumul confiscării ori al amenzii penale sau administrative rezultat în urma convertirii nu poate depăşi limita maximă generală prevăzută de legea română. Cu toate acestea, instanţa de judecată va putea menţine şi pune în executare confiscarea sau amenda penală sau administrativă, până la nivelul cuantumului pronunţat în statul străin, atunci când legea română prevede pentru fapta săvârşită o sancţiune mai severă decât cea prevăzută de legea statului emitent.

(6) Atunci când se solicită confiscarea unui bun determinat, recunoaşterea hotărârii judecătoreşti străine are loc numai dacă legea română reglementează pentru fapta săvârşită măsura confiscării, afară de cazul în care prin tratatul aplicabil se

prevede altfel sau atunci când legea română prevede pentru fapta săvârşită o sancţiune mai severă decât cea prevăzută de legea statului emitent.

(7) Recunoaşterea şi punerea în executare a măsurilor echivalente confiscării ce conduc la privarea definitivă de bunuri, care, potrivit legii române, nu constituie sancţiuni de drept penal, poate avea loc numai dacă astfel de măsuri au fost dispuse de o autoritate judiciară competentă a statului solicitant, vizavi de o fapta penală, iar bunurile constituie produse sau instrumente în legătură cu aceasta, în condiţiile prevăzute de tratatul internaţional la care România şi statul emitent sunt parte.

(8) Nu constituie obiectul prezentei proceduri dispoziţiile din hotărârile judecătoreşti străine care intră sub incidenţa prevederilor art. 135 sau art. 137. Dispoziţiile art. 137, art. 248 alin. (2), (3) şi (4) şi art. 265 se aplică în mod corespunzător, dacă nu contravin prezentei secţiuni.

(9) Hotărârea se comunică direcţiei de specialitate din Ministerul Justiţiei.

Art. 140. - Recunoaşterea hotărârilor judecătoreşti, în vederea producerii de alte efecte, decât cel al executării în regim de detenţie a pedepsei, precum şi a altor acte judiciare emise de autorităţile străine

(1) Recunoaşterea, pe cale principală, a hotărârilor judecătoreşti străine, în vederea producerii de efecte juridice, altele decât executarea în regim de detenţie a pedepsei, se face, la sesizarea persoanei interesate sau a procurorului, în condiţiile tratatului aplicabil între România şi statul emitent, de către judecătoria în a cărei circumscripţie locuieşte aceasta. Lipsa unui tratat nu împiedică recunoaşterea hotărârii judecătoreşti străine, dacă aceasta se dovedeşte necesară soluţionării unei cauze penale sau poate contribui la îmbunătăţirea situaţiei inculpatului sau a persoanei condamnate ori la reintegrarea sa. Dispoziţiile art. 132 alin. (1) şi alin. (4), art. 136 şi art. 137 alin. (2) se aplică în mod corespunzător.

(2) Recunoaşterea hotărârilor judecătoreşti străine, în vederea producerii de efecte juridice, altele decât executarea în regim de detenţie a pedepsei, se face şi pe cale incidentală, în cadrul unui proces penal în curs, de către procuror în faza de

urmărire penală sau de către instanţa de judecată în faţa căreia cauza este pendinte. Dispoziţiile art. 136 se aplică în mod corespunzător.

(3) Actele judiciare care emană de la o autoritate judiciară străină competentă pot fi recunoscute de către organul de urmărire penală sau instanţa de judecată, dacă aceasta se dovedeşte necesară soluţionării unei cauze penale sau poate contribui la îmbunătăţirea situaţiei inculpatului ori a persoanei condamnate sau la reintegrarea sa. Actului judiciar străin nu i se poate conferi, ca efect al recunoaşterii, o forţă probantă mai mare decât cea pe care o are în statul emitent."

33. La titlul V **„Recunoaşterea şi executarea hotărârilor judecătoreşti, a ordonanţelor penale şi a actelor judiciare în relaţia cu statele terţe", după** Capitolul 2 **„Recunoaşterea hotărârilor penale date de către instanţele altor state membre ale Uniunii Europene, în scopul executării lor în România"**, după articolul 140 se introduce un nou Capitol, Capitolul II^1, alcătuit din art. $140^1 - 140^4$, cu următorul cuprins:

„CAPITOLUL II^1

Recunoaşterea şi executarea hotărârilor judecătoreşti şi a altor acte procedurale emise de autorităţile judiciare române

SECŢIUNEA 1

Transferarea unei persoane condamnate, deţinute într-un penitenciar sau unitate medicală din România, pe teritoriul unui stat terţ

Art. 140^1. - Condiţii pentru transferarea unei persoane condamnate, deţinute într-un penitenciar sau unitate medicală din România, pe teritoriul unui stat terţ

(1) Orice persoană condamnată în România care este cetăţean al unui stat terţ sau care trăieşte pe teritoriul unui alt stat decât cel de cetăţenie şi doreşte să fie transferată pe teritoriul acestuia, poate solicita direct sau prin intermediul judecătorului delegat pentru executarea pedepselor privative de libertate desemnat pentru penitenciarul în care se află aceasta, ori a conducerii unităţii în care este internată, iniţierea procedurii de transmitere către statul de executare a informaţiilor

şi înscrisurilor prevăzute la art. 132, precum şi, acolo unde este cazul, a altor informaţii prevăzute de tratatul bilateral aplicabil.

(2) În cazul în care persoana condamnată are cetăţenie multiplă, dintre care una este a statului român, cetăţenia străină va fi considerată ca fiind dominantă numai dacă statul străin este statul pe teritoriul căruia cetăţeanul român trăieşte. În cazul în care una dintre cetăţenii este a unui alt stat membru al Uniunii Europene, procedura prevăzută la Titlul VI se aplică cu prioritate, afară de cazul în care respectivul stat membru a declarat că nu doreşte să preia executarea pedepsei aplicate persoanei condamnate. Înscrisurile şi informaţiile prevăzute la art. 132 se transmit unui singur stat de executare o dată.

(3) Procedura nu se iniţiază atunci când s-a dispus amânarea sau întreruperea executării pedepsei închisorii sau a detenţiunii pe viaţă, ori înlăturarea sau modificarea pedepsei. Totodată, procedura nu se iniţiază atunci când persoana condamnată s-a sustras de la executarea pedepsei, părăsind ţara, iar pentru punerea în executare a hotărârii judecătoreşti s-a recurs anterior la procedura extrădării sau a mandatului european de arestare.

(4) Solicitarea iniţierii procedurii menţionate la alin. (1) nu atrage obligaţia transmiterii statului de executare a înscrisurilor şi informaţiilor prevăzute la art. 132, atunci când:

a) se apreciază, fie de statul de executare, fie de autorităţile române competente, că executarea pedepsei în statul de executare nu ar servi scopului de a facilita reabilitarea socială şi reintegrarea în societate a persoanei condamnate; sau

b) până la data iniţierii procedurii, persoana condamnată nu a achitat amenda penală, amenda judiciară, cheltuielile judiciare avansate de stat, cele cuvenite părţilor şi despăgubirile civile. Cu toate acestea, procedura poate fi iniţiată dacă, persoana condamnată îşi ia angajamentul că acestea vor fi achitate integral până la data transferării sale efective; sau

c) persoana condamnată are de executat mai puţin de 6 luni închisoare sau ar putea fi liberată condiţionat înainte de executarea în întregime a pedepsei în următoarele 6 luni; sau

d) hotărârea nu este definitivă sau împotriva hotărârii persoana a exercitat o cale extraordinară de atac; sau

e) persoana condamnată este cercetată într-o altă cauză penală; sau

f) persoana a fost condamnată pentru infracţiuni grave care au avut un ecou profund defavorabil în opinia publică din România; sau

g) există indicii suficiente că, odată transferată, persoana condamnată ar putea fi pusă în libertate imediat sau într-un termen mult prea scurt faţă de durata pedepsei rămase de executat potrivit legii române ori că limita maximă specială a pedepsei prevăzute de legea statului emitent pentru infracţiunea săvârşită este mai mică decât limita maximă specială prevăzută de legea penală română; sau

h) în urma consultării, statul de executare a declarat că nu este de acord să preia executarea pedepsei aplicată de o instanţă română.

(5) Prin excepţie de la dispoziţiile alin. (4) lit. a), b), c), f) şi g), solicitarea iniţierii procedurii menţionate la alin. (1) atrage obligaţia de a transmite statului de executare, informaţiile şi înscrisurile prevăzute la art. 132 atunci când persoana condamnată a fost predată anterior, ca efect al unei cereri de extrădare formulată de Ministerul Justiţiei, sub condiţia ca, în caz de condamnare, persoana să fie returnată în statul de executare.

(6) Atunci când persoana se află internată într-o unitate medicală din România în executarea unei măsuri de siguranţă aplicată acesteia ca urmare a săvârşirii unei infracţiuni, dispoziţiile prevăzute la alin. (1)-(5) se aplică în mod corespunzător.

Art. 140[2]. - Atribuţiile judecătorului delegat pentru executarea pedepselor privative de libertate

(1) Judecătorul delegat pentru executarea pedepselor privative de libertate, desemnat pentru penitenciarul în care se află persoana condamnată, în termen de cel mult 10 zile lucrătoare de la data primirii cererii de iniţiere a procedurii:

a) verifică dacă sunt îndeplinite condiţiile prevăzute la art. 140^1 alin. (4) lit. b)- f), întocmind în acest sens un referat;

b) verifică, în cazul persoanelor care au fost predate anterior în baza unor cereri de extrădare formulate de direcţia de specialitate a Ministerului Justiţiei, dacă predarea s-a realizat sub condiţia returnării în caz de condamnare, făcând menţiune despre aceasta în referatul prevăzut la lit. a);

c) ascultă persoana condamnată, la locul de deţinere, în prezenţa unui avocat din oficiu sau ales ori a reprezentantului diplomatic sau consular al statului de executare, întocmind în acest sens un proces-verbal semnat de judecător şi persoana condamnată. Consimţământul persoanei condamnate este irevocabil.

d) solicită serviciului de probaţiune competent să întocmească un referat de evaluare a persoanei condamnate;

e) transmite Ministerului Justiţiei înscrisurile şi informaţiile prevăzute la lit. a) - c) şi la art. 132. În cazul în care sunt incidente dispoziţiile prevăzute la art. 140^1 alin. 2 lit. b)- d), informează în acest sens direcţia de specialitate din cadrul Ministerului Justiţiei şi persoana condamnată;

f) informează instanţa de executare şi, în cazul persoanei faţă de care s-a luat măsura de siguranţă a expulzării, organul de poliţie, cu privire la iniţierea procedurii de transmitere a înscrisurilor şi informaţiilor prevăzute la art. 132 statului de executare;

g) dacă apreciază necesar, solicită direcţiei de specialitate a Ministerului Justiţiei consultarea autorităţii competente din statul de executare, inclusiv cu privire la posibila eliberare de către statul de executare înainte de termen sau condiţionată şi cu privire la procedura pe care statul de executare o va urma.

(2) Totodată, judecătorul delegat pentru executarea pedepselor privative de libertate, desemnat pentru penitenciarul în care se află persoana condamnată:

a) comunică direcţiei de specialitate a Ministerului Justiţiei decizia de punere în libertate a persoanei condamnate;

b) propune transferarea în statul de executare a persoanei condamnate ţinând seama de decizia acestui stat cu privire la executarea pedepsei aplicată de instanţa română şi de dispoziţiile legale privind liberarea anticipată sau condiţionată, precum şi de informaţiile privind aplicarea lor în cazul pedepsei la care a fost condamnată persoana în cauză. Propunerea cuprinsă într-un proces-verbal motivat, împreună cu documentele transmise de statul de executare şi cu hotărârea de condamnare a instanţei române, se înaintează judecătoriei în a cărei circumscripţie se află locul de deţinere. Instanţa decide prin sentinţă definitivă, în camera de consiliu, cu citarea părţilor. În cazul în care constată că persoana condamnată nu întruneşte condiţiile pentru a fi transferată în statul de executare, în procesul verbal menţionat mai sus, judecătorul delegat pentru executarea pedepselor privative de libertate fixează un termen pentru reexaminarea situaţiei persoanei condamnate care nu poate fi mai mic de un an. Hotărârea se comunică direcţiei de specialitate din Ministerul Justiţiei;

c) reexaminează, din oficiu sau la cererea persoanei condamnate, situaţia acesteia în vederea iniţierii procedurii de transmitere a înscrisurilor şi informaţiilor prevăzute la art. 132.

SECŢIUNEA 2

Executarea hotărârilor judecătoreşti şi a altor acte procedurale emise de autorităţile judiciare române pe teritoriul statelor terţe

Art. 140[3]. - Punerea în executare a pedepsei detenţiunii pe viaţă sau a închisorii ori a măsurii de siguranţă

(1) Executarea unei hotărâri judecătoreşti dată de o instanţă română, poate fi delegată unui stat terţ numai dacă persoana condamnată se află pe teritoriul statului de executare şi sunt îndeplinite una sau mai multe din următoarele condiţii:

a) persoana condamnată are reşedinţa sa obişnuită în celălalt stat;

b) persoana condamnată este cetăţean al celuilalt stat;

c) statul de executare este statul de origine al persoanei condamnate, iar acesta a declarat că este de acord să preia executarea pedepsei;

d) dacă executarea pedepsei în celălalt stat este susceptibilă să amelioreze posibilităţile de reintegrare socială ale persoanei condamnate;

e) dacă este vorba de o pedeapsă privativă de libertate care ar putea fi executată în celălalt stat, în continuarea unei alte pedepse privative de libertate pe care persoana condamnată o execută sau urmează să o execute în acest stat, afară de cazul în care, persoana condamnată urmează să fie adusă din statul de executare în România în baza unei cereri de extrădare ori transferată pentru executarea pedepsei aplicate de autorităţile străine într-un penitenciar din România;

f) dacă se apreciază că instanţa de executare nu este în măsură să asigure executarea pedepsei, chiar recurgând la emiterea unui mandat european de arestare sau la solicitarea extrădării, iar celălalt stat are această posibilitate.

(2) În acest sens, ori de câte ori sunt îndeplinite condiţiile prevăzute la alin. (1), instanţa de executare, din oficiu sau la cererea procurorului competent ori a persoanei condamnate, propune motivat direcţiei de specialitate din Ministerul Justiţiei să solicite statului terţ recunoaşterea şi executarea hotărârii judecătoreşti penale şi transmite înscrisurile şi informaţiile prevăzute la art.132. Cererea de recunoaştere şi executare a hotărârii judecătoreşti penale se întocmeşte şi se transmite statului de executare, dacă în urma controlului de regularitate internaţională şi a consultării cu statul de executare, se constată că

a) între România şi statul de executare există un tratat aplicabil care conţine dispoziţii în acest sens ori că, în lipsa unui tratat, există reciprocitate,

b) pedeapsa şi infracţiunea pentru care a fost aplicată îndeplinesc condiţiile prevăzute de tratatul aplicabil sau de legea statului de executare, şi

c) condiţiile de detenţie din statul de executare corespund standardelor internaţionale.

(3) La cerere se anexează actele prevăzute de tratatul internaţional aplicabil sau, în lipsa unui tratat, cel puţin înscrisurile şi informaţiile prevăzute la art. 132. Traducerea documentelor se efectuează de un traducător autorizat la solicitarea direcţiei de specialitate din Ministerul Justiţiei.

Art.140[4]. - Punerea în executare a altor dispoziţii penale din hotărârea judecătorească, precum şi a altor acte procedurale emise de autorităţile judiciare române

Punerea în executare, pe teritoriul unui alt stat, a altor dispoziţii penale din hotărârea judecătorească şi a altor acte procedurale emise de autorităţile judiciare române are loc în condiţiile tratatului aplicabil între România şi statul străin sau, în lipsa acestuia, pe bază de reciprocitate, atunci când în urma consultării cu statul de executare se constată că această condiţie este îndeplinită."

34.Titlul VI „Transferarea persoanelor condamnate", alcătuit din articolele 141 – 169, se modifică şi va avea următorul cuprins:

„TITLUL VI

Recunoaşterea şi executarea hotărârilor judecătoreşti în relaţia cu statele membre ale Uniunii Europene

CAPITOLUL I

Dispoziţii generale

Art. 141. - Domeniul de aplicare şi înţelesul unor termeni sau expresii

(1) Prezentul Titlu se aplică în relaţia cu statele membre ale Uniunii Europene, în domeniul recunoaşterii hotărârilor judecătoreşti în materie penală care impun pedepse sau măsuri de siguranţă în scopul executării lor în Uniunea Europeană, precum şi în cazul hotărârilor judecătoreşti şi al deciziilor de probaţiune în vederea supravegherii măsurilor de probaţiune şi a sancţiunilor alternative. Totodată, prezentul Titlu se aplică şi în relaţia cu acele state Schengen cu care a fost încheiat un tratat bilateral sau multilateral în materie. În relaţia cu statele membre

care nu au transpus încă legislaţia Uniunii Europene în materie, sunt aplicabile dispoziţiile Titlului V.

(2) În sensul prezentului Titlu, termenii şi expresiile de mai jos au următoarea semnificaţie:

a) *hotărâre judecătorească* - orice hotărâre prin care o instanţă a aplicat unei persoane fizice o sancţiune alternativă sau o pedeapsă şi, în acest din urmă caz, a dispus

(i) executarea pedepsei, în regim de detenţie; sau

(ii)suspendarea executării pedepsei.

b) *pedeapsă* - orice pedeapsă cu închisoarea sau măsură de siguranţă aplicată, în cadrul unui proces penal, printr-o hotărâre judecătorească, ca urmare a unei acţiuni penale;

c) *decizie de probaţiune* - o hotărâre judecătorească sau administrativă luată în temeiul unei hotărâri judecătoreşti, prin care s-a aplicat o măsură de supraveghere sau o sancţiune alternativă;

d) *măsuri de supraveghere şi sancţiuni alternative* - oricare din măsurile sau sancţiunile prevăzute la art. 4 alin. (1) din Decizia-cadru 2008/947/JAI a Consiliului din 27 noiembrie 2008 privind aplicarea principiului recunoaşterii reciproce în cazul hotărârilor judecătoreşti al deciziilor de probaţiune în vederea supravegherii măsurilor de probaţiune şi a sancţiunilor alternative, publicată în Jurnalul Oficial al Uniunii Europene nr. L 337 din 16 decembrie 2008, precum şi, dacă este cazul, orice alte măsuri sau obligaţii notificate potrivit art. 4 alin (2) din aceeaşi Decizie-cadru;

e) *stat emitent* - statul în care a fost pronunţată hotărârea judecătorească;

f) *stat de executare* - statul căruia urmează sau i-a fost transmisă o hotărâre în scopul recunoaşterii şi executării acesteia;

g) *statul pe teritoriul căruia trăieşte persoana condamnată* - statul cu care aceasta are legături strânse în virtutea reşedinţei obişnuite şi a altor elemente de tipul relaţiilor familiale, sociale, profesionale şi culturale;

h) *drept de şedere permanentă* - persoana condamnată

(i) beneficiază de un drept de şedere permanentă în conformitate cu legislaţia naţională de punere în aplicare a legislaţiei Uniunii Europene ori în conformitate cu legislaţia naţională, în ceea ce priveşte statele nemembre ale Uniunii Europene; sau

(ii) deţine un permis de şedere valabil, ca rezident permanent sau pe termen lung, în conformitate cu legislaţia naţională de punere în aplicare a legislaţiei Uniunii Europene, în ceea ce priveşte statele membre cărora legislaţia Uniunii Europene respectivă le este aplicabilă, sau în conformitate cu legislaţia naţională, în ceea ce priveşte statele membre cărora legislaţia Uniunii Europene în cauză nu le este aplicabilă ori statele nemembre ale Uniunii Europene.

Art. 142. - Competenţa autorităţilor judiciare şi administrative

(1) Atunci când persoana condamnată este deţinută într-un alt stat membru al Uniunii Europene, recunoaşterea şi punerea în executare, pe teritoriul României, a hotărârii judecătoreşti străine, în vederea transferării persoanei condamnate, este de competenţa curţii de apel în a cărei circumscripţie aceasta are adresa de domiciliu sau de reşedinţă, după caz. În cazul în care persoana condamnată nu are are adresa de domiciliu sau de reşedinţă pe teritoriul României, competenţa aparţine Curţii de Apel Bucureşti.

(2) Recunoaşterea, pe cale principală sau incidentală, după caz, a unei hotărâri judecătoreşti străine, în vederea executării, în regim de detenţie, a pedepsei aplicată unei persoane care se află în România este de competenţa:

a) după caz, a curţii de apel în a cărei circumscripţie persoana condamnată are adresa de domiciliu sau de reşedinţă, după caz, sau, atunci când persoana nu are adresa de domiciliu sau de reşedinţă în ţară, a Curţii de Apel Bucureşti;

b) a instanţei competente să soluţioneze cauza în primă instanţă sau instanţei pe rolul căreia se află cauza ori instanţei de executare, dacă nu a început executarea pedepsei sau a celei în a cărei circumscripţie se află locul de deţinere dacă

se află în executarea unei altei pedepse, atunci când persoana în cauză este cercetată penal sau condamnată definitiv în România.

(3) Recunoaşterea hotărârilor judecătoreşti străine prin care s-a dispus respectarea unor măsuri de supraveghere este de competenţa tribunalului în a cărui circumscripţie persoana condamnată are adresa de domiciliu sau de reşedinţă.

(4) Soluţionarea cererii de executare într-un alt stat membru al Uniunii Europene a hotărârii judecătoreşti dată de o instanţă română, atunci când persoana condamnată se află în executarea pedepsei, este de competenţa judecătoriei în a cărei circumscripţie se află locul de deţinere.

(5) Dispoziţiile alin. (3) nu aduc atingere dispoziţiilor art. 156 alin. (4) şi (5).

(6) Ministerul Justiţiei, prin direcţia de specialitate, îndeplineşte atribuţiile prevăzute la art. 147, precum şi orice alte atribuţii prevăzute în prezentul Titlu.

(7) Dispoziţiile art. 131 alin. (3) şi (4) se aplică în mod corespunzător.

Art.143. - Legea care guvernează executarea şi efectele transmiterii executării pedepsei

Dispoziţiile art. 133 se aplică în mod corespunzător.

Art.144. - Tranzitarea

(1) Tranzitarea prin teritoriul României, spre alt stat membru, a unei persoane condamnate, va fi aprobată pe baza unei cereri formulate anterior, care va fi însoţită de o copie a certificatului prevăzut în anexa nr. 5 la prezenta lege, transmisă Centrului de Cooperare Poliţienească Internaţională din cadrul Inspectoratului General al Poliţiei Române. În cazul în care certificatul nu este însoţit de o traducere în limba română, statul care solicită tranzitarea poate cere permisiunea de a transmite ulterior traducerea în limba română a certificatului.

(2) Nu este necesară aprobarea tranzitării, în cazul în care persoana condamnată este transportată cu avionul şi nu este prevăzută o escală pe teritoriul României. În cazul unei escale neplanificate, tranzitarea va fi aprobată pe baza unei

cereri transmise de statul emitent în termen de 72 ore, care va fi însoţită de o copie a certificatului.

(3) O pedeapsă aplicată în România împotriva persoanei care va fi tranzitată, nu constituie un impediment în ceea ce priveşte tranzitarea. Instanţa de executare, la sesizarea direcţiei de specialitate a Ministerului Justiţiei, poate totuşi să verifice în acest caz dacă poate fi solicitată predarea persoanei care va fi tranzitată sau dacă poate fi cerută statului de executare executarea pedepsei sau a măsurii de siguranţă aplicată în România. Dacă faţă de persoana care va fi tranzitată a fost emis un mandat de arestare preventivă ori s-a dispus o altă măsură de siguranţă, procurorul care supraveghează sau efectuează urmărirea penală sau instanţa pe rolul căreia se află cauza, la sesizarea direcţiei de specialitate a Ministerului Justiţiei, poate totuşi să verifice dacă poate fi cerută predarea persoanei care va fi tranzitată sau dacă poate fi solicitată statului de executare preluarea urmăririi penale sau a judecăţii.

(4) Ministerul Justiţiei, prin direcţia de specialitate, va decide, pe baza referatului întocmit de Centrul de Cooperare Poliţienească Internaţională din cadrul Inspectoratului General al Poliţiei Române, cu privire la tranzitare, în termen de cel mult 5 zile de la primirea cererii. Decizia va fi amânată pană la primirea traducerii solicitate conform dispoziţiilor alin. (1).

(5) Statului membru solicitant îi va fi solicitată rambursarea cheltuielilor ocazionate de tranzitarea pe teritoriul României, cu excepţia situaţiei când acesta ar suporta cheltuielile ocazionate de o cerere similară formulată de autorităţile române. În acest sens, Ministerul Justiţiei poate solicita o asigurare de reciprocitate.

(6) Cererea de tranzitare a teritoriului unui alt stat membru privind o persoană care urmează să fie adusă în România, se formulează de direcţia de specialitate a Ministerului Justiţiei, la solicitarea scrisă a Centrului de Cooperare Poliţienească Internaţională din cadrul Inspectoratului General al Poliţiei Române.

CAPITOLUL II

Recunoaşterea hotărârilor penale date de către instanţele altor state membre ale Uniunii Europene, în scopul executării lor în România

SECŢIUNEA 1

Dispoziţii comune

Art. 145. - Condiţii generale

Hotărârile judecătoreşti definitive pronunţate de instanţele din alte state membre ale Uniunii Europene se recunosc şi execută în România pe baza principiului încrederii reciproce şi în conformitate cu dispoziţiile prezentului Titlu, dacă sunt de natură să producă efecte juridice potrivit legii penale române şi nu contravin ordinii publice a statului român.

Art. 146. - Motive de nerecunoaştere şi neexecutare a hotărârii judecătoreşti dată într-un alt stat membru al Uniunii Europene

(1) O hotărârea judecătorească dată în alt stat membru al Uniunii Europene nu va fi pusă în executare, chiar dacă sunt îndeplinite condiţiile prevăzute la art. 150 sau la art.158, după caz, atunci când:

a) persoana a fost condamnată în România pentru aceleaşi infracţiuni. În cazul în care, hotărârea judecătorească străină a fost dată şi pentru alte infracţiuni, instanţa poate dispune recunoaşterea parţială a acesteia, dacă sunt îndeplinite celelalte condiţii;

b) persoana a fost condamnată într-un alt stat pentru aceleaşi fapte, iar hotărârea judecătorească străină dată în acest stat a fost anterior recunoscută şi pusă în executare pe teritoriul ţării;

c) persoana condamnată beneficiază în România de imunitate de jurisdicţie penală;

d) pedeapsa a fost aplicată unei persoane care potrivit legii penale române nu răspunde penal în virtutea vârstei sale;

e) pedeapsa constă într-o măsură care vizează starea psihiatrică sau de sănătate a persoanei şi care nu poate fi executată în România sau, după caz, prevede un tratament medical sau terapeutic care nu poate fi supravegheat în România, în conformitate cu sistemul naţional juridic sau de sănătate;

f) atunci când, potrivit legii penale române, a intervenit prescripţia executării pedepsei;

g) hotărârea se referă la o infracţiune săvârşită în întregime pe teritoriul României, de către un cetăţean român sau având şi cetăţenia statului emitent, afară de cazul în care organele judiciare române au acordat anterior autorităţilor statului emitent asistenţa judiciară necesară obţinerii probelor care au stat la baza condamnării persoanei ori au dispus anterior transferul procedurii penale către statul emitent;

h) atunci când statul emitent a respins cererea pentru acordarea consimţământului în vederea cercetării penale, condamnării sau privării de libertate a persoanei condamnate pentru infracţiuni săvârşite anterior transferării sale în România, altele decât cele pentru care persoana a fost condamnată în statul emitent;

i) atunci când persoana condamnată nu a fost prezentă personal la judecată, afară de cazul în care statul emitent informează că, în conformitate cu legislaţia sa,

(i) persoana a fost încunoştinţată, în timp util, prin citaţie scrisă înmânată personal sau prin notificare telefonică, fax, e-mail sau prin orice alte asemenea mijloace, cu privire la ziua, luna, anul şi locul de înfăţişare şi la consecinţele legale în caz de neprezentare, sau

(ii) persoana având cunoştinţă de ziua, luna, anul şi locul de înfăţişare, a mandatat pe avocatul său ales sau desemnat din oficiu să o reprezinte, iar reprezentarea juridică în faţa instanţei de judecată a fost realizată în mod efectiv de către avocatul respectiv, sau

(iii) după ce i s-a înmânat personal hotărârea de condamnare şi a fost încunoştinţată că hotărârea este supusă unei căi de atac, ocazie cu care instanţa competentă va putea verifica hotărârea atacată inclusiv pe baza unor probe noi şi că, în urma soluţionării căii de atac, la judecarea căreia poate participa personal, hotărârea de condamnare poate fi desfiinţată, persoana condamnată fie a renunţat în mod expres la calea de atac, fie nu a declarat, în termenul prevăzut de lege, respectiva cale de atac.

(2) Hotărârea judecătorească străină poate fi pusă în executare dacă se referă la o infracţiune săvârşită în parte pe teritoriul României. În cazul în care persoana condamnată este cercetată în România pentru infracţiunea pentru care a fost condamnată în străinătate, în loc să refuze recunoaşterea, instanţa va putea dispune fie recunoaşterea şi executarea în România a hotărârii judecătoreşti străine, fie suspendarea cauzei până la luarea unei decizii în procesul penal instrumentat de autorităţile judiciare române.

Art.147. - Atribuţiile Ministerului Justiţiei

(1) În cazul hotărârilor judecătoreşti străine prin care s-a dispus executarea, în regim de detenţie a pedepsei, Ministerul Justiţiei, prin direcţia de specialitate, este competent:

a) să primească hotărârea şi certificatul prevăzut în anexa nr. 5 la prezenta lege, transmise de către statul emitent, traduse în limba română;

b) să primească cererea statului emitent de luare a unei măsuri preventive împotriva persoanei condamnate care se află pe teritoriul României. Cererea trebuie să menţioneze infracţiunea pentru care a fost condamnată persoana, data şi locul unde aceasta a fost săvârşită, pedeapsa aplicată, precum şi semnalmentele, cât mai precise posibil, ale acesteia. Cererea trebuie, de asemenea, să cuprindă o expunere succintă a faptelor;

c) în cazul persoanelor condamnate, aflate în alte state membre ale Uniunii Europene, în executarea unei pedepse, să primească cererile acestora de iniţiere a procedurii de transmitere de către statul emitent a hotărârii judecătoreşti şi certificatului;

d) să solicite, din oficiu sau la cererea persoanei condamnate, statului emitent să transmită hotărârea judecătorească şi certificatul, atunci când apreciază că reabilitarea socială a persoanei condamnate ar putea fi facilitată în România;

e) să se consulte cu autoritatea competentă din statul emitent;

f) în cazul în care România nu este statul de cetăţenie al persoanei condamnate, să decidă asupra cererii transmise de către un alt stat membru al Uniunii Europene;

g) să efectueze controlul de regularitate şi să solicite, după caz,

(i) completarea sau corectarea certificatului;

(ii) declaraţia persoanei condamnate;

(iii) notificarea adresată acesteia prevăzută în anexa nr. 6 la prezenta lege;

(iv) atunci când pedeapsa aplicată este o măsură privativă de libertate, o copie a oricărui raport sau constatare medico-legală ori a altor acte medicale care să ateste starea fizică şi mintală a persoanei, tratamentul urmat de acesta pe teritoriul statului emitent şi eventualele recomandări pentru continuarea tratamentului în România.

h) să suspende transmiterea către instanţa română competentă a hotărârii şi a certificatului, atunci când certificatul este incomplet sau nu corespunde hotărârii judecătoreşti ori lipseşte unul din documentele menţionate la lit. g) pct. (iii) şi (iv) a prezentului alineat;

i) să restituie hotărârea judecătorească şi certificatul în cazul în care statul emitent nu a transmis documentele prevăzute la lit. g) până la expirarea unui termen de 30 de zile;

j) să verifice adresa de domiciliu sau de reşedinţă a persoanei condamnate, în vederea stabilirii autorităţii prevăzute la art.142;

k) să refuze iniţierea procedurii de recunoaştere a hotărârii judecătoreşti străine, atunci când la data primirii acesteia, din pedeapsa aplicată persoanei condamnate au mai rămas de executat mai puţin de 6 luni, cu excepţia cazului în care persoana condamnată se află pe teritoriul României.

(2) În cazul hotărârilor prin care s-a dispus respectarea unor măsuri de supraveghere, Ministerul Justiţiei, prin direcţia de specialitate, este competent:

a) să primească hotărârea, certificatul şi orice alte documente transmise de către statul emitent, traduse în limba română, să efectueze controlul de regularitate şi să solicite, dacă este cazul,

(i) referatul de evaluare sau a oricărui raport presenţenţial întocmit de Serviciul de probaţiune competent din statul emitent; sau

(ii) o copie a permisului de şedere eliberat de autorităţile române, atunci când persoana condamnată nu este cetăţean român; sau

(iii) documente din care să rezulte legătura persoanei condamnate cu statul român.

b) să verifice dacă persoana condamnată se află în ţară şi să refuze iniţierea procedurii de recunoaştere a hotărârii judecătoreşti străine atunci când persoana condamnată nu a fost identificată sau localizată pe teritoriul României;

c) să refuze iniţierea procedurii de recunoaştere a hotărârii judecătoreşti străine, dacă intervalul de timp rămas până la împlinirea termenului de supraveghere este mai mic de 6 luni; în cazul în care, se solicită executarea mai multor măsuri de supraveghere, iar durata uneia sau unora dintre ele este mai mică de 6 luni, procedura de recunoaştere a hotărârii judecătoreşti străine va fi iniţiată dacă durata termenului de supraveghere şi durata cel puţin a uneia din măsurile de supraveghere este mai mare de 6 luni;

d) să comunice din oficiu sau la solicitarea statului emitent, informaţii cu privire la maximul pedepsei prevăzute de legea română pentru infracţiunea pentru care a fost condamnată persoana în cauză şi care ar putea fi aplicată acesteia în cazul revocării sau anulării suspendării executării pedepsei;

e) să comunice statului emitent dacă, ulterior recunoaşterii hotărârii judecătoreşti, statul român refuză asumarea deciziilor subsecvente, cum ar fi revocarea sancţiunii în cazul nerespectării măsurilor de supraveghere de către persoana condamnată;

f) să comunice statului emitent hotărârea luată de instanţa română cu privire la cererea acestuia de recunoaştere a hotărârii judecătoreşti şi de executare pe

teritoriul României a măsurilor de supraveghere stabilite de instanţa străină, precum şi orice alte hotărâri judecătoreşti sau administrative luate ulterior;

g) să restituie documentele prevăzute la lit. a) atunci când statul emitent solicită expres, afară de cazul în care s-a început supravegherea persoanei condamnate.

(3) Dispoziţiile alin. (1) lit. d), e), f), g) pct. (i)-(ii) şi h) se aplică şi în cazul hotărârilor judecătoreşti prin care s-a dispus respectarea unor măsuri de supraveghere. În acest caz, se va utiliza certificatul prevăzut în anexa nr. 7 şi formularul din anexa nr. 8, la prezenta lege.

SECŢIUNEA 2

Transferarea persoanelor condamnate, deţinute în alte state membre ale Uniunii Europene, în vederea executării pedepsei în România

Art. 148. - Măsuri premergătoare sesizării instanţei

(1) În cazul în care se constată că statul emitent a transmis hotărârea judecătorească şi certificatul prevăzut în anexa nr. 5 la prezenta lege precum şi, dacă este cazul, informaţiile prevăzute la art. 147 alin. (1) lit. g) pct. (ii), (iii) şi (iv), Ministerul Justiţiei, prin direcţia de specialitate, le înaintează parchetului de pe lângă curtea de apel în a cărei circumscripţie domiciliază persoana condamnată în vederea sesizării instanţei competente. Sesizarea instanţei competente se face în termen de cel mult 15 zile de la data înregistrării cauzei la parchet.

(2) Procurorul, primind dosarul, verifică dacă:

a) executarea hotărârii judecătoreşti străine în România ar fi contrară principiului non bis in idem;

b) persoana condamnată este cercetată penal în România pentru aceleaşi infracţiuni pentru care a fost pronunţată hotărârea judecătorească străină;

c) persoana condamnată este cercetată penal în România pentru alte infracţiuni decât cele pentru care a fost pronunţată hotărârea judecătorească străină. În cazul în care nu sunt incidente dispoziţiile prevăzute la art. 152 lit. a) - e),

parchetul informează organul de urmărire penală sau instanţa de judecată şi Ministerul Justiţiei cu privire la efectele regulii specialităţii. Ministerul Justiţiei solicită statului emitent acordarea consimţământului, potrivit art. 153;

d) este incident vreunul din motivele prevăzute la art. 146.

(3) În cazul în care sunt incidente dispoziţiile alin. (2) lit. c), procurorul informează organul de urmărire penală care efectuează sau supraveghează urmărirea penală sau instanţa judecătorească investită cu soluţionarea cauzei, cu privire la dreptul persoanei condamnate de a i se aplica regula specialităţii, potrivit art. 152.

(4) Dacă până la sesizarea instanţei, statul emitent îşi retrage certificatul, procurorul dispune clasarea şi restituie dosarul direcţiei de specialitate din cadrul Ministerului Justiţiei.

Art.149. - Durata şi obiectul procedurii în faţa instanţei de judecată

(1) Preşedintele instanţei fixează termenul de judecată care nu poate fi mai mare de 5 zile de la data înregistrării cauzei la instanţă. Durata procedurii este de 30 zile de la data înregistrării cauzei la instanţă.

(2) Instanţa judecă în complet specializat, format dintr-un singur judecător, în cameră de consiliu, fără citarea persoanei condamnate. Participarea procurorului este obligatorie.

(3) Obiectul procedurii îl constituie verificarea condiţiilor prevăzute la art. 150 şi, în cazul în care sunt îndeplinite, punerea în executare a hotărârii judecătoreşti străine. Dispoziţiile civile, dispoziţiile referitoare la pedepsele pecuniare, măsurile asigurătorii sau cheltuielile judiciare, precum şi orice dispoziţii, altele decât cele privind executarea pedepsei închisorii sau a măsurii de siguranţă, din hotărârea penală străină nu constituie obiectul prezentei proceduri.

(4) În cazul în care persoana a fost condamnată pentru mai multe infracţiuni, verificarea condiţiilor se face pentru fiecare infracţiune în parte. Atunci când condiţiile sunt îndeplinite doar pentru o parte din infracţiuni, instanţa poate dispune executarea parţială a hotărârii judecătoreşti străine. În acest caz, anterior pronunţării sentinţei prevăzute la alin. (6), instanţa va solicita statului emitent direct sau prin

intermediul direcţiei de specialitate a Ministerului Justiţiei să precizeze, dacă şi în ce condiţii este de acord cu executarea parţială, precum şi dacă îşi retrage certificatul.

(5) Dacă înainte de soluţionarea cauzei, statul emitent îşi retrage certificatul instanţa respinge cererea ca nesusţinută.

(6) Instanţa examinează hotărârea judecătorească străină, verifică lucrările dosarului şi, în baza celor constatate, pronunţă una din următoarele soluţii:

a) dispune, prin sentinţă, executarea în România, a pedepsei aplicată de instanţa străină;

b) în cazul în care natura şi durata pedepsei aplicată de instanţa străină nu corespunde cu natura şi durata pedepsei prevăzute de legea penală română pentru infracţiuni similare, dispune, prin sentinţă, adaptarea pedepsei privative de libertate aplicată de instanţa străină, potrivit alin. (7) şi (8);

c) dispune, prin sentinţă, respingerea cererii de executare în România a hotărârii judecătoreşti străine.

(7) În cazul prevăzut la alin. (6) lit. b), instanţa de judecată adaptează pedeapsa aplicată de instanţa străină, atunci când

a) durata acesteia depăşeşte, după caz, limita maximă specială a pedepsei prevăzută de legea penală română pentru aceeaşi infracţiune sau limita maximă generală a pedepsei închisorii prevăzută de legea penală română, sau atunci când durata pedepsei rezultante aplicată în cazul unui concurs de infracţiuni depăşeşte totalul pedepselor stabilite pentru infracţiuni concurente sau limita maximă generală a pedepsei închisorii admisă de legea penală română;

b) natura acesteia nu corespunde, sub aspectul denumirii sau al regimului, cu pedepsele reglementate de legea penală română.

(8) Adaptarea de către instanţa de judecată a pedepsei aplicată de instanţa străină constă în reducerea pedepsei până la limita maximă prevăzută de legea penală română pentru infracţiuni similare. Pedeapsa stabilită de instanţa română potrivit alin. (6), trebuie să corespundă, pe cât posibil, din punct de vedere al duratei sau naturii, cu

cea aplicată de statul emitent şi nu va agrava situaţia persoanei condamnate. Pedeapsa aplicată în statul emitent nu poate fi convertită într-o pedeapsă pecuniară.

(9) Hotărârea se redactează în cel mult 5 zile de la pronunţare şi se transmite direcţiei de specialitate a Ministerului Justiţiei în vederea comunicării persoanei condamnate.

(10) Împotriva sentinţei prevăzute la alin. (6) pot declara recurs, în termen de 10 zile, procurorul, din oficiu sau la cererea ministrului justiţiei, precum şi persoana condamnată. Pentru procuror, termenul curge de la pronunţare. Pentru persoana condamnată, termenul curge de la comunicarea copiei de pe dispozitiv. Dispoziţiile alin. (2) se aplică în mod corespunzător.

(11) Punerea în executare a pedepsei se face potrivit dispoziţiilor din Codul de procedură penală. Un exemplar al mandatului de executare a pedepsei detenţiunii pe viaţă sau a închisorii sau al sentinţei, după caz, se comunică Centrului de Cooperare Poliţienească Internaţională din cadrul Inspectoratului General al Poliţiei Române.

(12) Dacă, după emiterea mandatului de executare a pedepsei detenţiunii pe viaţă sau a închisorii, dar mai înainte sau după trimiterea lui spre executare organelor de poliţie, însă, în acest din urmă caz, mai înainte de transferarea persoanei condamnate, respectiv după trimiterea copiei de pe dispozitiv şi a copiei raportului de expertiză medico-legală, statul emitent:

a) îşi retrage certificatul, instanţa dispune anularea mandatului de executare a pedepsei închisorii sau a detenţiunii pe viaţă. În acest caz, sentinţa instanţei române urmează să producă efecte juridice numai sub aspectul stării de recidivă, afară de cazul în care retragerea certificatului s-a făcut pe motiv de acordare a amnistiei ori ca urmare a faptului că s-a stabilit ulterior că persoana nu se face vinovată de săvârşirea infracţiunii sau ca urmare a decesului în statul emitent a persoanei condamnate.

b) transmite un nou certificat pentru executarea unei alte pedepse, dispoziţiile din Codul de procedură penală referitoare la contestaţia la executare, care nu sunt contrare dispoziţiilor prezentului titlu, se aplică în mod corespunzător.

(13) Dacă, după transferarea persoanei condamnate, statul emitent transmite un nou certificat pentru executarea unei alte pedepse, dispoziţiile art. 155 se aplică în mod corespunzător.

(14) În cazul în care instanţa a refuzat executarea hotărârii judecătoreşti străine, cererea persoanei condamnate sau a statului emitent, poate fi reexaminată dacă au intervenit elemente noi.

Art.150. - Condiţii speciale de executare a hotărârii judecătoreşti străine

(1) Instanţa română pune în executare hotărârea judecătorească străină dacă sunt îndeplinite următoarele condiţii:

a) hotărârea este definitivă şi executorie;

b) fapta pentru care s-a aplicat pedeapsa ar fi constituit, în cazul în care ar fi fost săvârşită pe teritoriul României, o infracţiune şi autorul ar fi fost sancţionabil. În cazul în care pedeapsa a fost aplicată pentru mai multe infracţiuni, verificarea condiţiei se face pentru fiecare infracţiune în parte;

c) persoana condamnată este cetăţean român;

d) persoana condamnată este de acord să execute pedeapsa în România. Consimţământul nu este necesar atunci când persoana condamnată trăieşte pe teritoriul României sau, deşi nu trăieşte pe teritoriul ţării, va fi expulzată în România în eventualitatea executării pedepsei în statul emitent;

e) nu este incident vreunul din motivele prevăzute la art. 146.

(2) Hotărârea judecătorească străină poate fi pusă în executare şi atunci când persoana condamnată nu are cetăţenie română, numai dacă aceasta a consimţit la executarea pedepsei în România şi

a) are reşedinţa în ţară, de cel puţin 5 ani, neîntrerupt şi nu îşi va pierde, ca urmare a condamnării, dreptul de a avea o şedere pe termen lung în România, şi, totodată, numai în relaţia cu acele state membre ale Uniunii Europene care au formulat o declaraţie în acelaşi sens, sau

b) din analiza circumstanţelor rezultă că persoana condamnată are legături foarte strânse cu România şi că executarea pedepsei în ţară ar contribui semnificativ la reabilitarea sa socială.

Art.151. - Executarea hotărârii judecătoreşti străine ca efect al unui mandat european de arestare

(1) Atunci când, potrivit art. 97 alin. (2), predarea unui cetăţean român din România, în baza unui mandat european de arestare, s-a efectuat sub condiţia transferării acesteia, în caz de condamnare, în vederea executării pedepsei într-un penitenciar sau unitate medicală din România, consimţământul prevăzut la art. 150 alin. (1) lit. d) nu mai este necesar.

(2) Transferarea în România, în vederea executării pedepsei, se face în baza certificatului prevăzut în anexa nr. 5, emis de autoritatea competentă a statului străin, şi a hotărârii judecătoreşti străine, traduse în limba română.

(3) Preluarea sub escortă a persoanei condamnate, primirea şi ţinerea în penitenciar a acesteia se face în baza sentinţei prin care s-a dispus anterior predarea respectivei persoane şi, dacă este cazul, a sentinţei prin care s-a acordat consimţământul cercetării acesteia şi pentru alte infracţiuni decât cele care au făcut obiectul primei sentinţe. Ţinerea în penitenciar în baza acestei sentinţe se face pe o durată ce nu poate depăşi 60 de zile de la data preluării persoanei condamnate. Termenul de 60 de zile se deduce din pedeapsa aplicată persoanei condamnate.

(4) După transferarea în România a persoanei condamnate punerea în executare a hotărârii pronunţată de instanţa străină se va efectua de către instanţa română competentă, potrivit art.155 alin. (1)-(4) şi alin. (9).

(5) Dispoziţiile prezentului articol se aplică numai dacă certificatul şi hotărârea judecătorească străină sunt transmise de statul emitent în termen de cel mult 3 luni de la data la care hotărârea judecătorească străină poate fi pusă în executare. În cazul certificatului şi a hotărârii judecătoreşti străine transmise după expirarea acestui termen, sunt aplicabile dispoziţiile art. 149.

Art.152. - Regula specialităţii

Persoana transferată în România dintr-un alt stat membru al Uniunii Europene, nu poate fi urmărită penal, condamnată sau sancţionată cu o altă pedeapsă privativă de libertate, pentru o infracţiune săvârşită anterior transferării sale, alta decât cea pentru care este transferată, afară de cazul în care:

a) persoana condamnată a consimţit la executarea pedepsei într-un penitenciar sau unitate sanitară din România; sau

b) persoana condamnată a renunţat în mod expres la dreptul de a i se aplica regula specialităţii în privinţa infracţiunilor săvârşite anterior transferării sale în România. În cazul persoanei condamnate transferate în România, organul de urmărire penală care efectuează sau supraveghează urmărirea penală sau instanţa de judecată procedează la ascultarea persoanei condamnate, în prezenţa avocatului ales sau numit din oficiu. Declaraţia se consemnează în scris şi se semnează de persoana condamnată, de avocat, de organul de urmărire penală ori de preşedintele completului de judecată şi grefier, precum şi de un interpret când declaraţia a fost luată printr-un interpret. Declaraţia de renunţare la regula specialităţii este irevocabilă; sau

c) persoana condamnată nu a părăsit teritoriul României în termen de 45 de zile de la punerea sa definitivă în libertate cu toate că putea şi avea permisiunea de a părăsi teritoriul ţării sau, deşi a ieşit din ţară în acest interval de timp, a revenit ulterior, de bună voie sau a fost adus înapoi, în mod legal, dintr-un stat terţ; sau

d) fapta nu este sancţionată de legea română cu o pedeapsă sau măsură de siguranţă sau cercetările penale nu au ca urmare aplicarea unei măsuri care limitează libertatea personală; sau

e) persoana condamnată va executa o pedeapsă sau măsură de siguranţă care nu presupune privarea de libertate, în special o amendă sau o sancţiune pecuniară, chiar dacă executarea acesteia, în special executarea unei sancţiuni alternative, are ca urmare o limitare a libertăţii personale a acesteia; sau

f) în orice alte situaţii decât cele prevăzute la lit. a) - e), atunci când statul emitent este de acord ca persoana în cauză să fie urmărită penal, condamnată sau

sancţionată pentru o infracţiune săvârşită anterior transferării sale, alta decât cea pentru care este transferată.

Art. 153. - Procedura de solicitare a consimţământului statului emitent

(1) În cazul în care nu sunt incidente dispoziţiile art. 152 lit. a) - e), cererea pentru acordarea consimţământului se formulează de Ministerul Justiţiei, la solicitarea scrisă a organului de urmărire penală care efectuează sau supraveghează urmărirea penală ori la cererea instanţei judecătoreşti competente, după caz, pe baza informaţiilor prevăzute la art.86 alin. (1), transmise de autoritatea solicitantă. La cererea statului emitent, Ministerul Justiţiei furnizează garanţiile prevăzute la art. 97.

(2) Atunci când cererea de acordare a consimţământului este formulată

a) mai înainte de sesizarea instanţei, procurorul dispune, prin ordonanţă, suspendarea cauzei până la primirea deciziei statului emitent;

b) după sesizarea instanţei competente, instanţa dispune, prin încheiere, suspendarea cauzei până la primirea deciziei statului emitent.

SECŢIUNEA 3

Recunoaşterea şi executarea hotărârilor penale străine, în cazul în care persoana condamnată se află în România

Paragraful 1

Executarea, în regim de detenţie, a pedepsei detenţiunii pe viaţă sau a închisorii şi a măsurii de siguranţă

Art.154. - Dispoziţii convergente

(1) Dispoziţiile art. 148 alin. (1), (2) şi (4), art. 150 şi art. 151 se aplică în mod corespunzător, dacă nu contravin prezentei secţiuni.

(2) Atunci când procurorul, din verificările efectuate potrivit art. 148 alin. (2), constată că persoana în cauză a fost condamnată şi în România şi se află în evidenţa unui Serviciu de probaţiune, informează Serviciul de probaţiune competent cu privire la cererea de executare, în regim de detenţie, a pedepsei detenţiunii pe viaţă ori a

închisorii sau a măsurii de siguranţă formulată de statul emitent sau de persoana condamnată.

Art.155. - Procedura în faţa instanţei de judecată şi luarea măsurilor preventive

(1) Preşedintele instanţei fixează termenul de judecată care nu poate fi mai mare de 5 zile de la data înregistrării cauzei la instanţă. Durata procedurii este de 30 zile de la data înregistrării cauzei la instanţă.

(2) Instanţa judecă în complet specializat, format dintr-un singur judecător, în cameră de consiliu, cu citarea persoanei condamnate. Participarea procurorului este obligatorie.

(3) Obiectul procedurii îl constituie verificarea condiţiilor prevăzute la art. 150 şi, în cazul în care sunt îndeplinite, punerea în executare a hotărârii judecătoreşti străine. Dispoziţiile civile, dispoziţiile referitoare la pedepsele pecuniare, măsurile asigurătorii sau cheltuielile judiciare, precum şi orice dispoziţii, altele decât cele privind executarea pedepsei detenţiunii pe viaţă sau a închisorii sau a măsurii de siguranţă, din hotărârea judecătorească străină nu constituie obiectul prezentei proceduri.

(4) În cazul în care persoana a fost condamnată pentru mai multe infracţiuni, verificarea condiţiilor se face pentru fiecare infracţiune în parte. Atunci când condiţiile sunt îndeplinite doar pentru o parte din infracţiuni, instanţa poate dispune executarea parţială a hotărârii penale străine. În acest caz, anterior pronunţării sentinţei prevăzute la alin. (9), instanţa va solicita statului emitent direct sau prin intermediul direcţiei de specialitate a Ministerului Justiţiei să precizeze, dacă şi, după caz, în ce condiţii este de acord cu executarea parţială şi dacă îşi retrage certificatul.

(5) La cererea expresă a statului emitent, faţă de persoana condamnată se poate lua, anterior transmiterii hotărârii judecătoreşti şi a certificatului, sau înainte de pronunţarea sentinţei prevăzute la alin. (9), una din măsurile preventive prevăzute de Codul de procedură penală. Alegerea măsurii ce urmează a fi luată se face ţinându-se

seama de pedeapsa aplicată în statul emitent, de natura infracţiunii, de sănătatea, vârsta, antecedentele şi alte situaţii privind persoana faţă de care se ia măsura.

(6) Măsura arestării preventive poate fi luată faţă de persoana condamnată, în cazul în care infracţiunea săvârşită face parte din una din categoriile de infracţiuni prevăzute la art. 96, şi există una din următoarele situaţii:

a) persoana condamnată s-a întors sau s-a refugiat în ţară în scopul de a se sustrage procedurilor penale desfăşurate în statul emitent sau de la executarea pedepsei aplicată prin hotărârea judecătorească străină, sau

b) pedeapsa aplicată de instanţa străină este mai mare sau egală cu 2 ani închisoare.

(7) Durata măsurii preventive nu poate fi mai mare de 30 de zile. Măsurile preventive încetează de drept

(i) la expirarea termenului prevăzut de lege sau la expirarea termenului stabilit de organele judiciare,

(ii) dacă arestarea preventivă s-a dispus anterior primirii cererii de recunoaştere şi executare a hotărârii judecătoreşti străine, atunci când, în termen de 10 zile de la data arestării, nu au fost primite de către direcţia de specialitate din Ministerul Justiţiei, hotărârea judecătorească şi certificatul prevăzute la art. 147 alin. (1) lit. a).

(8) Dacă înainte de soluţionarea cauzei, statul emitent îşi retrage certificatul instanţa respinge cererea ca nesusţinută.

(9) Dispoziţiile art. 149 alin. (5), (6) şi (7) se aplică în mod corespunzător. Sentinţa se redactează în 5 zile de la data pronunţării şi poate fi atacată în termen de 10 zile de procuror, din oficiu sau la cererea ministrului justiţiei, şi de persoana condamnată. Pentru procuror, termenul curge de la pronunţare. Pentru persoana condamnată, termenul curge de la pronunţare sau, în cazul în care a lipsit atât de la dezbateri, cât şi de la pronunţare, de la comunicarea copiei de pe dispozitiv. Punerea în executare a pedepsei se face potrivit dispoziţiilor din Codul de procedură penală.

(10) Dacă, după emiterea mandatului de executare a pedepsei închisorii, dar mai înainte sau după trimiterea lui spre executare organelor de poliţie, însă, în acest din urmă caz, mai înainte de transferarea persoanei condamnate, respectiv după trimiterea copiei de pe dispozitiv şi a copiei raportului de expertiză medico-legală, statul emitent

(i) îşi retrage certificatul, instanţa dispune anularea mandatului de executare a pedepsei închisorii sau a detenţiunii pe viaţă. În acest caz, sentinţa instanţei române urmează să producă efecte juridice numai sub aspectul stării de recidivă, afară de cazul în care retragerea certificatului s-a făcut pe motiv de acordare a amnistiei ori ca urmare a faptului că s-a stabilit ulterior că persoana nu se face vinovată de săvârşirea infracţiunii.

(ii) transmite un nou certificat pentru executarea unei alte pedepse, dispoziţiile din Codul de procedură penală referitoare la contestaţia la executare, care nu sunt contrare dispoziţiilor prezentei secţiuni, se aplică în mod corespunzător.

Paragraful 2

Executarea hotărârilor judecătoreşti prin care s-a dispus respectarea unor măsuri de supraveghere sau executarea unor sancţiuni alternative

Art. 156. - Măsuri premergătoare sesizării instanţei

(1) Atunci când constată că sunt incidente dispoziţiile art. 147 alin. (2) şi (3), Ministerul Justiţiei, prin direcţia de specialitate, le înaintează parchetului de pe lângă tribunalul în a cărui circumscripţie teritorială locuieşte persoana condamnată în vederea sesizării instanţei competente. Sesizarea instanţei competente se face în termen de cel mult 30 de zile de la data înregistrării cauzei la parchet.

(2) Procurorul, primind dosarul, verifică dacă:

a) persoana condamnată se află în România sau mai beneficiază de permis de şedere în România, după caz;

b) executarea hotărârii judecătoreşti străine în România ar fi contrară principiului non bis in idem;

c) persoana condamnată este cercetată penal sau a fost condamnată definitiv în România pentru alte infracţiuni decât cele pentru care a fost pronunţată hotărârea penală străină;

d) este incident vreunul din motivele prevăzute la art. 146;

e) persoana condamnată s-a aflat anterior sau se află în evidenţa serviciilor de probaţiune.

(3) Totodată, primind dosarul procurorul dispune informarea Serviciului de probaţiune în a cărui circumscripţie teritorială locuieşte persoana condamnată şi solicită acestuia avizul consultativ cu privire la măsurile de supraveghere sau sancţiunile alternative a căror executare a fost solicitată.

(4) În cazul în care se constată că persoana condamnată în statul emitent este cercetată în România pentru alte infracţiuni decât cele pentru care a fost pronunţată hotărârea judecătorească străină, care ar putea să atragă revocarea suspendării executării pedepsei sau, în cazul unei sancţiuni alternative, aplicarea unei pedepse cu închisoarea sau a unei măsuri de siguranţă, informează direcţia de specialitate din Ministerul Justiţiei în vederea consultării statului emitent. În cazul în care statul emitent nu îşi retrage certificatul, procurorul sesizează

a) instanţa pe rolul căreia se află cauza în primă instanţă, apel sau recurs, sau

b) tribunalul în a cărui circumscripţie teritorială persoana condamnată are adresa de domiciliu sau de reşedinţă, informând în acest sens procurorul care efectuează sau supraveghează urmărirea penală.

(5) În cazul în care se constată că persoana a fost condamnată definitiv în România pentru alte infracţiuni decât cele pentru care a fost pronunţată hotărârea judecătorească străină, hotărârea străină şi certificatul sunt transmise, în vederea recunoaşterii, pe cale principală, tribunalului în a cărui circumscripţie teritorială persoana condamnată are adresa de domiciliu sau de resedinta, informând despre aceasta instanţa de executare.

(6) Procurorul dispune clasarea şi restituie dosarul direcţiei de specialitate din cadrul Ministerului Justiţiei atunci când:

a) până la sesizarea instanţei,

(i) statul emitent îşi retrage certificatul; sau

(ii) persoanei condamnate, cetăţean străin sau apatrid, i se revocă sau i se anulează dreptul de şedere.

b) din verificările efectuate rezultă că

(i) persoana condamnată nu se mai află în România; sau

(ii) sunt incidente dispoziţiile alin. (5), iar prin hotărârea judecătorească de condamnare sau printr-o hotărâre administrativă ulterioară luată în baza unei hotărâri judecătoreşti de condamnare sau ca urmare a încălcării unor dispoziţii legale, s-a aplicat măsura îndepărtării de pe teritoriul României, atunci când persoana condamnată este cetăţean străin sau apatrid.

Art. 157. - Durata şi obiectul procedurii în faţa instanţei de judecată

(1) Preşedintele instanţei fixează termenul de judecată care nu poate fi mai mare de 5 zile de la data înregistrării cauzei la instanţă. Durata procedurii este de 30 zile de la data înregistrării cauzei la instanţă.

(2) Instanţa judecă în complet specializat, format dintr-un singur judecător, în cameră de consiliu, cu citarea persoanei condamnate şi a Serviciului de probaţiune. Participarea procurorului este obligatorie.

(3) Obiectul procedurii îl constituie verificarea condiţiilor prevăzute la art. 158 şi, în cazul în care sunt îndeplinite, punerea în executare a măsurilor de supraveghere sau a sancţiunilor alternative.

(4) În cazul în care persoana a fost condamnată pentru mai multe infracţiuni, verificarea condiţiilor se face pentru fiecare infracţiune în parte. Atunci când condiţiile sunt îndeplinite doar pentru o parte din infracţiuni, anterior pronunţării sentinţei prevăzute la alin. (6), instanţa va solicita statului emitent direct sau prin intermediul direcţiei de specialitate a Ministerului Justiţiei să precizeze, dacă şi, după

caz, în ce condiţii ar putea avea loc o executare parţială sau dacă îşi retrage certificatul.

(5) Dacă înainte de soluţionarea cauzei, statul emitent îşi retrage certificatul sau, din datele comunicate de organele de poliţie, rezultă că persoana condamnată a părăsit teritoriul ţării, instanţa se desesizează şi restituie cauza procurorului care procedează potrivit art. 149 alin. (4).

(6) Instanţa hotărăşte prin sentinţă. Hotărârea se redactează în cel mult 5 zile de la pronunţare şi se transmite direcţiei de specialitate a Ministerului Justiţiei, Serviciului de probaţiune şi persoanei condamnate. Împotriva sentinţei pot declara recurs, în termen de 10 zile, procurorul, din oficiu, la cererea ministrului justiţiei sau a Serviciului de probaţiune, precum şi persoana condamnată. Pentru procuror, termenul curge de la pronunţare. Pentru persoana condamnată, termenul curge de la pronunţare sau, în cazul în care a lipsit atât de la dezbateri, cât şi de la pronunţare, de la comunicarea copiei de pe dispozitiv. Dispoziţiile alin. (2) se aplică în mod corespunzător.

(7) Punerea în executare a măsurilor de supraveghere şi verificarea respectării obligaţiilor stabilite în sarcina persoanei condamnate se face potrivit dispoziţiilor din Codul penal, Codul de procedură penală şi a celor din legea specială.

Art.158. - Condiţii speciale de executare a hotărârii judecătoreşti străine

(1) Instanţa dispune executarea hotărârii judecătoreşti străine dacă sunt îndeplinite următoarele condiţii:

a) hotărârea este definitivă şi executorie;

b) nu este incident vreunul din motivele prevăzute la art. 146;

c) fapta pentru care s-a aplicat pedeapsa ar fi constituit, în cazul în care ar fi fost săvârşită pe teritoriul României, o infracţiune şi autorul ar fi fost sancţionabil. În cazul în care pedeapsa a fost aplicată pentru mai multe infracţiuni, verificarea condiţiei se face pentru fiecare infracţiune în parte;

d) persoana condamnată se află în România şi

(i) are cetăţenie română şi domiciliul sau reşedinţa permanentă în România; sau

(ii) nu are cetăţenie română, însă fie beneficiază de un drept de şedere pe termen lung în România, fie este unul din membrii familiei unei persoane care beneficiază de un drept de şedere pe termen lung în România, fie beneficiază de un permis de şedere în scop de muncă valabil eliberat de autorităţile române sau, atunci când desfăşoară în România o activitate de natură lucrativă, pentru care nu îi este necesar un permis de şedere în scop de muncă, face dovada că se află în evidenţa Oficiului pentru Migraţia Forţei de Muncă sau că urmează un program de studii sau de pregătire profesională în România.

În cazul în care persoana este cercetată penal sau condamnată definitiv în România pentru alte infracţiuni, hotărârea judecătorească străină prin care au fost stabilite măsuri de supraveghere şi obligaţii poate fi recunoscută de către instanţa română chiar dacă persoana condamnată nu se află în România;

e) măsurile de supraveghere sau sancţiunile alternative stabilite prin hotărârea judecătorească străină au corespondent în legea română şi sunt compatibile cu aceasta.

(2) Atunci când este incident vreunul din motivele prevăzute la art. 146, instanţa poate dispune, în cazuri excepţionale, executarea măsurilor de supraveghere sau a sancţiunilor alternative în România numai dacă există convingerea că prin aceasta s-ar contribui semnificativ la reintegrarea socială a persoanei condamnate şi nu sunt încălcate drepturile ori prejudiciate beneficiile de care bucură victimele infracţiunii săvârşite de persoana condamnată, dacă acestea locuiesc în România. În vederea luării unei decizii, instanţa de judecată va solicita Serviciului de probaţiune întocmirea unui raport în care să fie prezentate perspectivele de reintegrare a persoanei condamnate în societatea românească şi va consulta statul emitent direct sau prin intermediul direcţiei de specialitate a Ministerului Justiţiei.

(3) Atunci când instanţa de judecată decide executarea măsurilor de supraveghere sau a sancţiunilor alternative în România, judecătorul delegat cu

executarea de la instanţa de executare va notifica statului emitent orice constatare care ar putea să conducă la revocarea suspendării executării pedepsei, precum şi la luarea oricăror decizii ulterioare, inclusiv ca urmare a neîndeplinirii de către persoana condamnată a măsurilor de supraveghere sau a sancţiunilor alternative. Notificarea acestor constatări se efectuează utilizând formularul standard prevăzut în anexa nr. 8 la prezenta lege. O copie a notificării va fi transmisă, spre informare, Serviciului de probaţiune şi direcţiei de specialitate a Ministerului Justiţiei.

(4) Corespondenţa dintre măsurile de supraveghere sau sancţiunile alternative aplicate de instanţa străină cu măsurile de supraveghere sau sancţiunile alternative prevăzute de legea română se face de instanţa de judecată.

(5) Instanţa de judecată adaptează măsura de supraveghere sau sancţiunea alternativă ori termenul de încercare, urmărind, pe cât posibil o corespondenţă cât mai aproape de conţinutul măsurilor de supraveghere sau al sancţiunilor alternative aplicate prin hotărârea autorităţii statului emitent, ori de câte ori:

a) durata măsurii de supraveghere sau a sancţiunii alternative ori a termenului de încercare stabilit de instanţa străină pentru infracţiunea săvârşită nu corespunde sub aspectul cuantumului sau depăşeşte limita maximă generală a măsurii de supraveghere sau a sancţiunii alternative ori a termenului de încercare care se aplică, potrivit legii române, pentru infracţiuni similare. Cu toate acestea, instanţa va putea menţine şi pune în executare măsura de supraveghere sau sancţiunea alternativă, până la nivelul duratei stabilite de statul emitent, dacă legea română prevede pentru infracţiunea săvârşită o pedeapsă mai severă decât cea prevăzută de legea statului emitent. Durata măsurilor de supraveghere sau sancţiunilor alternative rezultată în urma adaptării nu poate fi mai mare decât cea stabilită iniţial prin hotărârea autorităţii statului emitent;

b) natura măsurilor de supraveghere ori a sancţiunii alternative nu corespunde cu natura măsurilor de supraveghere ori a sancţiunii alternative care se aplică, potrivit legii române, pentru infracţiuni similare. Măsurile de supraveghere

sau sancţiunile alternative rezultate în urma adaptării nu pot fi mai severe decât cele stabilite iniţial prin hotărârea autorităţii statului emitent.

(6) Adaptarea de către instanţa de judecată a duratei măsurii de supraveghere, a sancţiunii alternative sau a termenului de încercare aplicată de instanţa străină constă reducerea acesteia până la limita maximă prevăzută de legea penală română pentru infracţiuni similare.

Art. 159. - Legea care guvernează executarea măsurilor de supraveghere şi a sancţiunilor alternative

(1) Executarea măsurilor de supraveghere şi a sancţiunilor alternative este guvernată de legea română. Amnistia sau graţierea pot fi acordate atât de statul emitent, cât şi de autorităţile române. Competenţa judecării unei căi de atac în vederea desfiinţării sau modificării hotărârii judecătoreşti străine aparţine statului emitent.

(2) Dacă persoana condamnată nu îndeplineşte, cu rea-credinţă, măsurile de supraveghere sau sancţiunea alternativă, instanţa revocă suspendarea executării pedepsei, dispunând executarea în întregime a pedepsei, afară de cazul în care, din datele comunicate de organele de poliţie, rezultă că persoana condamnată nu se mai află în ţară. În acest caz, activitatea de supraveghere încetează, competenţa revocării executării pedepsei sau aplicării unei pedepse cu închisoarea sau a unei măsuri de siguranţă aparţinând statului emitent.

(3) Dacă, în cursul termenului de supraveghere, statul emitent informează că persoana condamnată a săvârşit din nou o infracţiune pentru care autorităţile acestuia au început cercetarea penală sau au pronunţat o condamnare definitivă, competenţa revocării suspendării executării ori aplicării unei pedepse cu închisoarea sau a unei măsuri de siguranţă aparţine statului emitent. Atunci când condamnarea definitivă a fost pronunţată de o instanţă română, instanţa va revoca suspendarea executării pedepsei sau va aplica o pedeapsă cu închisoarea ori o măsură de siguranţă, în condiţiile prevăzute de legea română.

(4) Competenţa luării deciziilor ulterioare aparţine statului emitent atunci când măsurile de supraveghere care se execută au fost pronunţate în legătură cu o sancţiune alternativă care nu are corespondent în legislaţia română, iar hotărârea autorităţii statului emitent nu conţine o pedeapsă sau o măsură privativă de libertate care să fie aplicată în cazul în care persoana condamnată nu respectă măsurile de supraveghere sau sancţiunea alternativă. Atunci când hotărârea autorităţii statului emitent prevede o pedeapsă sau o măsură privativă de libertate care să fie aplicată în cazul în care persoana condamnată nu respectă măsurile de supraveghere sau sancţiunea alternativă ori săvârşeşte o nouă infracţiune pe durata supravegherii, instanţa de judecată revocă suspendarea executării pedepsei sau sancţiunea alternativă, în condiţiile legii române, şi aplică pedeapsa sau măsura stabilită prin hotărârea autorităţii statului emitent.

(5) În cazurile prevăzute la alin. (2) teza II -(4), precum şi în orice alte cazuri în care competenţa luării deciziilor ulterioare aparţine statului emitent,

a) activitatea de supraveghere încetează imediat ce acesta informează cu privire la orice măsură sau hotărâre care atrage imposibilitatea continuării executării măsurilor de supraveghere sau a sancţiunilor alternative;

b) iar acesta a dispus modificarea obligaţiilor sau a instrucţiunilor care fac obiectul măsurii de supraveghere sau al sancţiunii alternative sau a modificat durata termenului de supraveghere, activitatea de supraveghere încetează şi este transferată statului emitent atunci când se constată că, faţă de conţinutul concret al măsurii de supraveghere sau al sancţiunii alternative, asigurarea acesteia nu poate fi asigurată sau nu este compatibilă cu sistemul de probaţiune din România;

c) iar, potrivit legii acestuia, ascultarea persoanei condamnate este obligatorie, declaraţia acesteia poate fi luată de către autorităţile statului emitent prin videoconferinţă. Cererea având ca obiect audierea persoanei condamnate prin videoconferinţă se întocmeşte potrivit dispoziţiilor tratatului aplicabil între România şi statul emitent sau, în lipsa acestuia, pe bază de reciprocitate, şi se transmite pe canalele şi prin mijloacele de comunicare prevăzute de acesta sau de prezenta lege,

după caz, tribunalului în a cărui circumscripţie locuieşte persoana condamnată. Dispoziţiile art. 172 şi art. 178 se aplică în mod corespunzător. Audierea prin videoconferinţă are loc în prezenţa unui reprezentant al Serviciului de probaţiune.

(6) Activitatea de supraveghere încetează în cazul amnistiei ori graţierii acordate de autorităţile române.

(7) Atunci când sunt aplicabile dispoziţiile alin. (5) şi (6), la încetarea activităţii de supraveghere, Serviciul de probaţiune întocmeşte un raport care cuprinde un rezumat al procesului de supraveghere pe care îl transmite judecătorului delegat cu executarea în vederea şi direcţiei de specialitate a Ministerului Justiţiei în vederea remiterii statului emitent.

CAPITOLUL III

Executarea în alte state membre ale Uniunii Europene a hotărârilor judecătoreşti române

SECŢIUNEA 1

Dispoziţii comune

Art. 160. - Atribuţiile Ministerului Justiţiei

(1) În cazul hotărârilor judecătoreşti prin care s-a dispus executarea, în regim de detenţie, a pedepsei, Ministerul Justiţiei, prin direcţia de specialitate, este competent:

a) să primească cererea statului de executare sau a persoanei condamnate de iniţiere a procedurii de transmitere către statul de executare a hotărârii judecătoreşti şi a certificatului prevăzut în anexa nr. 5 la prezenta lege;

b) să completeze certificatul prevăzut în anexa nr. 5 la prezenta lege şi să îl transmită împreună cu hotărârea judecătorească autorităţii competente a statului de executare;

c) să solicite unui traducător autorizat traducerea certificatului şi, dacă este cazul, a hotărârii judecătoreşti române, precum şi a oricăror altor informaţii suplimentare;

d) să solicite statului de executare, la cererea organului judiciar competent, luarea de măsuri preventive împotriva persoanei condamnate, atunci când aceasta se află pe teritoriul statului de executare;

e) să solicite statului de executare, anterior sau cel mai târziu la data transmiterii certificatului, dispoziţiile legale privind liberarea anticipată sau condiţionată, precum şi informaţii privind aplicarea lor în cazul pedepsei la care a fost condamnată persoana în cauză.

f) să notifice persoanei condamnate, prin intermediul Administraţiei Naţionale a Penitenciarelor sau a statului de executare, după caz, decizia cu privire la transmiterea hotărârii judecătoreşti şi certificatului;

g) să comunice persoanei condamnate, prin intermediul Administraţiei Naţionale a Penitenciarelor, decizia statului de executare privind executarea pedepsei;

h) să solicite din oficiu sau la cererea autorităţii judiciare române competente retragerea certificatului transmis statului de executare;

i) să informeze statul de executare cu privire la amnistia sau graţierea acordată după transferarea persoanei condamnate ori după preluarea executării pedepsei aplicată de instanţa română;

j) să comunice statului de executare informaţiile suplimentare solicitate.

(2) Totodată, în cazul hotărârilor judecătoreşti prin care s-a dispus executarea în regim de detenţie a pedepsei, Ministerul Justiţiei, prin direcţia de specialitate, este competent să se consulte cu statul de executare, din oficiu sau la cererea judecătorului delegat pentru executarea pedepselor privative de libertate, desemnat pentru penitenciarul în care se află persoana condamnată, ori a instanţei de executare, ori de câte ori este necesar. Consultarea poate fi realizată indiferent dacă iniţierea procedurii de transmitere a hotărârii judecătoreşti şi a certificatului a fost solicitată de persoana condamnată sau de statul de executare. Consultarea este obligatorie atunci când persoana condamnată nu este cetăţean al statului de executare sau deşi este cetăţean al acestui stat, deţine şi cetăţenia română. În cazul în care, în urma consultării realizate şi a avizului transmis de autoritatea competentă a statului

de executare se constată că executarea pedepsei în statul de executare nu ar servi scopului de a facilita reabilitarea socială şi reintegrarea în societate a persoanei Ministerul Justiţiei comunică persoanei condamnate şi, după caz, instanţei de executare sau instanţei în a cărei circumscripţie se află locul de deţinere, decizia luată.

SECŢIUNEA 2

Transferarea persoanelor condamnate deţinute într-un penitenciar sau unitate medicală din România, în vederea executării pedepsei în alte state membre ale Uniunii Europene

Art. 161. - Condiţii pentru transmiterea, în vederea executării, a hotărârii judecătoreşti române

(1) Orice persoană condamnată în România care este cetăţean al altui stat membru al Uniunii Europene şi fie trăieşte, fie, deşi nu trăieşte pe teritoriul acestui stat, va fi expulzată către acesta sau care, deşi nu se încadrează în una din ipotezele menţionate anterior, doreşte să fie transferată din România într-un alt stat membru al Uniunii Europene poate solicita direct sau prin intermediul judecătorului delegat pentru executarea pedepselor privative de libertate, desemnat pentru penitenciarul în care se află aceasta, iniţierea procedurii de transmitere către statul de executare a hotărârii judecătoreşti române şi a certificatului prevăzut în anexa nr. 5 la prezenta lege.

(2) În cazul în care deţine cetăţenia a două state membre ale Uniunii Europene, ori deşi are cetăţenia unui singur stat membru ori stat terţ, trăieşte pe teritoriul altui stat membru, persoana condamnată va menţiona în cererea sa în care din cele două state doreşte să fie transferată. Hotărârea judecătorească şi certificatul se transmit unui singur stat de executare o dată.

(3) Procedura nu se iniţiază atunci când s-a dispus amânarea sau întreruperea executării pedepsei închisorii sau a detenţiunii pe viaţă, ori înlăturarea sau modificarea pedepsei. Totodată, procedura nu se iniţiază atunci când persoana

condamnată s-a sustras de la executarea pedepsei, părăsind ţara, iar pentru punerea în executare a hotărârii judecătoreşti s-a recurs anterior la procedura extrădării sau a mandatului european de arestare, afară de cazul în care extrădarea sau predarea a fost dispusă sub condiţia rejudecării persoanei, potrivit art. 69 sau art. 92.

(4) Solicitarea iniţierii procedurii menţionate la alin. (1) nu atrage obligaţia pentru Ministerul Justiţiei să transmită hotărârea judecătorească şi certificatul statului de executare, atunci când:

a) în urma consultării prevăzută la art.160 alin. (2), se apreciază, fie de statul de executare, fie de autorităţile române competente că executarea pedepsei în statul de executare nu ar servi scopului de a facilita reabilitarea socială şi reintegrarea în societate a persoanei; sau

b) până la data iniţierii procedurii, persoana condamnată nu a achitat amenda penală, amenda judiciară, cheltuielile judiciare avansate de stat, cele cuvenite părţilor şi despăgubirile civile. Cu toate acestea, procedura poate fi iniţiată dacă, persoana condamnată îşi ia angajamentul că acestea vor fi achitate integral până la data transferării sale efective; sau

c) persoana condamnată are de executat mai puţin 6 luni închisoare sau ar putea fi liberată condiţionat înainte de executarea în întregime a pedepsei în următoarele 6 luni; sau

d) hotărârea judecătorească nu este definitivă sau împotriva acesteia persoana condamnată a exercitat o cale extraordinară de atac;

e) persoana condamnată este cercetată într-o altă cauză penală;

f) persoana a fost condamnată pentru infracţiuni grave care au avut un ecou profund defavorabil în opinia publică din România;

g) maximul pedepsei prevăzute de legea statului emitent este inferior maximului prevăzut de legea penală română.

(5) Prin excepţie de la dispoziţiile alin. (4) lit. a), solicitarea iniţierii procedurii menţionate la alin. (1) atrage obligaţia de a transmite hotărârea judecătorească şi certificatul statului de executare, atunci când persoana condamnată

a fost predată anterior, în executarea unui mandat european de arestare emis de o instanţă română, sub condiţia ca, în caz de condamnare, persoana să fie returnată în statul de executare.

Art. 162. - Atribuţiile judecătorului delegat pentru executarea pedepselor privative de libertate

Judecătorul delegat pentru executarea pedepselor privative de libertate, desemnat pentru penitenciarul în care se află persoana condamnată, în termen de cel mult 10 zile lucrătoare de la data primirii cererii de iniţiere a procedurii:

a) verifică dacă sunt îndeplinite condiţiile prevăzute la art. 161 alin. (4), întocmind în acest sens un referat. În cazul în care constată că persoana condamnată nu întruneşte condiţiile pentru a fi transferată în statul de executare, fixează un termen pentru reexaminarea situaţiei persoanei condamnate care nu poate fi mai mic de un an;

b) verifică, în cazul persoanelor care au fost predate anterior în baza unor mandate europene de arestare emise de instanţele române sau cereri de extrădare formulată de Ministerul Justiţiei, dacă predarea s-a realizat sub condiţia returnării în caz de condamnare, făcând menţiune despre aceasta în referatul prevăzut la lit. a);

c) atunci când persoana condamnată nu a fost prezentă la judecată, verifică lucrările dosarului pentru a constata dacă:

(i) persoana condamnată a fost încunoştinţată, în timp util, prin citaţie scrisă înmânată personal sau prin notificare telefonică, fax, e-mail sau prin orice alte asemenea mijloace, cu privire la ora, ziua, luna, anul şi locul de înfăţişare şi la consecinţele legale în caz de neprezentare, sau

(ii) persoana condamnată, având cunoştinţă de ora, ziua, luna, anul şi locul de înfăţişare, a mandatat pe avocatul său ales sau desemnat din oficiu să o reprezinte, iar reprezentarea juridică şi apărarea în faţa instanţei de judecată au fost realizate în mod efectiv de către avocatul respectiv, sau

(iii) după ce i s-a înmânat personal hotărârea de condamnare şi i s-a adus la cunoştinţă că, potrivit legii, respectiva hotărâre este supusă unei căi de atac, va putea fi verificată inclusiv pe baza unor probe noi şi că, în eventualitatea admiterii căii de atac, va putea fi desfiinţată, persoana condamnată fie a renunţat în mod expres la calea de atac, fie nu a declarat, în termenul prevăzut de lege, respectiva cale de atac.

d) ascultă persoana condamnată, la locul de deţinere, în prezenţa unui avocat din oficiu sau ales şi, dacă persoana condamnată solicită expres, a reprezentantului diplomatic sau consular al statului de executare, şi informează persoana condamnată cu privire la efectele regulii specialităţii şi la caracterul irevocabil al consimţământului, întocmind în acest sens un proces-verbal semnat de judecător, persoana condamnată şi avocat;

e) solicită serviciului de probaţiune competent să întocmească un referat de evaluare a persoanei condamnate;

f) transmite Ministerului Justiţiei hotărârea judecătorească şi documentele prevăzute la lit. a) - e); în cazul în care sunt incidente dispoziţiile art. 161 alin. (3) şi (4), informează Ministerul Justiţiei şi persoana condamnată în acest sens;

g) informează instanţa de executare şi, în cazul persoanei faţă de care s-a luat măsura de siguranţă a expulzării, organul de poliţie, cu privire la iniţierea procedurii de transmitere a hotărârii judecătoreşti şi a certificatului;

h) dacă apreciază necesar, solicită Ministerului Justiţiei consultarea autorităţii competente din statul de executare, inclusiv cu privire la posibila eliberare de către statul de executare înainte de termen sau condiţionată şi cu privire la procedura pe care statul de executare o va urma.

Art. 163. - Predarea, sub escortă, a persoanei condamnate autorităţilor statului de executare

(1) Imediat ce o primeşte, Ministerul Justiţiei comunică decizia definitivă a statului de executare Administraţiei Naţionale a Penitenciarelor, persoanei

condamnate şi judecătorului delegat pentru executarea pedepselor privative de libertate.

(2) Persoana condamnată este predată autorităţilor competente ale statului de executare în termen de cel mult 30 de zile de la data la care decizia definitivă a acestui stat a fost comunicată Ministerului Justiţiei.

(3) Dacă, din motive independente de voinţa unuia dintre state, predarea nu se poate efectua în termenul prevăzut la alin. (2), Ministerul Justiţiei va stabili cu autoritatea competentă a statului de executare o nouă dată pentru predare. În acest caz, predarea va avea loc în termen de 10 zile de la noua dată convenită.

(4) Dacă, ulterior transferării, statul de executare doreşte ca persoana transferată să fie urmărită penal, condamnată sau sancţionată cu o altă pedeapsă privativă de libertate, pentru o infracţiune săvârşită anterior transferării sale, alta decât cea pentru care este transferată, competenţa soluţionării cererii acestuia aparţine Curţii de Apel Bucureşti. Preşedintele instanţei fixează termenul de judecată care nu poate fi mare de 5 zile de la data înregistrării cauzei la instanţă. Instanţa judecă în complet specializat, format dintr-un singur judecător, în cameră de consiliu, fără citarea persoanei condamnate, cu participarea procurorului. Obiectul procedurii în constituie verificarea condiţiilor prevăzute la art. 161 şi dacă este incident vreunul din motivele prevăzute la art. 146. Instanţa hotărăşte prin sentinţă. Sentinţa nu este supusă niciunei căi de atac. După pronunţare, o copie a minutei hotărârii se comunică direcţiei de specialitate din Ministerul Justiţiei în vederea remiterii statului emitent şi persoanei condamnate. După redactarea hotărârii, acesteia i se comunică hotărârea în întregul său. Hotărârea se redactează în termen de 10 zile lucrătoare de la data pronunţării. Dispoziţiile art. 148 se aplică în mod corespunzător, în măsura în care nu contravin prezentei secţiuni.

SECŢIUNEA 3

Punerea în executare a pedepsei detenţiunii pe viaţă sau a închisorii ori a măsurii de siguranţă, atunci când persoana condamnată nu se află pe teritoriul României

Art.164. - Condiţii pentru transmiterea, în vederea executării, a hotărârii judecătoreşti române

(1) Executarea unei hotărâri judecătoreşti dată de o instanţă română, poate fi solicitată altui stat membru al Uniunii Europene:

a) fără consimţământul persoanei condamnate şi indiferent de poziţia statului de executare, dacă acesta deţine cetăţenia statului de executare şi

(i) are domiciliul sau reşedinţa permanentă în statul de executare, inclusiv în cazul în care persoana condamnată s-a întors sau s-a refugiat la acest domiciliu sau la această reşedinţă permanentă, ca urmare a procedurii penale aflate pe rol în România sau din cauza hotărârii judecătoreşti pronunţate în România, sau

(ii) a fost expulzat în statul de executare, după executarea unei alte pedepse sau măsuri de siguranţă, în baza unei decizii de expulzare sau a unei interdicţii de şedere; sau

b) cu consimţământul persoanei condamnate şi numai dacă statul de executare a formulat o declaraţie în acest sens, dacă persoana condamnată nu deţine cetăţenia statului de executare, dar are reşedinţa în acest stat, de cel puţin 5 ani, neîntrerupt, şi nu îşi pierde, ca urmare a condamnării, dreptul de a avea o reşedinţă permanentă sau de lungă durată în statul de executare; sau

c) cu consimţământul persoanei condamnate şi al statului de executare atunci când, deşi nu sunt incidente lit. a) şi b), persoana condamnată are o legătură foarte strânsă cu statul de executare, iar executarea pedepsei în acest stat este de natură să faciliteze reabilitarea şi reintegrarea socială a persoanei condamnate.

(2) Executarea unei hotărâri judecătoreşti dată de o instanţă română poate fi solicitată altui stat membru al Uniunii Europene ori de câte ori nu s-a dispus amânarea sau întreruperea executării pedepsei închisorii sau a detenţiunii pe viaţă, ori înlăturarea sau modificarea pedepsei.

Art. 165. - Atribuţiile instanţei de executare

(1) Atunci când din informaţiile comunicate de organele de poliţie rezultă că persoana împotriva căreia s-a emis mandatul de executare a pedepsei închisorii sau detenţiunii pe viaţă a părăsit teritoriul României, instanţa de executare, din oficiu sau la cererea procurorului competent poate solicita organelor de poliţie introducerea unei semnalări în Sistemul de Informaţii Schengen pentru a i se comunica adresa de domiciliu sau de reşedinţă a respectivei persoane.

(2) În cazul în care din informaţiile obţinute potrivit alin. (1) rezultă că persoana condamnată are domiciliul sau reşedinţa permanentă pe teritoriul altui stat membru sau că se află pe teritoriul acestuia, instanţa de executare

a) verifică dacă sunt îndeplinite condiţiile prevăzute la art. 161 alin. (4) lit. c), d), e), f) şi g) întocmind în acest sens un referat;

b) verifică, în cazul persoanelor care au fost predate anterior în baza unor mandate europene de arestare emise de instanţele române sau cereri de extrădare formulate de Ministerul Justiţiei, dacă predarea s-a realizat sub condiţia returnării în caz de condamnare, făcând menţiune despre aceasta în referatul prevăzut la lit. a);

c) verifică dacă, potrivit legii române, persoana condamnată mai beneficiază de o cale de atac în vederea desfiinţării sau modificării hotărârii judecătoreşti române;

d) atunci când persoana condamnată nu a fost prezentă la judecată, instanţa de executare verifică lucrările dosarului pentru a constata dacă:

(i) persoana condamnată a fost încunoştinţată, în timp util, prin citaţie scrisă înmânată personal sau prin notificare telefonică, fax, e-mail sau prin orice alte asemenea mijloace, cu privire la ora, ziua, luna, anul şi locul de înfăţişare şi la consecinţele legale în caz de neprezentare, sau

(ii) persoana condamnată, având cunoştinţă de ora, ziua, luna, anul şi locul de înfăţişare, a mandatat pe avocatul său ales sau desemnat din oficiu să o reprezinte, iar reprezentarea juridică şi apărarea în faţa instanţei de judecată au fost realizate în mod efectiv de către avocatul respectiv, sau

(iii) persoana condamnată, după ce i s-a înmânat personal hotărârea de condamnare şi i s-au adus la cunoştinţă că, potrivit legii, respectiva hotărâre este supusă unei căi de atac, va putea fi verificată inclusiv pe baza unor probe noi şi că, în eventualitatea admiterii căii de atac, va putea fi desfiinţată, fie a renunţat în mod expres la calea de atac, fie nu a declarat, în termenul prevăzut de lege, respectiva cale de atac.

e) din oficiu, la cererea persoanei condamnate sau a parchetului competent, propune motivat direcţiei de specialitate din Ministerul Justiţiei să transmită hotărârea judecătorească penală şi certificatul prevăzut în anexa nr. 5 statului de executare şi comunică acesteia hotărârea judecătorească, precum şi documentele prevăzute la lit. a) - c), afară de cazul în care sunt aplicabile dispoziţiile Titlului III.

f) dacă apreciază necesar, solicită Ministerului Justiţiei consultarea autorităţii competente din statul de executare, inclusiv cu privire la posibila eliberare de către statul de executare înainte de termen sau condiţionată şi cu privire la procedura pe care statul de executare o va urma.

(3) În caz de urgenţă, anterior transmiterii hotărârii judecătoreşti şi certificatului, instanţa de executare poate cere direcţiei de specialitate din Ministerul Justiţiei să solicite statului de executare luarea de măsuri preventive împotriva persoanei condamnate, transmiţând în acest sens înscrisurile şi informaţiile necesare, precum şi orice informaţii suplimentare necesare.

(4) După transmiterea hotărârii judecătoreşti şi a certificatului, instanţa de executare informează din oficiu direcţia de specialitate a Ministerului Justiţiei cu privire la orice măsură sau decizie în urma căreia hotărârea judecătorească de condamnare încetează, imediat sau într-un anumit termen, să mai aibă caracter executoriu, inclusiv ca urmare a acordării amnistiei ori graţierii.

(5) În cazul în care este informată de către statul de executare cu privire la posibilitatea recunoaşterii şi executării parţiale a hotărârii judecătoreşti de condamnare, instanţa de executare comunică direcţiei de specialitate din cadrul

Ministerului Justiţiei dacă este de acord cu executarea parţială sau dacă certificatul trebuie retras.

SECŢIUNEA 4

Recunoaşterea şi executarea hotărârilor judecătoreşti prin care s-au aplicat sancţiuni alternative sau s-a dispus suspendarea executării pedepsei

Art.166. - Condiţii pentru solicitarea recunoaşterii hotărârii judecătoreşti

(1) Recunoaşterea hotărârii judecătoreşti şi executarea pe teritoriul altui stat membru a măsurilor de supraveghere şi obligaţiilor aplicate prin aceasta, poate fi solicitată statului membru pe teritoriul căruia persoana condamnată îşi are reşedinţa legală obişnuită atunci când:

a) hotărârea judecătorească este definitivă şi executorie;

b) din referatul de evaluare întocmit de Serviciul de probaţiune, înainte de pronunţarea hotărârii judecătoreşti sau pe perioada supravegherii, rezultă că executarea măsurilor de supraveghere şi a obligaţiile aplicate prin hotărârea judecătorească pe teritoriul statului de executare este de natură să asigure reintegrarea socială a persoanei condamnate;

c) din lucrările dosarului, din declaraţia persoanei condamnate sau din datele comunicate de organele de poliţie rezultă că aceasta

(i) se află pe teritoriul acestui stat, sau

(ii) va părăsi teritoriul ţării cel mai târziu la expirarea unui termen de 30 de zile de la data declaraţiei făcute în acest sens. În vederea constatării ca îndeplinită a prezentei condiţii, instanţa de executare sau Serviciul de probaţiune poate solicita persoanei condamnate prezentarea de documente justificative.

d) persoana condamnată nu este urmărită penal sau judecată pentru alte infracţiuni;

e) intervalul de timp rămas până la împlinirea termenului de încercare stabilit de instanţa este mai mare de 6 luni. Neîndeplinirea acestei condiţii nu împiedică instanţa emitentă să transmită înscrisurile şi informaţiile prevăzute la art. 166, dacă, în urma consultării cu statul de executare, acesta declară că poate asigura

executarea măsurilor de supraveghere şi a obligaţiilor pentru intervalul de timp rămas până la împlinirea termenului de încercare;

f) nu sunt incidente dispoziţiile legale privind revocarea sau anularea suspendării executării pedepsei;

g) persoana face dovada că are reşedinţa legală obişnuită pe teritoriul celuilalt stat membru.

(2) Recunoaşterea hotărârii judecătoreşti poate fi solicitată şi altui stat membru decât cel pe teritoriul căruia persoana condamnată are reşedinţa legală obişnuită, dacă sunt îndeplinite condiţiile prevăzute la alin. (1) lit. a) - f) şi statul de executare este de acord să preia executarea pe teritoriul său a măsurilor de supraveghere şi obligaţiilor aplicate de instanţa română. În vederea stabilirii legăturii cu statul de executare pe teritoriul căruia persoana condamnată solicită executarea măsurilor de supraveghere şi a obligaţiilor stabilite în sarcina sa, instanţa de executare sau Serviciul de probaţiune poate solicita persoanei condamnate, din oficiu sau la cererea statului de executare, prezentarea de documente justificative.

(3) Atunci când hotărârea judecătorească a fost transmisă Serviciului de probaţiune şi, fie la data contactării, fie cu ocazia primei întrevederi ori la o dată ulterioară, persoana condamnată declară consilierului de probaţiune că, după caz, s-a întors sau intenţionează să se întoarcă pe teritoriul statului membru unde îşi are reşedinţa legală obişnuită sau pe teritoriul altui stat membru, acesta informează instanţa de executare. Declaraţia persoanei condamnate se consemnează într-un proces verbal semnat de consilierul de probaţiune şi de persoana condamnată, dacă este prezentă, şi se transmite instanţei de executare odată cu propunerea de iniţiere a procedurii prevăzute la alin. (1). Propunerea este cuprinsă într-un proces-verbal motivat.

(4) Atunci când la data pronunţării sau după rămânerea definitivă a hotărârii judecătoreşti, dar mai înainte de trimiterea acesteia Serviciului de probaţiune, persoana condamnată declară că intenţionează să se întoarcă sau s-a întors pe teritoriul statului membru unde îşi are reşedinţa legală obişnuită ori pe teritoriul altui

stat membru, instanţa face aplicarea dispoziţiilor art.167 şi informează Serviciul de probaţiune cu privire la măsurile luate.

(5) Dispoziţiile art. 92 alin. (1) se aplică în mod corespunzător. Atunci când sunt incidente dispoziţiile prevăzute art. 92 alin. (1) lit. b), dacă conţinutul mandatului încredinţat avocatului ales sau desemnat din oficiu nu rezultă din lucrările dosarului, instanţa va putea solicita avocatului care a asigurat apărarea persoanei condamnate o declaraţie cu privire la relaţia dintre acesta şi clientul său, fără ca prin aceasta să se considere că se aduce atingere secretului profesional ori principiului confidenţialităţii. Declaraţia va fi folosită exclusiv în scopul prezentului articol şi nu este destinată publicităţii.

(6) Dispoziţiile art. 165 alin. (1) se aplică în mod corespunzător, dacă nu contravin dispoziţiilor prezentei secţiuni.

Art.167. - Transmiterea certificatului şi a hotărârii judecătoreşti

(1) Certificatul prevăzut în anexa nr. 7 se completează de către tribunalul în circumscripţia căruia se află instanţa care a pronunţat hotărârea judecătorească sau în a cărei rază teritorială îşi are sediul curtea de apel. Atunci când hotărârea a fost dată de către Înalta Curte de Casaţie şi Justiţie, certificatul se completează de către Tribunalul Bucureşti.

(2) Certificatul, hotărârea judecătorească şi, dacă este disponibil, referatul de evaluare întocmit de Serviciul de probaţiune, înainte de pronunţarea hotărârii judecătoreşti sau pe perioada supravegherii, după caz, sunt transmise de către tribunalul competent prin fax, e-mail sau prin orice mijloc de comunicare sigur, care lasă o urmă scrisă, autorităţii străine competente să îl primească sau să îl execute. Transmiterea se poate efectua şi prin sistemul securizat al Reţelei Judiciare Europene, când acesta va fi operaţional. Originalele certificatului şi al hotărârii judecătoreşti se transmit la cererea autorităţii străine competente, prin serviciile de curierat rapid.

(3) Pentru evidenţa activităţii instanţei, se întocmeşte şi se păstrează Registrul privind măsurile de supraveghere şi obligaţiile executate pe teritoriul altor State Membre ale Uniunii Europene. În acest registru se vor face următoarele

menţiuni: numărul curent; numele şi prenumele persoanei condamnate; instanţa de executare; numărul şi data hotărârii judecătoreşti de condamnare; data transmiterii certificatului şi a hotărârii judecătoreşti; statul de executare; informaţii privind executarea măsurilor de supraveghere şi a obligaţiilor în statul de executare.

(4) La data transmiterii documentelor prevăzute la alin. (2), tribunalul competent solicită

a) informaţii cu privire la durata maximă a privării de libertate prevăzută de legislaţia statului de executare pentru infracţiunea cu privire la care s-a pronunţat hotărârea judecătorească şi care ar putea fi impusă persoanei condamnate în cazul încălcării măsurilor de supraveghere şi obligaţiilor;

b) informaţii cu privire la declaraţia statului de executare cu privire la revocarea suspendării executării hotărârii judecătoreşti, formulată în temeiul art. 14 alin. (3) din Decizia-cadru 2008/947/JAI a Consiliului din 27 noiembrie 2008 privind aplicarea principiului recunoaşterii reciproce în cazul hotărârilor judecătoreşti şi al deciziilor de probaţiune în vederea supravegherii măsurilor de probaţiune şi a sancţiunilor alternative, publicată în Jurnalul Oficial al Uniunii Europene nr. L 337/102 din 16 decembrie 2008.

(5) Ulterior transmiterii documentelor prevăzute la alin. (1), tribunalul competent comunică din oficiu sau la cererea autorităţii străine de executare, informaţii suplimentare necesare pentru recunoaşterea hotărârii judecătoreşti sau pentru executarea măsurilor de supraveghere şi a obligaţiilor. Totodată, tribunalul comunică din oficiu informaţii care ar putea duce la modificarea măsurilor de supraveghere şi a obligaţiilor, ori la revocarea suspendării executării hotărârii judecătoreşti sau la executarea unei pedepse cu închisoarea sau a unei măsuri de siguranţă ca urmare a nerespectării unei măsuri de supraveghere ori obligaţii sau a unei sancţiuni alternative. Transmiterea şi traducerea informaţiilor suplimentare se efectuează potrivit alin. (2).

(6) Instanţa de executare redobândeşte dreptul de a pune în executare măsurile de supraveghere şi obligaţiile aplicate prin hotărârea judecătorească transmisă statului de executare atunci când:

a) certificatul este retras potrivit art. 167;

b) după transmiterea documentelor prevăzute la alin. (1) sau după recunoaşterea hotărârii judecătoreşti, statul de executare informează că se află în imposibilitatea de a pune în executare sau de a mai continua executarea măsurilor de supraveghere şi a obligaţiilor aplicate, întrucât persoana condamnată nu poate fi găsită pe teritoriul său, a fugit sau nu mai are reşedinţa legală obişnuită pe teritoriul său;

c) în orice alte cazuri prevăzute de lege.

Art.168. - Retragerea certificatului transmis statului de executare

Certificatul transmis anterior poate fi retras atunci când

a) după transmiterea documentelor prevăzute la art. 167 alin. (2), dar mai înainte de recunoaşterea hotărârii judecătoreşti de către statul de executare, se constată că sunt incidente dispoziţiile referitoare la revocarea sau anularea suspendării executării pedepsei;

b) după primirea informaţiilor solicitate potrivit art. 167 alin. (4), tribunalul competent constată că durata maximă a privării de libertate prevăzută de legislaţia statului de executare pentru infracţiunea cu privire la care s-a pronunţat hotărârea judecătorească şi care ar putea fi impusă persoanei condamnate în cazul încălcării măsurilor de supraveghere şi obligaţiilor este superioară celei prevăzute de legea română. În acest caz, retragerea are loc cel mai târziu la expirarea unui termen de 10 zile de la primirea informaţiilor, afară de cazul în care s-a început executarea măsurilor de supraveghere şi a obligaţiilor.

c) după primirea deciziei de adaptare a măsurilor de supraveghere şi obligaţiilor aplicate prin hotărârea judecătorească a cărei recunoaştere a fost solicitată, se apreciază că măsurile de supraveghere şi obligaţiile stabilite de statul de

executare nu sunt de natură să corespundă cu cele dispuse în hotărârea autorităţii statului emitent ori să asigure reintegrarea socială a acesteia. În acest caz, retragerea are loc cel mai târziu la expirarea unui termen de 10 zile de la primirea informaţiilor, afară de cazul în care s-a început executarea măsurilor de supraveghere şi a obligaţiilor. În luarea unei decizii cu privire la retragerea certificatului, instanţa emitentă poate solicita punctul de vedere al Serviciului de probaţiune competent.

Art. 169. - Efectele recunoaşterii hotărârii judecătoreşti de către statul de executare

(1) Executarea măsurilor de supraveghere şi a obligaţiilor aplicate printr-o hotărâre judecătorească recunoscută de statul de executare este guvernată de legea statului de executare.

(2) Statul de executare este competent să ia toate deciziile ulterioare cu privire la suspendarea executării pedepsei sau la sancţiunea alternativă, afară de cazul în care acesta declară că, în anumite cazuri, expres menţionate, nu va face aplicarea dispoziţiilor sale legale cu privire la revocarea suspendării executării hotărârii judecătoreşti. Declaraţia statului de executare se verifică de instanţa emitentă la data completării certificatului."

35. Articolul 170 se abrogă.

36.La articolul 176 alineatul (1), litera a) se modifică şi va avea următorul cuprins:

„a) infracţiunea care motivează comisia rogatorie trebuie să fie susceptibilă să dea loc la extrădare sau la predare în baza unui mandat european de arestare, ca stat solicitat sau de executare, după caz;"

37.La articolul 176, după alineatul (2) se introduce un nou alineat, alin. (3), cu următorul cuprins:

„(3) Percheziţia se dispune şi se efectuează potrivit dispoziţiilor din Codul de procedură penală, atunci când din datele comunicate de autoritatea străină solicitantă rezultă presupunerea rezonabilă că persoana faţă de care se efectuează actele de cercetare penală a săvârşit fapta."

38. La articolul 178, alineatul (5) se modifică şi va avea următorul cuprins:

„(5) Autorităţile judiciare competente pentru aplicarea prezentului articol sunt curţile de apel, în cursul judecăţii, respectiv parchetele de pe lângă curţile de apel, în cursul urmăririi penale."

39. La articolul 233, alineatul (1) se modifică şi va avea următorul cuprins:

„(1) prin *hotărâre* se înţelege, indiferent de denumirea acesteia, cum ar fi încheiere, sentinţă, decizie, ordonanţă, rezoluţie sau proces-verbal de constatare, o hotărâre definitivă pronunţată de un organ de urmărire penală, o instanţă, precum şi de alte autorităţi care, potrivit legii, sunt considerate ca fiind judiciare, ori de către o autoritate administrativă, prin care o persoană fizică sau juridică a fost obligată la plata unei sancţiuni pecuniare, atunci când hotărârea a fost luată de:

a) o autoritate judiciară, ca urmare a săvârşirii unei fapte, care potrivit legislaţiei statului emitent, este infracţiune;

b) o autoritate, alta decât una judiciară, în legătură cu o faptă, care potrivit legislaţiei statului emitent, este infracţiune, dacă persoana fizică sau juridică sancţionată a avut posibilitatea să solicite judecarea cauzei de o autoritate judiciară competentă şi în materie penală;

c) o autoritate, alta decât una judiciară, în legătură cu o faptă, care potrivit legislaţiei statului emitent, constituie o încălcare a normelor legale, dacă persoana fizică sau juridică sancţionată a avut posibilitatea să solicite judecarea cauzei de către o autoritate judiciară competentă şi în materie penală;

d) o autoritate judiciară competentă şi în materie penală atunci când hotărârea a fost luată în legătură cu o hotărâre prevăzută la lit. c)."

40. La articolul 233, alineatul (2) se abrogă.

41.Articolul 234 se modifică şi va avea următorul cuprins:

„**Art. 234** - Autorităţi competente

(1) În cazul hotărârilor date în alte state membre, Ministerul Justiţiei, prin direcţia de specialitate, este competent să primească hotărârea şi să o transmită, în vederea punerii în executare, judecătoriei în a cărei circumscripţie are, după caz, adresa de domiciliu sau de reşedinţă ori sediul social persoana faţă de care s-a aplicat sancţiunea, afară de cazul în care suma de bani pe care aceasta trebuie să o plătească este mai mică de 70 de euro sau echivalentul în lei al acestei sume, situaţie în care restituie motivat documentele transmise de statul emitent.

(2) În cazul hotărârilor date de autorităţile judiciare sau administrative române, certificatul se completează de autoritatea care a aplicat sancţiunea pecuniară şi se transmite, în limbile română şi străină, împreună cu hotărârea prin care a fost aplicată respectiva sancţiune, autorităţii competente din statul de executare."

42.După articolul 234 se introduce un nou articol, art. 234^1, cu următorul cuprins:

„**Art. 234^1.** - Condiţii privind punerea în executarea a unor sancţiuni pecuniare

(1) Punerea în executare a unei sancţiuni pecuniare aplicată pentru încălcarea de către o persoana fizică sau juridică a unor norme de drept penal sau a altor norme legale, se realizează în temeiul dispoziţiilor prezentei secţiuni, numai dacă hotărârea autorităţii judiciare sau administrative este definitivă şi face parte din una din categoriile de hotărâri prevăzute la art. 234 alin. (1), iar sancţiunea pecuniară constă într-o sumă de bani de cel puţin 70 de euro sau echivalentul în lei al acestei sume,

a) la plata căreia persoana fizică sau juridică a fost obligată printr-o hotărâre, cu titlu de amendă penală sau administrativă, după caz; sau

b) reprezentând despăgubiri acordate, prin aceeaşi hotărâre, părţii vătămate care nu s-a constituit parte civilă, atunci când instanţa s-a aflat în exercitarea competenţei sale în materie penală;

c) la plata căreia persoana fizică sau juridică a fost obligată cu titlu de cheltuieli judiciare sau administrative;

d) care trebuie să fie virată către un fond public sau al unei organizaţii de asistenţă a victimelor la plata căreia persoana fizică sau juridică a fost obligată prin aceeaşi hotărâre.

(2) Nu intră sub incidenţa prezentei secţiuni punerea în executare a dispoziţiilor:

a) privind confiscarea instrumentelor sau produselor infracţiunilor;

b) civile, care decurg dintr-o acţiune în daune şi restituire şi care sunt executorii în conformitate cu Regulamentul Consiliului (CE) nr. 44/2001 din 22 decembrie 2000 privind competenţa judiciară, recunoaşterea şi executarea hotărârilor în materie civilă şi comercială."

43.La articolul 235, alineatele (1) şi (2) se modifică şi vor avea următorul cuprins:

„(1) Hotărârea, împreună cu certificatul întocmit conform alin. (2), pot fi transmise de autorităţile române prevăzute la art. 234 direct autorităţii de executare competente din statul membru în care persoana fizică sau juridică împotriva căreia sa pronunţat hotărârea are bunuri ori o sursă de venit, îşi are reşedinţa obişnuită sau, în cazul persoanelor juridice, îşi are sediul social.

(2) Certificatul trebuie întocmit potrivit formularului standard prevăzut în anexa nr. 3. Certificatul trebuie semnat, iar conţinutul acestuia să fie certificat ca fiind conform de către autoritatea română emitentă."

44.La articolul 239, alineatul (2) se modifică şi va avea următorul cuprins:

„(2) Pentru alte fapte decât cele prevăzute la alin. (1), executarea sancţiunii pecuniare este subordonată condiţiei ca fapta la care se referă hotărârea autorităţii judiciare sau administrative străine să fie prevăzută şi de legea română".

45. La articolul 241 alineatul (2), litera f) se modifică şi va avea următorul cuprins:

„f) conform certificatului prevăzut în anexa nr. 3, persoana fizică sau juridică sancţionată:

(i) în cazul unei proceduri scrise, nu a fost informată personal sau printr-un reprezentant, competent potrivit legii aceluiaşi stat, cu privire la dreptul său de a ataca hotărârea luată împotriva sa şi la termenul în care poate fi exercitată calea de atac, în conformitate cu legea statului emitent, sau

(ii) în cazul unei proceduri orale, nu s-a prezentat personal, afară de cazul în care autoritatea emitentă informează că, în conformitate cu legislaţia statului emitent,

- aceasta a fost încunoştinţată, în timp util, prin citaţie scrisă înmânată personal sau prin notificare telefonică, fax, e-mail sau prin orice alte asemenea mijloace, cu privire la ziua, luna, anul şi locul de înfăţişare şi la consecinţele legale în caz de neprezentare, sau
- aceasta, având cunoştinţă de ziua, luna, anul şi locul de înfăţişare, a mandatat pe avocatul său ales sau desemnat din oficiu să o reprezinte, iar reprezentarea juridică în faţa instanţei de judecată a fost realizată în mod efectiv de către avocatul respectiv, sau
- după ce i s-a înmânat personal hotărârea de condamnare şi i s-au adus la cunoştinţă că, potrivit legii, cauza poate fi rejudecată sau că hotărârea este supusă unei căi de atac şi că poate fi verificată inclusiv pe baza unor probe noi, iar în eventualitatea admiterii căii de atac, poate fi desfiinţată, persoana condamnată fie a renunţat în mod expres la rejudecarea cauzei ori la exercitarea căii de atac, fie nu a

solicitat rejudecarea ori nu a declarat, în termenul prevăzut de lege, respectiva cale de atac;

(iii) nu s-a prezentat personal, afară de cazul în care autoritatea emitentă informează că, în conformitate cu legislaţia statului emitent, deşi i s-au adus la cunoştinţă în mod expres procedurile iniţiate împotriva sa şi posibilitatea de a se prezenta personal, aceasta a renunţat în mod expres la dreptul la o procedură orală şi a indicat că nu contestă cauza."

46. La articolul 262 alineatul (1), litera e) se modifică şi va avea următorul cuprins:

„e) persoana nu a fost prezentă personal la judecata cauzei, cu excepţia cazului în care, din certificatul prevăzut în anexa nr. 4 rezultă că:

(i) a fost încunoştinţată, în timp util, prin citaţie scrisă înmânată personal sau prin notificare telefonică, fax, e-mail sau prin orice alte asemenea mijloace, cu privire la ziua, luna, anul şi locul de înfăţişare şi la consecinţele legale în caz de neprezentare, sau

(ii) având cunoştinţă de ziua, luna, anul şi locul de înfăţişare, a mandatat pe avocatul său ales sau desemnat din oficiu să o reprezinte, iar reprezentarea juridică şi apărarea în faţa instanţei de judecată au fost realizate în mod efectiv de către avocatul respectiv, sau

(iii) după ce i s-a înmânat personal hotărârea de condamnare şi i s-au adus la cunoştinţă că, potrivit legii, cauza poate fi rejudecată sau că hotărârea este supusă unei căi de atac şi că poate fi verificată inclusiv pe baza unor probe noi, iar în eventualitatea admiterii căii de atac, poate fi desfiinţată, persoana condamnată fie a renunţat în mod expres la rejudecarea cauzei ori la exercitarea căii de atac, fie nu a solicitat rejudecarea ori nu a declarat, în termenul prevăzut de lege, respectiva cale de atac."

47. După articolul 268, se introduc două noi articole, art. 268[1] şi 268[2], cu următorul cuprins:

„Art. 268[1]. - Identificarea produselor şi instrumentelor infracţiunii în relaţia cu alte state

(1) În vederea strângerii datelor legate de existenţa, locaţia, natura, statutul juridic, valoarea sau circulaţia produselor sau instrumentelor provenite din săvârşirea infracţiunii sau a altor bunuri care au legătură cu infracţiunea care face obiectul activităţii de cercetare penală, procurorul sau organul de cercetare penală competent poate solicita autorităţilor din alte state acordarea de asistenţă.

(2) Cererea de asistenţă prevăzută la alin. (1) se întocmeşte şi transmite de către Ministerul Justiţiei, în temeiul solicitării procurorului sau a organului de cercetare penală. În vederea întocmirii cererii de asistenţă, autoritatea solicitantă transmite acestuia informaţii detaliate cu privire la bunurile vizate sau căutate şi persoanele fizice sau juridice despre care se presupune că sunt implicate în săvârşirea infracţiunii, scopul solicitării, motivul pentru care se consideră că datele se află pe teritoriul statului membru solicitat, precum şi orice alte date suplimentare necesare.

(3) Atunci când, pe lângă identificarea produselor sau instrumentelor infracţiunii se solicită şi alte măsuri care, potrivit prezentei legi sau a tratatului aplicabil, pot fi cerute numai pe cale de comisie rogatorie internaţională, cererea se întocmeşte, după caz, de procurorul care supraveghează sau efectuează urmărirea penală sau de Parchetul de pe lângă Înalta Curte de Casaţie şi Justiţie. Cererea se transmite direct sau prin intermediul direcţiei de specialitate din Ministerul Justiţiei ori al Parchetului de pe lângă Înalta Curte de Casaţie şi Justiţie, potrivit art. 10.

(4) Asistenţa solicitată de oficiile de recuperare a creanţelor sau alte autorităţi cu atribuţii similare din statele membre ale Uniunii Europene se realizează potrivit procedurii prevăzute de Hotărârea Guvernului nr. 32 din 12 ianuarie 2011 privind desemnarea Biroului pentru prevenirea criminalităţii şi de cooperare cu oficiile de recuperare a creanţelor din statele membre ale Uniunii Europene din cadrul Ministerului Justiţiei, în calitate de oficiu naţional pentru recuperarea creanţelor în

domeniul urmăririi şi identificării produselor provenite din săvârşirea de infracţiuni sau a altor bunuri având legătură cu infracţiunile.

(5) În activitatea sa, autoritatea prevăzută la alin. (4) prelucrează şi transmite altor oficii de recuperare a creanţelor sau autorităţi cu atribuţii similare date şi informaţii referitoare la persoane fizice identificate sau identificabile, cu respectarea prevederilor legale privind prelucrarea datelor cu caracter personal.

Art.268[2]. - Anexele nr. 1-8 fac parte integrantă din prezenta lege."

48.Menţiunea de transpunere a dispoziţiilor deciziilor-cadru ale Uniunii Europene se modifică şi va avea următorul cuprins:

1. Decizia-cadru 2002/584/JAI din 13 iunie 2002 privind mandatul european de arestare şi procedurile de predare între statele membre, publicată în Jurnalul Oficial al Uniunii Europene nr. L 190 din 18 iulie 2002;

2. Decizia-cadru 2003/577/JAI a Consiliului din 22 iulie 2003 privind executarea în Uniunea Europeană a ordinelor de indisponibilizare a bunurilor sau a probelor, publicată în Jurnalul Oficial al Uniunii Europene nr. L 196 din 2 august 2003;

3. Decizia-cadru 2005/214/JAI a Consiliului din 24 februarie 2005 privind aplicarea principiului recunoaşterii reciproce sancţiunilor pecuniare, publicată în Jurnalul Oficial al Uniunii Europene nr. L 76 din 22 martie 2005;

4. Decizia-cadru 2006/783/JAI a Consiliului din 6 octombrie 2006 privind aplicarea principiului recunoaşterii reciproce la ordinele de confiscare, publicată în Jurnalul Oficial al Uniunii Europene nr. L 328 din 24 noiembrie 2006;

5. Decizia-cadru 2008/909/JAI a Consiliului din 27 noiembrie 2008 privind aplicarea principiului recunoaşterii reciproce în cazul hotărârilor judecătoreşti în materie penală care impun pedepse sau măsuri privative de libertate în scopul executării lor în Uniunea Europeană, publicată în Jurnalul Oficial al Uniunii Europene nr. L 327/27 din 5 decembrie 2008;

6. Decizia-cadru 2008/947/JAI a Consiliului din 27 noiembrie 2008 privind aplicarea principiului recunoaşterii reciproce în cazul hotărârilor judecătoreşti şi al deciziilor de probaţiune în vederea supravegherii măsurilor de probaţiune şi a sancţiunilor alternative, publicată în Jurnalul Oficial al Uniunii Europene nr. L 337/102 din 16 decembrie 2008;

7. Decizia-cadru 2009/299/JAI a Consiliului din 26 februarie 2009 de modificare a Deciziilor-cadru 2002/584/JAI, 2005/214/JAI, 2006/783/JAI, 2008/909/JAI şi 2008/947/JAI, de consolidare a drepturilor procedurale ale persoanelor şi de încurajare a aplicării principiului recunoaşterii reciproce cu privire la deciziile pronunţate în absenţa persoanei în cauză de la proces, publicată în Jurnalul Oficial al Uniunii Europene nr. L 81/24 din 27 martie 2009;

8. Decizia - Cadru 2009/948/JAI a Consiliului din 30 noiembrie 2009 privind prevenirea şi soluţionarea conflictelor referitoare la exercitarea competenţei în cadrul procedurilor penale, publicată în Jurnalul Oficial al Uniunii Europene, seria L nr. 328/42 din 15.12.2009.

49.La anexa nr. 1, litera d) se modifică şi va avea următorul cuprins:

"d) Specificaţi dacă persoana a fost prezentă în persoană la procesul în urma căruia a fost pronunţată hotărârea:
☐ Da, persoana a fost prezentă în persoană la procesul în urma căruia a fost pronunţată hotărârea.
☐ Nu, persoana nu a fost prezentă în persoană la procesul în urma căruia a fost pronunţată hotărârea.
3. Dacă aţi bifat caseta de la punctul 2 de mai sus, vă rugăm confirmaţi existenţa unuia dintre următoarele elemente:
3.1a. persoana a fost citată personal la ...(ziua/luna/anul) şi, prin urmare, informată cu privire la data şi locul stabilite pentru procesul în urma căruia a fost pronunţată

hotărârea şi a fost informată că poate fi pronunţată o hotărâre în cazul în care nu se prezintă la proces;

SAU

3.1b. persoana nu a fost citată personal, dar a primit efectiv prin alte mijloace o informare oficială cu privire la data şi locul stabilite pentru procesul în urma căruia a fost pronunţată hotărârea, în aşa fel încât s-a stabilit fără echivoc faptul că persoana în cauză a avut cunoştinţă de procesul stabilit şi a fost informată cu privire la faptul că poate fi pronunţată o hotărâre în cazul în care nu se prezintă la proces;

SAU

3.2. având cunoştinţă de procesul stabilit, a mandatat un avocat care a fost numit fie de către persoana în cauză, fie din oficiu, pentru a o apăra la proces şi a fost într-adevăr apărată de avocatul respectiv la proces;

SAU

3.3. persoanei i s-a înmânat personal hotărârea la ... (ziua/luna/anul) şi a fost informată în mod expres cu privire la dreptul la rejudecarea cauzei sau la o cale de atac, în cadrul căreia are dreptul de a fi prezentă şi care permite ca situaţia de fapt a cauzei, inclusiv dovezile noi, să fie reexaminată şi care poate conduce la desfiinţarea hotărârii iniţiale; şi

persoana a indicat în mod expres că nu contestă această hotărâre;

SAU

persoana nu a solicitat rejudecarea cauzei sau promovarea unei căi de atac în intervalul de timp corespunzător;

SAU

3.4. persoanei nu i s-a înmânat personal hotărârea, dar

- hotărârea îi va fi înmânată personal fără întârziere după predare; şi

- în momentul în care i se înmânează hotărârea, persoana va fi informată în mod expres cu privire la dreptul la rejudecarea cauzei sau la o cale de atac, în cadrul căreia

are dreptul de a fi prezentă şi care permite ca situaţia de fapt a cauzei, inclusiv dovezile noi, să fie reexaminată şi care poate conduce la desfiinţarea hotărârii iniţiale; şi

- persoana va fi informată cu privire la intervalul de timp în care trebuie să solicite rejudecarea cauzei sau promovarea unei căi de atac, care este de ... zile.

4. Dacă aţi bifat caseta de la punctul 3.1b, 3.2 sau 3.3 de mai sus, vă rugăm să furnizaţi informaţii cu privire la modul în care a fost îndeplinită condiţia relevantă:

50.La anexa nr. 3 punctul 2 al literei h) se modifică şi va avea următorul cuprins:

2. Specificaţi dacă persoana în cauză a fost prezentă în persoană la procesul în urma căruia a fost pronunţată hotărârea:

☐ Da, persoana a fost prezentă în persoană la procesul în urma căruia a fost pronunţată hotărârea.

☐ Nu, persoana nu a fost prezentă în persoană la procesul în urma căruia a fost pronunţată hotărârea.

3. Dacă aţi bifat caseta de la punctul 2 de mai sus, vă rugăm confirmaţi existenţa unuia dintre următoarele elemente:

3.1a. persoana a fost citată personal la ... (ziua/luna/anul) şi, prin urmare, informată cu privire la data şi locul stabilite pentru procesul în urma căruia a fost pronunţată hotărârea şi a fost informată că poate fi pronunţată o hotărâre în cazul în care nu se prezintă la proces;

SAU

3.1b. persoana nu a fost citată personal, dar a primit efectiv prin alte mijloace o informare oficială cu privire la data şi locul stabilite pentru procesul în urma căruia a fost pronunţată hotărârea, în aşa fel încât s-a stabilit fără echivoc faptul că a avut

cunoştinţă de procesul stabilit şi a fost informată cu privire la faptul că poate fi pronunţată o hotărâre în cazul în care nu se prezintă la proces;

SAU

3.2. având cunoştinţă de procesul stabilit, a mandatat un avocat care a fost numit fie de către persoana în cauză, fie din oficiu, pentru a o apăra la proces şi a fost într-adevăr apărată de avocatul respectiv la proces;

SAU

3.3. persoanei i s-a înmânat personal hotărârea la ... (ziua/luna/anul) şi a fost informată în mod expres cu privire la dreptul la rejudecarea cauzei sau la o cale de atac, în cadrul căreia are dreptul de a fi prezentă şi care permite ca situaţia de fapt a cauzei, inclusiv dovezile noi, să fie reexaminată şi care poate conduce la desfiinţarea hotărârii iniţiale; şi

persoana a indicat în mod expres că nu contestă această hotărâre;

SAU

persoana nu a solicitat rejudecarea cauzei sau promovarea unei căi de atac în intervalul de timp corespunzător;

SAU

3.4. persoana, după ce a fost informată în mod expres cu privire la proceduri şi la posibilitatea de a se prezenta în persoană la proces, a declarat în mod expres că renunţă la dreptul la o audiere şi a indicat în mod expres că nu contestă cauza.

4. Dacă aţi bifat caseta de la punctul 3.1b, 3.2, 3.3 sau 3.4 de mai sus, vă rugăm să furnizaţi informaţii cu privire la modul în care a fost îndeplinită condiţia relevantă:

51.La anexa nr. 4, litera j) se modifică şi va avea următorul cuprins:

j) Proceduri care au condus la hotărârea de confiscare

☐ Da, persoana a fost prezentă în persoană la procesul în urma căruia a fost emis ordinul de confiscare.

☐ Nu, persoana nu a fost prezentă în persoană la procesul în urma căruia a fost emis ordinul de confiscare.

3. Dacă aţi bifat căsuţa de la punctul 2 de mai sus, vă rugăm confirmaţi existenţa unuia dintre următoarele elemente:

3.1a. persoana a fost citată personal la ... (ziua/luna/anul) şi, prin urmare, informată cu privire la data şi locul stabilite pentru procesul în urma căruia a fost emis ordinul de confiscare şi a fost informată că poate fi pronunţată o decizie în cazul în care nu se prezintă la proces;

SAU

3.1b. persoana nu a fost citată personal, dar a primit efectiv prin alte mijloace o informare oficială cu privire la data şi locul stabilite pentru procesul în urma căruia a fost emis ordinul de confiscare, în aşa fel încât s-a stabilit fără echivoc faptul că a avut cunoştinţă de procesul stabilit şi a fost informată cu privire la faptul că poate fi pronunţată o decizie în cazul în care nu se prezintă la proces;

SAU

3.2. având cunoştinţă de procesul stabilit, a mandatat un avocat care a fost numit fie de către persoana în cauză, fie din oficiu, pentru a o apăra la proces şi a fost într-adevăr apărată de avocatul respectiv la proces;

SAU

3.3. persoanei i s-a înmânat personal hotărârea de confiscare la ... (ziua/luna/anul) şi a fost informată în mod expres cu privire la dreptul la rejudecarea cauzei sau la o cale de atac, în cadrul căreia are dreptul de a fi prezentă şi care permite ca situaţia de fapt a cauzei, inclusiv dovezile noi, să fie reexaminată şi care poate conduce la desfiinţarea deciziei iniţiale; şi

persoana a declarat în mod expres că nu contestă hotărârea;

SAU

☐ ☐ ☐ ☐ ☐ ☐ persoana nu a solicitat rejudecarea cauzei sau promovarea unei căi de atac în intervalul de timp corespunzător.

4. Dacă aţi bifat caseta de la punctul 3.1b, 3.2 sau 3.3 de mai sus, vă rugăm să furnizaţi informaţii cu privire la modul în care a fost îndeplinită condiţia relevantă:

52.După anexa nr. 4, se introduc patru noi anexe, anexele nr. 5 – 8, având cuprinsul prevăzut în anexele nr. 1-4 la prezenta lege:

Anexa nr. 1 (Anexa nr. 5 la Legea nr. 302/2004)

CERTIFICAT

(1)

a) * Statul emitent: ...

* Statul de executare: ...

b) Instanţa care a pronunţat hotărârea definitivă de condamnare:

Denumirea oficială: ...

Hotărârea a fost pronunţată la (menţionaţi data: zz-ll-aaaa): ...

Hotărârea a rămas definitivă la (menţionaţi data: zz-ll-aaaa): ...

Numărul de înregistrare al hotărârii (dacă este cazul): ...

c) Informaţii privind autoritatea care poate fi contactată în cazul eventualelor întrebări referitoare la certificat:

1. Tipul autorităţii: Vă rugăm să bifaţi căsuţa corespunzătoare:

Autoritate centrală: ...

Instanţă: ...

Altă autoritate: ...

2. Date de contact ale autorităţii indicate la litera (c):

Denumirea oficială: ...

Adresa: ...

Nr. tel.: (prefixul ţării) (prefixul regiunii/oraşului): ...

Nr. fax: (prefixul ţării) (prefixul regiunii/oraşului): ...

Adresă e-mail (dacă e disponibilă): ...

3. Limbile în care este posibil să se comunice cu autoritatea:

4. Datele de contact ale persoanei/persoanelor ce trebuie contactate în vederea obţinerii de informaţii suplimentare în scopul executării hotărârii judecătoreşti sau obţinerii unui acord privind procedurile de transferare (nume, titlu/grad, nr. tel, nr. fax, adresă e-mail), dacă diferă de cele de la nr. 2: ...

(1) Prezentul certificat trebuie să fie scris sau tradus într-una din limbile oficiale ale statului membru de executare sau în orice altă limbă acceptată de respectivul stat.

d) Informaţii privind persoana asupra căreia s-a pronunţat condamnarea:

Nume: ...

Prenume: ...

Numele înainte de căsătorie, după caz: ...

Alte nume, după caz: ...

Sex: ...

Cetăţenie ...

Codul numeric personal sau numărul de asigurare socială (după caz): ...

Data naşterii: ...

Locul naşterii: ...

Ultimele adrese/reşedinţe cunoscute: ...

Limba (limbile) pe care persoana le înţelege (dacă se cunoaşte): ...

Persoana condamnată se află::

în statul emitent şi urmează să fie transferată în statul de executare.

în statul de executare, iar executarea urmează să aibă loc în acel stat.

Informaţii suplimentare de furnizat, dacă sunt disponibile şi dacă este cazul:

1. Fotografia şi amprentele persoanei şi/sau date de contact ale persoanei care urmează a fi contactată în vederea obţinerii respectivelor informaţii:

2. Tipul şi numărul cărţii de identitate sau paşaportului persoanei condamnate:

3. Tipul şi numărul permisului de şedere al persoanei condamnate:

4. Alte informaţii relevante privind familia persoanei condamnate şi legăturile sociale sau profesionale cu statul de executare:

e) Cerere de arestare preventivă formulată de statul emitent (în cazul în care persoana condamnată se află în statul de executare):

Statul emitent solicită statului de executare să aresteze persoana condamnată sau să ia orice alte măsuri pentru a se asigura că persoana condamnată rămâne pe teritoriul său, până la pronunţarea hotărârii de recunoaştere şi de executare a pedepsei.

Statul emitent a solicitat deja statului de executare să aresteze persoana condamnată sau să ia orice alte măsuri pentru a se asigura că persoana condamnată rămâne pe teritoriul său, până la pronunţarea hotărârii de recunoaştere şi de executare a pedepsei. Vă rugăm să specificaţi denumirea autorităţii statului emitent care a luat decizia privind cererea de arestare a persoanei (dacă este cazul şi dacă informaţia este disponibilă):

f) Legătura cu un mandat european de arestare (MEA) emis anterior:

A fost emis un mandat european de arestare în scopul executării unei pedepse sau a unei măsuri de siguranţă privative de libertate, iar statul membru de executare se angajează să execute pedeapsa sau măsura de siguranţă privativă de libertate [articolul 4 alineatul (6) din Decizia-cadru MEA].

Data emiterii MEA şi numărul de înregistrare, dacă este cazul:

Numele autorităţii care a emis MEA: ...

Data deciziei de executare a pedepsei şi numărul de înregistrare, dacă este cazul:.

Numele autorităţii care a emis decizia de executare a pedepsei:

A fost emis un MEA în scopul urmăririi unei persoane care este resortisant sau rezident al statului de executare, iar statul de executare a predat respectiva persoană cu condiţia ca persoana să fie returnată statului de executare pentru a executa pedeapsa sau măsura de siguranţă privativă de libertate aplicată acesteia în statul membru emitent [articolul 5 alineatul (3) din Decizia-cadru MEA].

Data hotărârii de predare a persoanei: ...

Numele autorităţii care a emis decizia de predare: ...

Numărul de înregistrare al hotărârii, dacă este disponibil: ...

Data predării persoanei, dacă se cunoaşte: ...

g) Motivele transmiterii hotărârii judecătoreşti şi a certificatului [în cazul în care aţi completat rubrica f), nu este necesar să completaţi această rubrică]:

Hotărârea judecătorească şi certificatul sunt transmise statului de executare deoarece autoritatea emitentă constată că executarea pedepsei de către statul de executare ar servi scopului de a facilita reabilitarea socială a persoanei condamnate şi:

a) Statul de executare este statul de cetăţenie al persoanei condamnate, în care aceasta locuieşte.

b) Statul de executare este statul de cetăţenie al persoanei condamnate, în care persoana condamnată va fi deportată de îndată ce este exonerată de executarea pedepsei în temeiul unui ordin de expulzare sau de deportare inclus în hotărârea judecătorească sau într-o decizie judecătorească sau administrativă sau în orice altă măsură luată ca urmare a respectivei hotărâri. Dacă ordinul de expulzare sau de deportare nu este inclus în hotărârea judecătorească, vă rugăm să specificaţi numele autorităţii care a emis ordinul, data emiterii şi numărul de înregistrare, dacă este disponibil: ...

c) Statul de executare este un stat, altul decât cel menţionat la litera (a) sau (b), a cărui autoritate competentă este de acord cu transmiterea hotărârii judecătoreşti şi a certificatului către statul respectiv.

d) Statul de executare a transmis o notificare conform articolului 4 alineatul (7) din decizia-cadru şi:

se confirmă că, după cunoştinţa autorităţii competente a statului emitent, persoana condamnată trăieşte şi a avut reşedinţa legală în mod continuu pe o perioadă de cel puţin cinci ani în statul de executare şi va păstra dreptul de reşedinţă permanentă în respectivul stat, sau

se confirmă că persoana condamnată este un resortisant al statului de executare.

h) Hotărârea de condamnare:

1. Hotărârea se referă, în total, la ... infracţiuni.

Rezumatul faptelor şi o descriere a împrejurărilor în care a(u) fost comisă (comise) infracţiunea (infracţiunile), inclusiv data, ora şi locul; precum şi natura implicării persoanei condamnate:

Natura şi încadrarea juridică a infracţiunii (infracţiunilor), precum şi dispoziţiile legale aplicabile pe baza cărora s-a pronunţat hotărârea judecătorească:

2. În măsura în care infracţiunea (infracţiunile) identificată (identificate) la litera h) subpunctul 1 reprezintă una sau mai multe din următoarele infracţiuni, astfel cum este prevăzut de dreptul intern al statului emitent, care sunt pedepsite în statul emitent cu o pedeapsă sau o măsură de siguranţă privativă de libertate a căror durată maximă este de cel puţin trei ani, vă rugăm să confirmaţi prin bifarea căsuţei (căsuţelor) corespunzătoare:

- ☐ participare la un grup criminal organizat;
- ☐ terorism;
- ☐ trafic de persoane;
- ☐ exploatarea sexuală a copiilor şi pornografia infantilă;
- ☐ traficul ilicit de droguri şi substanţe psihotrope;
- ☐ traficul ilicit de arme, muniţii şi substanţe explozive;
- ☐ corupţia;
- ☐ frauda, inclusiv cea împotriva intereselor financiare ale Comunităţilor Europene, în sensul Convenţiei privind protejarea intereselor financiare ale Comunităţilor Europene din 26 iulie 1995;
- ☐ spălarea produselor infracţiunii;
- ☐ falsificarea, inclusiv contrafacerea monedei euro;

☐ fapte legate de criminalitatea informatică; ☐ infracţiunile împotriva mediului, inclusiv traficul ilicit de specii animale pe cale de dispariţie şi traficul ilicit de specii şi soiuri de plante pe cale de dispariţie; ☐ facilitarea intrării şi a şederii ilegale; ☐ omorul şi vătămarea corporală gravă; ☐ trafic ilicit de organe şi ţesuturi umane; ☐ răpirea, lipsirea de libertate în mod ilegal şi luare de ostateci; ☐ rasism şi xenofobie; ☐ furt organizat sau armat; ☐ trafic ilicit de bunuri culturale, inclusiv antichităţi şi opere de artă; ☐ înşelăciune; ☐ racketul şi extorcarea de fonduri; ☐ contrafacerea şi pirateria de bunuri; ☐ falsificarea de acte oficiale şi uz de fals; ☐ falsificarea mijloacelor de plată; ☐ traficul ilicit de substanţe hormonale şi de alţi factori de creştere; ☐ traficul ilicit de materiale nucleare şi radioactive; ☐ trafic de vehicule furate; ☐ viol; ☐ incendiere cu intenţie; ☐ crime care ţin de competenţa Curţii Penale Internaţionale; ☐ sechestrare ilegală de nave şi aeronave; ☐ sabotajul

3. În măsura în care infracţiunea (infracţiunile) indicată (indicate) la subpunctul 1 nu este (sunt) acoperită (acoperite) de subpunctul 2 sau dacă hotărârea şi certificatul sunt

transmise statului membru, care a declarat că va verifica dubla încriminare [articolul 7 alineatul (4) din decizia-cadru], vă rugăm să descrieţi pe larg infracţiunea (infracţiunile) în cauză:

i) Stadiul hotărârii de condamnare:

1. Specificaţi dacă persoana a fost prezentă în persoană la procesul în urma căruia a fost pronunţată hotărârea:

□ Da, persoana a fost prezentă în persoană la procesul în urma căruia a fost pronunţată hotărârea.

□ Nu, persoana nu a fost prezentă în persoană la procesul în urma căruia a fost pronunţată hotărârea

3. Dacă aţi bifat caseta de la punctul 2 de mai sus, vă rugăm confirmaţi existenţa unuia dintre următoarele elemente:

3.1a. persoana a fost citată personal la ... (ziua/luna/anul) şi, prin urmare, informată cu privire la data şi locul stabilite pentru procesul în urma căruia a fost pronunţată hotărârea şi a fost informată că poate fi pronunţată o hotărâre în cazul în care nu se prezintă la proces;

SAU

3.1b. persoana nu a fost citată personal, dar a primit efectiv prin alte mijloace o informare oficială cu privire la data şi locul stabilite pentru procesul în urma căruia a fost pronunţată decizia, în aşa fel încât s-a stabilit fără echivoc faptul că a avut cunoştinţă de proces şi a fost informată cu privire la faptul că poate fi pronunţată o hotărâre în cazul în care nu se prezintă la proces;

SAU

3.2. având cunoştinţă de procesul stabilit, a mandatat un avocat care a fost numit fie de către persoana în cauză, fie din oficiu, pentru a o apăra la proces şi a fost într-adevăr apărată de avocatul respectiv la proces;

SAU

3.3. persoanei i s-a înmânat personal hotărârea la ... (ziua/luna/anul) şi a fost informată în mod expres cu privire la dreptul la rejudecarea cauzei sau la o cale de atac, în cadrul căreia are dreptul de a fi prezentă şi care permite ca situaţia de fapt a cauzei, inclusiv dovezile noi, să fie reexaminată şi care poate conduce la desfiinţarea deciziei iniţiale; şi

persoana a declarat în mod expres că nu contestă această hotărâre;

SAU

☐ ☐ ☐ ☐ ☐ ☐ persoana nu a solicitat rejudecarea cauzei sau promovarea unei căi de atac în intervalul de timp corespunzător.

4. Dacă aţi bifat caseta de la punctul 3.1b, 3.2 sau 3.3 de mai sus, vă rugăm să furnizaţi informaţii cu privire la modul în care a fost îndeplinită condiţia relevantă:

2. Detalii privind durata pedepsei:

2.1. Durata totală a pedepsei (în zile): ...

2.2. Perioada totală a pedepsei privative de libertate deja executate în raport cu pedeapsa în legătură cu care a fost emisă hotărârea judecătorească (în zile):

... la data de (...) (specificaţi data pe baza căreia s-a făcut calculul: zz-ll-aaaa): ...

2.3. Numărul de zile care urmează să fie dedus din durata totală a pedepsei din alte motive decât cel menţionat la punctul 2.2 (de exemplu, amnistii, graţieri sau măsuri de clemenţă etc., deja acordate în legătură cu pedeapsa): ..., la data de (...) (specificaţi data pe baza căreia s-a făcut calculul: zz-ll-aaaa): ...

2.4. Data expirării pedepsei în statul emitent:

Nu se aplică, deoarece persoana nu este reţinută în prezent

Persoana este reţinută în prezent, iar pedeapsa, conform dreptului intern al statului emitent, va fi fost executată complet până la (specificaţi data: zz-ll-aaaa) (1): ...

3. Tipul pedepsei:

pedeapsă privativă de libertate

măsură privativă de libertate (vă rugăm să specificaţi):

j) Informaţii privind eliberarea înainte de termen sau condiţionată:

1. Conform dreptului intern al statului emitent, persoana condamnată are dreptul să fie eliberată înainte de termen sau condiţionat, după executarea:

a jumătate din pedeapsă

a două treimi din pedeapsă

a altei fracţiuni din pedeapsă (vă rugăm să specificaţi):

2. Autoritatea competentă a statului emitent solicită să fie informată cu privire la:

dispoziţiile aplicabile ale dreptului intern al statului de executare privind eliberarea înainte de termen sau condiţionată a persoanei condamnate;

începutul şi sfârşitul perioadei eliberării înainte de termen sau condiţionate.

1) „Vă rugăm să introduceţi aici data până la care pedeapsa va fi fost executată în întregime (fără a lua în considerare posibilităţile de eliberare înainte de termen şi/sau condiţionată de orice natură) în cazul în care persoana s-ar afla în statul emitent."

k) Avizul persoanei condamnate:

1. Persoana condamnată nu a putut fi audiată deoarece se află deja în statul de executare.

2. Persoana condamnată se află în statul emitent şi:

a. a solicitat transmiterea hotărârii judecătoreşti şi a certificatului

a fost de acord cu transmiterea hotărârii judecătoreşti şi a certificatului

nu a fost de acord cu transmiterea hotărârii judecătoreşti şi a certificatului (specificaţi motivele invocate de persoana condamnată):

b. Avizul persoanei condamnate se află în anexă.

Avizul persoanei condamnate a fost transmis statului de executare la (specificaţi data: zz-ll-aaaa): ...

l) Alte informaţii relevante pentru caz (informaţii opţionale):

m) Informaţii finale:

Textul hotărârii (hotărârilor) judecătoreşti se anexează la certificat (1).

Semnătura autorităţii care emite certificatul şi/sau a reprezentantului său care certifică

Nume: ...

Funcţia deţinută (titlu/grad): ...

Data: ...

Ştampilă oficială (dacă este cazul) ...

n) Autoritatea competentă a statului emitent trebuie să anexeze cauzei toate hotărârile judecătoreşti care sunt necesare pentru a avea toate informaţiile privind pedeapsa definitivă care urmează a fi executată. Se pot anexa, de asemenea, eventualele traduceri disponibile ale hotărârii (hotărârilor) judecătoreşti.

Anexa nr. 2 (Anexa nr. 6 la Legea nr. 302/2004)

NOTIFICAREA PERSOANEI CONDAMNATE

Prin prezenta vi se aduce la cunoştinţă decizia ... (autoritate competentă a statului emitent) de a transmite hotărârea ... (instanţă competentă a statului emitent) din data de ... (data hotărârii judecătoreşti) ... (număr de înregistrare; dacă este cazul) către ... (statul de executare) în scopul recunoaşterii şi executării de către acesta a pedepsei aplicate prin hotărârea menţionată, în conformitate cu legislaţia naţională de punere în aplicare a Deciziei-cadru 2008/909/JAI a Consiliului din 27 noiembrie 2008 privind aplicarea principiului recunoaşterii reciproce a hotărârilor judecătoreşti în materie penală care impun pedepse sau măsuri privative de libertate în scopul executării lor în Uniunea Europeană.

Executarea pedepsei va fi reglementată de legea ... (statul de executare). Autorităţile statului respectiv vor avea competenţa de a decide cu privire la procedurile de executare şi de a dispune toate măsurile aferente, inclusiv cu privire la motivele eliberării înainte de termen sau condiţionate.

Autoritatea competentă din ... (statul de executare) trebuie să deducă perioada totală a pedepsei privative de libertate deja executate în raport cu pedeapsa din durata totală a

pedepsei privative de libertate care trebuie executată. Sancţiunea poate fi adaptată de către autoritatea competentă din ... (statul de executare) numai dacă este incompatibilă, prin natura sau durata sa, cu legislaţia statului respectiv. Sancţiunea adaptată nu trebuie, prin natura sau durata sa, să fie mai dură decât pedeapsa aplicată în ... (statul emitent).

Anexa nr. 3 (Anexa nr. 7 la Legea nr. 302/2004)

CERTIFICAT

a) Statul de condamnare:

Statul de executare:

b) Instanţa care a pronunţat hotărârea prin care se aplică o condamnare cu suspendare, o condamnare cu amânarea aplicării pedepsei sau o sancţiune alternativă:

Denumirea oficială:

Vă rugăm să precizaţi dacă informaţiile suplimentare cu privire la hotărârea judecătorească au fost obţinute prin intermediul:

instanţei sus-menţionate

autorităţii centrale; în cazul în care aţi bifat această casetă, vă rugăm să specificaţi denumirea respectivei autorităţi centrale:

altei autorităţi competente; în cazul în care aţi bifat această casetă, vă rugăm să specificaţi denumirea oficială a respectivei autorităţi:

Datele de contact ale instanţei/autorităţii centrale/altei autorităţi competente

Adresa:

Nr. tel.: (prefixul ţării) (prefixul regiunii/localităţii)

Nr. fax: (prefixul ţării) (prefixul regiunii/localităţii)

Datele persoanei (persoanelor) de contact

Numele:

Prenumele:

Funcţia (titlu/grad):

Nr. tel.: (prefixul ţării) (prefixul regiunii/localităţii)

Nr. fax: (prefixul ţării) (prefixul regiunii/localităţii)

E-mail (în cazul în care există):

Limbile care pot fi utilizate pentru comunicare:

c) Autoritatea care a emis decizia de probaţiune (după caz)

Denumirea oficială:

Vă rugăm să precizaţi dacă informaţiile suplimentare cu privire la decizia de probaţiune au fost obţinute prin intermediul:

autorităţii sus-menţionate

autorităţii centrale; în cazul în care aţi bifat această casetă, vă rugăm să specificaţi denumirea oficială a respectivei autorităţi centrale în cazul în care această informaţie nu este prevăzută deja la litera b):

altei autorităţi competente; în cazul în care aţi bifat această casetă, vă rugăm să specificaţi denumirea oficială a respectivei autorităţi:

Datele de contact ale autorităţii, ale autorităţii centrale sau ale altei autorităţi competente, în cazul în care această informaţie nu este prevăzută deja la litera b)

Adresa:

Nr. tel.: (prefixul ţării) (prefixul regiunii/localităţii)

Nr. fax: (prefixul ţării) (prefixul regiunii/localităţii)

Datele persoanei (persoanelor) de contact:

Numele:

Prenumele:

Funcţia (titlu/grad):

Nr. tel.: (prefixul ţării) (prefixul regiunii/localităţii)

Nr. fax: (prefixul ţării) (prefixul regiunii/localităţii)

E-mail (în cazul în care există):

Limbile care pot fi utilizate pentru comunicare:

(1) Prezentul certificat trebuie completat sau tradus în limba oficială sau în una dintre limbile oficiale ale statului membru de executare sau în orice altă limbă oficială a instituţiilor Uniunii Europene acceptată de respectivul stat.

d) Autoritatea competentă pentru supravegherea măsurilor de probaţiune sau a sancţiunilor alternative

Autoritatea din statul de condamnare competentă pentru supravegherea măsurilor de probaţiune sau a sancţiunilor alternative:

instanţa/autoritatea menţionată la litera b)

autoritatea menţionată la litera c)

altă autoritate (vă rugăm să specificaţi denumirea oficială a acesteia):

Vă rugăm să indicaţi autoritatea care trebuie contactată pentru a obţine informaţii suplimentare în scopul supravegherii măsurilor de probaţiune sau a sancţiunilor alternative:

autoritatea sus-menţionată

autoritatea centrală în cazul în care aţi bifat această casetă, vă rugăm să specificaţi denumirea oficială a respectivei autorităţi centrale în cazul în care această informaţie nu este deja prevăzută la litera b) sau c):

Datele de contact ale autorităţii sau ale autorităţii centrale, în cazul în care această informaţie nu este prevăzută deja la litera b) sau c)

Adresa:

Nr. tel.: (prefixul ţării) (prefixul regiunii/localităţii)

Nr. fax: (prefixul ţării) (prefixul regiunii/localităţii)

Datele persoanei (persoanelor) de contact:

Numele:

Prenumele:

Funcţia (titlu/grad):

Nr. tel.: (prefixul ţării) (prefixul regiunii/localităţii)

Nr. fax: (prefixul ţării) (prefixul regiunii/localităţii)

E-mail (în cazul în care există):

Limbile care pot fi utilizate pentru comunicare:

e) Informaţii referitoare la persoana fizică cu privire la care a fost pronunţată o hotărâre judecătorească şi, după caz, o decizie de probaţiune:

Numele:

Prenumele:

Numele înainte de căsătorie, după caz:

Alias, după caz:

Sexul:

Cetăţenia:

Codul numeric personal sau numărul de asigurare socială (în cazul în care există):

Data naşterii:

Locul naşterii:

Ultimele adrese/reşedinţe cunoscute (în cazul în care există):

în statul de condamnare:

în statul de executare:

în alt stat:

Limba (limbile) pe care o (le) înţelege (în cazul în care informaţia este disponibilă):

Vă rugăm să furnizaţi următoarele informaţii, în cazul în care acestea sunt disponibile:

Tipul şi numărul actului (actelor) de identitate al (ale) persoanei condamnate (carte de identitate, paşaport):

Tipul şi numărul permisului de şedere al persoanei condamnate în statul de executare:

f) Informaţii privind statul membru căruia îi sunt transmise hotărârea judecătorească şi, după caz, decizia de probaţiune împreună cu certificatul:

Hotărârea judecătorească şi, după caz, decizia de probaţiune împreună cu certificatul sunt transmise statului de executare indicat la litera (a) din următorul motiv:

persoana condamnată îşi are reşedinţa legală obişnuită în statul de executare şi s-a întors sau intenţionează să se întoarcă în acel stat

persoana condamnată s-a mutat sau intenţionează să se mute în statul de executare din următorul (următoarele) motiv (motive) (vă rugăm să bifaţi caseta corespunzătoare):

persoanei condamnate i-a fost oferit un contract de muncă în statul de executare;

persoana condamnată este unul dintre membrii familiei unui rezident legal obişnuit al statului de executare;

persoana condamnată are intenţia de a urma studii sau o formare profesională pe teritoriul statului de executare;

altele motive (vă rugăm să le specificaţi):

g) Precizări privind hotărârea judecătorească şi, după caz, decizia de probaţiune

Hotărârea judecătorească a fost pronunţată la (data: ZZ-LL-AAAA):

După caz, decizia de probaţiune a fost emisă la (data: ZZ-LL-AAAA):

Hotărârea judecătorească a devenit definitivă la (data: ZZ-LL-AAAA):

După caz, decizia de probaţiune a devenit definitivă la (data: ZZ-LL-AAAA):

Executarea hotărârii judecătoreşti a început la (în cazul în care această dată este diferită de data la care hotărârea judecătorească a devenit definitivă) (data: ZZ-LL-AAAA):

După caz, executarea deciziei de probaţiune a început la (în cazul în care această dată este diferită de data la care hotărârea judecătorească a devenit definitivă) (data: ZZ-LL-AAAA):

Numărul cauzei în care a fost pronunţată hotărârea judecătorească (în cazul în care este disponibil):

După caz, numărul cauzei în care a fost pronunţată decizia de probaţiune (în cazul în care este disponibil):

1. Hotărârea judecătorească priveşte un număr total de: ... infracţiuni.

Rezumatul faptelor şi descrierea circumstanţelor în care a fost comisă (au fost comise) infracţiunea (infracţiunile), inclusiv data şi locul comiterii infracţiunii şi natura implicării persoanei condamnate:

Natura şi caracterizarea juridică a infracţiunii (infracţiunilor) şi dispoziţiile legale aplicabile, în temeiul cărora a fost pronunţată hotărârea judecătorească:

2. În cazul în care infracţiunea (infracţiunile) menţionată (menţionate) la punctul 1 constituie una sau mai multe dintre următoarele infracţiuni, astfel cum sunt definite în legea statului de condamnare, care sunt pedepsite în statul de condamnare printr-o pedeapsă cu închisoarea sau printr-o măsură privativă de libertate cu durata maximă de cel puţin trei ani, vă rugăm să confirmaţi bifând caseta (casetele) corespunzătoare:

☐ apartenenţa la un grup infracţional organizat

☐ terorism

☐ trafic de fiinţe umane

☐ exploatarea sexuală a copiilor şi pornografie infantilă

☐ trafic ilicit de substanţe narcotice şi substanţe psihotrope

☐ trafic ilicit de arme, muniţii şi explozivi

☐ corupţie

☐ fraudă, inclusiv cea împotriva intereselor financiare ale Comunităţilor Europene în sensul Convenţiei din 26 iulie 1995 privind protecţia intereselor financiare ale Comunităţilor Europene

☐ spălarea banilor proveniţi din săvârşirea de infracţiuni

☐ falsificarea de bani, inclusiv falsificarea monedei euro

☐ criminalitate informatică

☐ infracţiuni de mediu, inclusiv trafic ilicit de specii animale pe cale de dispariţie şi trafic de specii şi soiuri de plante pe cale de dispariţie

☐ facilitarea intrării şi a şederii ilegale

☐ omucidere, vătămare corporală gravă

☐ trafic ilicit de organe şi ţesuturi umane

☐ răpire, lipsire de libertate în mod ilegal şi luare de ostateci

☐ rasism şi xenofobie

☐ jafuri organizate sau armate

☐ trafic ilicit de bunuri culturale, inclusiv antichităţi şi opere de artă

☐ înşelăciune

☐ deturnare de fonduri

☐ contrafacerea de produse şi pirateria

☐ falsificarea documentelor administrative şi uzul de fals

☐ falsificarea mijloacelor de plată

☐ trafic ilicit de substanţe hormonale şi alţi factori de creştere

☐ trafic ilicit de materiale nucleare sau radioactive

☐ trafic de vehicule furate

☐ viol

☐ incendiere voluntară

☐ infracţiuni de competenţa Curţii Penale Internaţionale

☐ sechestrarea ilegală a aeronavelor/navelor

☐ sabotaj

3. În măsura în care infracţiunea (infracţiunile) identificată (identificate) la punctul 1 nu este (sunt) enumerată (enumerate) la punctul 2 sau dacă hotărârea şi, după caz, decizia de probaţiune, precum şi certificatul sunt transmise unui stat membru, care a

atac, în cadrul căreia are dreptul de a fi prezentă şi care permite ca situaţia de fapt a cauzei, inclusiv dovezile noi, să fie reexaminată şi

persoana a declarat în mod expres că nu contestă această decizie;

SAU

persoana nu a solicitat rejudecarea cauzei sau promovarea unei căi de atac în intervalul de timp corespunzător.

4. Dacă aţi bifat caseta de la punctul 3.1b, 3.2 sau 3.3 de mai sus, vă rugăm să furnizaţi informaţi cu privire la modul în care a fost îndeplinită condiţia relevantă:

i) Precizări privind natura pedepsei aplicate prin hotărârea judecătorească sau, după caz, prin decizia de probaţiune

1. Acest certificat se referă la o:

Condamnare cu suspendare (= o pedeapsă cu închisoarea sau o măsură privativă de libertate a cărei executare este suspendată condiţionat, integral sau parţial, în momentul pronunţării sentinţei)

Condamnare cu amânarea executării pedepsei:

executarea unei pedepse a fost amânată condiţionat, prin impunerea uneia sau a mai multor măsuri de probaţiune

una sau mai multe măsuri de probaţiune au fost impuse în locul unei pedepse cu închisoarea sau al unei măsuri privative de libertate

Pedeapsă alternativă:

hotărârea judecătorească implică o pedeapsă cu închisoarea sau o altă măsură privativă de libertate care trebuie executată în caz de nerespectare a obligaţiei (obligaţiilor) sau a instrucţiunii (instrucţiunilor) respective

hotărârea judecătorească nu implică o pedeapsă cu închisoarea sau o măsură privativă de libertate care trebuie executată în caz de nerespectare a obligaţiei (obligaţiilor) sau a instrucţiunii (instrucţiunilor) respective

Liberare condiţionată (= eliberarea înainte de termen a unei persoane condamnate după ispăşirea parţială a pedepsei cu închisoarea sau a unei măsuri privative de libertate)

2. Informaţii suplimentare

2.1. Persoana condamnată s-a aflat în detenţie anterioară condamnării în următoarea perioadă:

2.2. Persoana a executat o pedeapsă cu închisoarea/măsură privativă de libertate în cursul următoarei perioade (se completează numai în cazul liberării condiţionate):

2.3. În cazul unei condamnări cu suspendare:

durata perioadei de detenţie impuse care a fost suspendată condiţionat:

durata perioadei de suspendare:

2.4. În cazul în care informaţia este disponibilă, durata privării de libertate care trebuie executată

revocarea suspendării executării hotărârii judecătoreşti;

revocarea deciziei privind liberarea condiţionată; sau

încălcarea sancţiunii alternative (în cazul în care hotărârea judecătorească implică o pedeapsă cu închisoarea sau o altă măsură privativă de libertate care trebuie executată în cazul de unei astfel de încălcări):

j) Precizări privind durata şi natura măsurii (măsurilor) de probaţiune sau ale sancţiunii (sancţiunilor) alternative

1. Durata totală a supravegherii măsurii (măsurilor) de probaţiune sau a sancţiunii (sancţiunilor) alternative:

2. După caz, durata fiecărei obligaţii individuale impuse în cadrul măsurii (măsurilor) de probaţiune sau al sancţiunii (sancţiunilor) alternative:

3. Durata întregului termen de încercare (în cazul în care diferă de durata indicată la punctul 1):

4. Natura măsurii (măsurilor) de probaţiune sau a sancţiunii (sancţiunilor) alternative (este posibilă bifarea mai multor casete):

- ☐ obligaţia persoanei condamnate de a informa o anumită autoritate cu privire la orice schimbare a reşedinţei sau a locului de muncă
- ☐ obligaţia de a nu intra în anumite localităţi, locuri sau zone definite din statul de condamnare sau de executare
- ☐ obligaţia conţinând limitări în ceea ce priveşte părăsirea teritoriului statului de executare
- ☐ dispoziţii privind comportamentul, reşedinţa, educaţia şi formarea, activităţile din timpul liber sau conţinând modalităţile de desfăşurare a unei activităţi profesionale ori limitări în acest sens
- ☐ obligaţia de a se prezenta la date stabilite în faţa unei anumite autorităţi
- ☐ obligaţia de a evita contactul cu anumite persoane
- ☐ obligaţia de a evita contactul cu anumite obiecte, care au fost utilizate sau sunt susceptibile de a fi utilizate de către persoana condamnată în scopul comiterii unei fapte penale
- ☐ obligaţia de a repara din punct de vedere financiar prejudiciul cauzat de infracţiune şi/sau obligaţia de a furniza o dovadă a îndeplinirii acestei obligaţii
- ☐ obligaţia de a presta activităţi în folosul comunităţii
- ☐ obligaţia de a coopera cu un agent de supraveghere (consilier de probaţiune) sau cu un reprezentant al unui serviciu social care are responsabilităţi în ceea ce priveşte persoanele condamnate
- ☐ obligaţia de a urma un tratament terapeutic sau de dezintoxicare
- ☐ alte măsuri pe care statul de executare este pregătit să le supravegheze, în conformitate cu o notificare efectuată în temeiul articolului 4 alineatul (2) din decizia-cadru

5. Vă rugăm să furnizaţi o descriere detaliată a măsurii (măsurilor) de probaţiune sau a sancţiunii (sancţiunilor) alternative menţionate la punctul 4:

6. Vă rugăm să bifaţi următoarea casetă în cazul în care sunt disponibile rapoarte relevante privind măsurile de supraveghere:

În cazul în care aţi bifat această casetă, vă rugăm să indicaţi în ce limbă au fost redactate rapoartele în cauză:

k) Alte circumstanţe relevante pentru cauză, inclusiv informaţii relevante cu privire la condamnările anterioare sau la motivele specifice care au determinat impunerea unei (unor) măsuri de probaţiune sau a unei (unor) sancţiuni alternative (informaţii opţionale):

Textul hotărârii judecătoreşti şi, după caz, al deciziei de probaţiune sunt anexate certificatului.

Semnătura autorităţii care emite certificatul şi/sau semnătura reprezentantului acesteia pentru a confirma acurateţea conţinutului certificatului:

Nume:

Funcţia (titlu/grad):

Data:

Numărul cauzei (în cazul în care există):

ştampilă oficială (după caz):

Anexa nr. 4 (Anexa nr. 8 la Legea nr. 302/2004)

FORMULAR

menţionat la articolul 17 din Decizia-cadru 2008/947/JAI a Consiliului din 27 noiembrie 2008 privind aplicarea principiului recunoaşterii reciproce în cazul hotărârilor judecătoreşti şi al deciziilor de probaţiune în vederea supravegherii măsurilor de probaţiune şi a sancţiunilor alternative

RAPORTAREA ÎNCĂLCĂRII UNEI MĂSURI DE PROBAȚIUNE, A UNEI SANCȚIUNI ALTERNATIVE SAU A ORICĂROR ALTE CONSTATĂRI

a) Detalii privind identitatea persoanei supuse supravegherii:

Numele:

Prenumele:

Numele înainte de căsătorie, după caz:

Alias, după caz:

Sexul:

Cetăţenia:

Codul numeric personal sau numărul de asigurare socială (în cazul în care există):

Data naşterii:

Locul naşterii:

Adresa:

Limba (limbile) pe care o (le) înţelege (în cazul în care informaţia este disponibilă):

b) Date privind hotărârea judecătorească şi, după caz, decizia referitoare la condamnarea cu suspendare la condamnarea cu amânarea aplicării pedepsei, la pedeapsa alternativă sau la eliberarea condiţionată:

Hotărâre judecătorească pronunţată la:

Numărul cauzei (în cazul în care există):

După caz, decizia de probaţiune emisă la:

Numărul cauzei (în cazul în care există):

Instanţa care a emis hotărârea judecătorească

Denumirea oficială:

Adresa:

După caz, autoritatea care a emis decizia de probaţiune

Denumirea oficială:

Adresa:

Certificat emis la data de:

Autoritatea care a emis certificatul:

Numărul cauzei (în cazul în care există):

c) Date privind autoritatea responsabilă pentru supravegherea măsurii (măsurilor) de probaţiune sau a sancţiunii (sancţiunilor) alternative:

Denumirea oficială a autorităţii:

Numele persoanei de contact:

Funcţia (titlu/grad):

Adresa:

Tel. (prefixul ţării) (prefixul regiunii)

Fax (prefixul ţării) (prefixul regiunii)

E-mail:

d) Măsură (măsuri) de probaţiune sau sancţiune (sancţiuni) alternativă (alternative):

Persoana menţionată la litera a) încalcă următoarea (următoarele) obligaţie (obligaţii) sau instrucţiune (instrucţiuni):

- ☐ obligaţia persoanei condamnate de a informa o anumită autoritate cu privire la orice schimbare a reşedinţei sau a locului de muncă
- ☐ obligaţia de a nu intra în anumite localităţi, locuri sau zone definite din statul de condamnare sau statul de executare
- ☐ obligaţia conţinând limitări în ceea ce priveşte părăsirea teritoriului statului de executare
- ☐ dispoziţii privind comportamentul, reşedinţa, educaţia şi formarea, activităţile din timpul liber sau conţinând modalităţile de desfăşurare a unei activităţi profesionale ori limitări în acest sens
- ☐ obligaţia de a se prezenta la date stabilite în faţa unei anumite autorităţi

☐ obligaţia de a evita contactul cu anumite persoane

☐ obligaţia de a evita contactul cu anumite obiecte, care au fost utilizate sau sunt susceptibile de a fi utilizate de către persoana condamnată în scopul comiterii unei fapte penale

☐ obligaţia de a repara din punct de vedere financiar prejudiciul cauzat de infracţiune şi/sau obligaţia de a furniza o dovadă a îndeplinirii acestei obligaţii

☐ obligaţia de a presta activităţi în folosul comunităţii

☐ obligaţia de a coopera cu un agent de supraveghere (consilier de probaţiune) sau cu un reprezentant al unui serviciu social care are responsabilităţi în ceea ce priveşte persoanele condamnate

☐ obligaţia de a urma un tratament terapeutic sau de dezintoxicare

☐ alte măsuri:

e) Descrierea încălcării (încălcărilor) (locul, data şi circumstanţele specifice):

f) Alte constatări (în cazul în care există):

Descrierea constatărilor:

g) Datele persoanei de contact în cazul în care este necesară obţinerea de informaţii suplimentare privind încălcarea:

Numele:

Prenumele:

Adresa:

Nr. tel. (prefixul ţării) (prefixul regiunii/localităţii)

Fax (prefixul ţării) (prefixul regiunii/localităţii)

E-mail (în cazul în care există):

Semnătura autorităţii care emite formularul şi/sau semnătura reprezentantului acesteia pentru a confirma corectitudinea conţinutului formularului:

Nume:

Funcţia (titlu/grad):
Data:
Ştampilă oficială (după caz):

Art. II. - Legea nr. 302/2004 privind cooperarea judiciară internaţională în materie penală, republicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 377 din 31 mai 2011, cu modificările şi completările aduse prin prezenta lege, se va republica în Monitorul Oficial al României, Partea I, dându-se textelor o nouă numerotare.